© Toate drepturile rezervate **Editurii «Oastea Domnului»**
Sibiu-1997
ISBN 973-97119-1-x

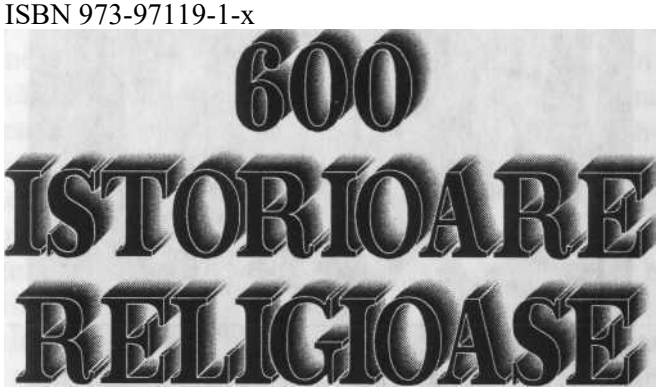

Istorioare, pilde şi asemănări religioase

Ediţia a IlI-a

Editura «Oastea Domnului» Sibiu

t Părintele IOSIF TRIFA **(1888 - 1938)**

NOTA ASUPRA EDIŢIEI A III-A

Istorioarele aparţin genului literar scurt şi rolul lor este ca, printr-o întâmplare petrecută în viaţa

unor personalităţi, sau în aceea a unor oameni simpli, dar trecuţi prin şcoala vieţii, să se ofere cititorului o învăţătură. Scopul lor nu este doar divertismentul, crearea bunei dispoziţii, ca în cazul glumelor sau al unor snoave din literatura populară, în care adevărul despre unele vicii se spune râzând şi ironizând. Istorioarele au, întotdeauna, un scop moralizator şi duhovnicesc. Materia lor primă o constituie viaţa de toate zilele, experienţa dobândită în strădania de a învăţa de la toate. Conţinutul şi limbajul lor se înscriu întotdeauna în limitele decenţei, spre deosebire de glume, în care, de multe ori, buna-cuviinţă şi bunul simţ lipsesc...
în viaţa credincioşilor, istorioarele au rolul de catalizatori spirituali. O istorioară spusă la locul ei uşurează înţelegerea textului scripturistic comentat, mişcă sufletul, reactivează idei şi sentimente. De multe ori, în oglinda unei istorioare, ne vedem mai bine pe noi şi ne dăm seama de ceea ce nu suntem şi ar trebui să fim.
Fiind accesibile tuturor, prin conţinut şi limbaj, istorioarele sunt o lectură plăcută şi, în acelaşi timp, instructivă pentru toate vârstele.
Părintele Iosif Trifa şi-a dat seama de marea importanţă a istorioarelor în modelarea spirituală şi morală a omului născut din nou. Foile «Lumina Satelor», «Oastea Domnului», «Isus Biruitorul», calendarele de masă, numeroasele sale cărţi sunt pline de istorioare de tot felul, prin care scopul di-dactic-duhovnicesc este realizat cu succes.
Notă asupra ediţiei
în cazul istorioarelor, ca şi în cel al fabulelor, puţini sunt creatorii originali. Originalitatea, în cazul nostru, constă nu atât în noutatea subiectelor, cât în reactualizarea lor într-o formă nouă, racordată la mentalitatea şi sensibilitatea epocii
respective.
Părintele Iosif îşi extrage substanţa epică a istorioarelor culese sau create de el din lecturile bogate pe care le-a frecventat pe parcursul multor ani de zile sau din întâmplările reale prin care a trecut. „îmi aduc aminte, pe când eram preot la ţară...", sau: „Pe când eram preot la ţară..." etc, aşa îşi începe el unele istorioare ale sale risipite prin diversele pagini ale foilor religioase sau prin cărţile scrise. Felul spunerii, stilul oral (limba vie, vorbită) fac dovada unui om pentru care cuvântul devine o agapă spirituală, ce încântă şi hrăneşte sufletul.
Părintele Iosif a îndeplinit nu numai rolul unui preot adevărat, dar şi al unui adevărat pedagog al celor simpli şi mulţi. Prin aceste istorioare, a cultivat gustul pentru lectură al ţăranului şi al muncitorului român. Mulţi neştiutori de carte au învăţat să citească pe paginile celor «600 istorioare». Fiind scurte şi turnate într-un limbaj simplu, dar vioi, ca un pârâu sprinten de munte, istorioarele ofereau o lectură atractivă şi antrenantă, satisfăcând nevoile sufleteşti imediate ale ţăranului sau muncitorului întors acasă de la câmp sau din fabrică.
Eram copil şi îmi aduc aminte cum, până când mama pregătea cina, tata sau una dintre surorile mai mari ne citea din istorioarele Părintelui Iosif. Şi uitam toţi de oboseala şi truda zilei, cuminecându-ne cu câte un cuvânt de învăţătură duhovnicească, din pâinea caldă dătătoare de viaţă a acestor neîntrecute istorioare.
Şi iată-ne acum la a treia ediţie a acestora!
Notă asupra ediţiei
Părintele Iosif era în plină ofensivă duhovnicească pe fronturile Oastei. Acestea cereau hrană şi „muniţie" duhovnicească, în acest context de luptă, pentru a satisface nevoile imediate, tipăreşte câte o istorioară-două, în ziarele editate, apoi, când ajungea la un număr mai mare, le scotea într-o broşură. Aşa s-a ajuns la «întâia sută de istorioare», apoi, la a Ii-a, a IlI-a... etc, până când le-a strâns într-un volum mai mare, sub titlul: *«600 istorioare religioase».*
în graba cu care se lucra, Părintele n-a mai avut timp să revină asupra lor. Au existat istorioare scrise de două ori, de exemplu: „Alexandru Macedon şi piratul", la nr. 68 şi la 590; „Pilda păunului", la nr. 348 şi 437; etc... etc... Acolo unde au fost trecute a doua oară, au fost înlocuite cu alte istorioare din colecţiile foilor «Lumina Satelor», «Oastea Domnului» şi «Iisus Biruitorul». De exemplu, la nr. 425 s-a introdus istorioara „Sfârşitul groaznic al unui vânător"; la nr. 516, „O bătălie la Viena" etc. etc... De la numărul 342

se sărea la istorioara 345; de la numărul 582, se trecea direct la 584. Toate aceste istorioare lipsă au fost completate cu altele din colecţiile de foi ale Oastei, menţionate în rândurile precedente.
Unele trimiteri din Sf. Scriptură erau indicate greşit. Desigur, erau greşeli de tipar. Şi acestea au fost remediate.
Indicele tematic alcătuit la ediţia a Ii-a a istorioarelor, de către fraţii: Traian Dorz, Ioan Marini şi Tit Trifa, conţinea, de asemenea, unele nepotriviri. Trebuia, deasemenea, introduse în indice şi istorioarele noi. Cu ajutorul Domnului şi aceste nepotriviri au fost îndreptate.
Şi în privinţa clişeelor, s-au observat omisiuni de la o ediţie la alta, sau unele din cele existente erau depreciate calitativ. Am fi putut recurge la clişeele Părintelui Iosif Trifa, originalele graficianului Gilly, dar toate acestea se află confiscate, împreună cu celelalte manuscrise, la un proprietar ilegal, asemenea altor bunuri ale Oastei. De aceea, a fost necesar ca, fiecare clişeu să fie recondiţionat.
Limbajul istorioarelor era impregnat de unele regionalisme specifice graiului transilvănean. Nu le-am înlocuit decât în rare cazuri, acolo unde ele erau prea stridente. în toate celelalte situaţii, le-am lăsat în ţesătura textului, explicân-du-le în subsolul paginii. Aceasta, pentru a nu diminua farmecul stilului, comparabil, în unele locuri, cu „Amintirile din copilărie" ale lui Ion Creangă.
Am menţionat aceste intervenţii pentru a lua dintru bun început apa de la moară a acelora care ne acuză că, la Sibiu, se intervine abuziv în textele înaintaşilor şi se falsifică gândirea lor pentru a fi pe placul unor oameni. Cititorul cinstit îşi va da seama dacă aceste acuzaţii sunt reale sau dau doar expresia unor suflete arse de acizii răutăţii şi ai invidiei. Oricum, noi le răspundem cu cuvintele Mântuitorului: „înţelepciunea a fost dovedită din faptele ei" (...).
îi mulţumim Bunului Mântuitor că ne-a ajutat să ducem la bun sfârşit şi această ediţie pe care o trimitem cititorului, scuturată de colbul celor patruzeci de ani, gătită în straie de sărbătoare, spre mântuirea lui şi spre slava lui Dumnezeu. Slăvit să fie Domnul!
La învierea Domnului, 1997
Gheorghe PRECUPESCU - Sibiu

Cuvânt înainte la ediţia I

In vestirea mântuirii sufleteşti, pildele şi istorioarele îşi au, şi ele, însemnătatea lor. Se citesc cu plăcere şi rămân în sufletul şi inima cititorilor şi ascultătorilor. De multe ori, o pildă potrivită face cât o predică întreagă. Ţinând seamă de acest lucru, am aflat de bine să strâng la un loc istorioarele mele, să le completez şi să le trimit prin ţară, ca pe nişte spice sufleteşti.
Am făgăduit cititorilor o mie de istorioare, dar Domnul ne-a ajutat să trecem peste această făgăduinţă. Avem în pregătire peste cinci mii de istorioare. Planul nostru e făcut aşa: le vom da în cărticele mici, ieftine, de câte o sută de istorioare şi, când se împlineşte prima mie, cărticelele se vor lega în una singură şi vom continua. în felul acesta, cei dornici de hrană sufletească vor putea avea nişte cărţi de mare preţ, cumpărate pe rând şi ieftin.
Vom spune şi aici că pe cele mai multe din aceste istorioare ni le-a dat Duhul Sfânt, pe altele le-am aflat prin diferite cărţi şi le-am prelucrat după înţelesul poporului.
Am alergat ca o albină, din floare în floare, să strâng, şi cu aceste istorioare, miere pentru hrana cea duhovnicească a poporului.
Prima carte din aceste istorioare o trimit dintr-un sanatoriu, unde Domnul m-a chemat din nou în şcoala cea mare şi tainică a suferinţelor.
Binecuvântează, Preabunule Doamne, şi acest început şi ne ajută să-l ducem la bun sfârşit! Iar pe cei ce vor citi aceste istorioare ajută-i să Te afle pe Tine şi mântuirea sufletului lor!
Geoagiu, la 1 oct. 1930
IOSIFTRIFA-preot
- redactorul foii «Oastea Domnului» -

Cuvânt înainte la a doua ediţie

în faţa fagurilor de miere - cuprinşi în cele 376 de pagini ce urmează - a scumpului meu tată şi a dragului nostru părinte sufletesc, nu putem scrie altceva decât:

Slăvit să fii Tu, Doamnei Şi slăvită să-ţi fie amintirea ţie, tată şi părinte, care, prin chin şi dureri, cu înălţimi de sfinţenie, ne-ai hrănit pe noi din mierea Cuvântului ceresc. Si vei hrăni, peste veacuri, ogoarele înţelenite şi sufletele dornice de viaţă.

Scumpul nostru părinte Iosif!

Aceste ,, 600 istorioare ", strânse la un loc, după ce ai plecat, sunt una dintre cele dintâi şi mai modeste flori ce-ţi punem la cununa amintirii jertfei şi roadelor vieţii tale.

Scumpă «matcă» plecată! Albinele îţi vor rămânea credincioase, până la suprema jertfă. Şi stupul clădit de tine va fi umplut mereu şi din belşug de mierea cea curată pentru hrana duhovnicească a poporului nostru. Amin.

Săptămâna Patimilor anului 1938 la 9 săptămâni de la trecerea la Domnul a Părintelui Iosif

Tit I. Trifa Ioan Marini Trnian Dorz

Prima sută istorioare

13

1. Urechi mântuite...

* N ŢĂRILE RĂSĂRITULUI umblă o isto->^-»N yf rioară veche, plină de înţeles şi pentru noi,
^—* creştinii.

Cică un sfânt profet, ajungând în rai, a văzut pe acolo, între altele, şi o grămadă de urechi strânse la un loc.

- Ce înseamnă această grămadă de u-rechi? - a întrebat profetul pe păzitorul Raiului.
- Acestea sunt urechile oamenilor care au ascultat cu bucurie Cuvântul

lui Dumnezeu, dar nu l-au împlinit. Urechile care au ascultat, iată, s-au mântuit şi au ajuns în rai, dar stăpânii urechilor se chinuiesc acolo jos, în focul iadului! - a răspuns păzitorul Raiului.

Numai auzul Cuvântului lui Dumnezeu încă nu mân-tuieşte. Cele auzite trebuie să străpungă inima noastră *(Fapt. Ap. 2, 37)* şi să le primim şi păstrăm în inima noastră *(Luca 1,'66),* căci altcum le fură Satana *(Matei 6, 20)* şi nu aduc roade. Cel ce laudă cuvintele Domnului şi le împlineşte, acesta este omul cel cuminte care şi-a zidit casa pe piatră *(Matei 7, 24).* Mama mea şi fraţii mei - zicea Iisus - sunt cei ce aud Cuvântul lui Dumnezeu şi îl păzesc

14

Preot IOSIF TR1FA

ţ»e el *(Luca 8, 21).* Nu auzitorii legii, ci împlinitorii ei se vor mântui *(Romani 2, 13).*
Cititorule! Eşti tu un creştin numai cu urechile sau şi cu faptele tale? Fă-ţi tu singur socoata!

2. Albinele şi fumul

ÂND STUP ARUL VREA să ia mierea albinelor sau vrea să le slăbească rezistenţa, le ameţeşte cu fum.
Aşa face şi diavolul. Cu fumul ispitelor şi păcatelor îi ameţeşte pe oameni; le slăbeşte rezistenţa sufletească şi pe urmă le fură «mierea», le fură împărăţia lui Dumnezeu şi mântuirea sufletului.

3. Mama tâmpitului

M CUNOSCUT O MAMĂ ce avea un copil tâmpit. Ajunsese copilul la pa-V_^S£ truzeci de ani şi nu cunoştea pe ma-mă-sa. Sărmana mamă îl grijea aşa cum îşi grijeşte o mamă odorul. într-o zi, am aflat-o plângând cu amar. „Părinte dragă, - îmi zicea femeia - mi se rupe inima de durere, când mă gândesc că patruzeci de ani am îngrijit cu dragoste pruncul acesta şi el nici măcar o dată nu mi-a
zis «mamă!»".
Aşa sunt şi cei păcătoşi faţă de dragostea Tatălui Ceresc. Tatăl Ceresc îi îngrijeşte cu dragostea şi iubirea unui

părinte, dar păcătoşii, tâmpiţi fiind de patimi şi păcate, nu cunosc iubirea Lui. O viaţă întreagă sunt împresuraţi de dragostea Lui şi ei nu strigă nici o dată „Aval" -„Părinte!".

4. Ce veste se mai aude în lume?

N OSTAŞ DIN OASTEA DOMNULUI se întorcea de la oraş. Câţiva oameni îl întâmpinară cu întrebarea:
- Ce noutăţi se mai aud? Ce veste se mai aude în lume?...
- Am auzit o noutate mare! - răspunse ostaşul. Am auzit că Iisus Hristos a venit în lume să ne mântuiască pe noi cei păcătoşi. O veste mare se aude în lume... Se aude vestea scumpă şi dulce că „aşa a iubit Dumnezeu lumea, încât şi pe Fiul Său, Cel Unul Născut, L-a dat, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa de veci" *(Ioan 3, 16).*
Cuminte răspuns!

5. Clopotele din New-York

EI CE AU FOST ÎN AMERICA spun că în New-York este un zgomot atât de asurzitor, încât nu se aud clopotele bisericilor. Vuiesc
clopotele, dar jos, în stradă, nu le aude nimeni.
Aşa e şi zgomotul şi vuietul acestei lumi deşarte. El a-
surzeşte pe om, să n-audă chemările Domnului. Cei care se

lasă târâţi în vuietul lumii nu mai aud chemările cerului;
uită de cele sufleteşti.

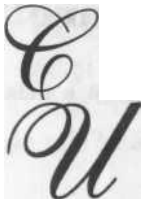

Preot IOSIF TRIFA

6. Cele trei priviri

NOM EVLAVIOS fu întrebat, odată, cum se face că el întotdeauna îşi păstrează sângele rece, cu toate necazurile ce le întâmpină înviată.

- Ei, bine! - răspunse el. Să ştii că totdeauna sunt cu cea mai mare băgare de seamă la ochii mei, că tot răul din lume, ca şi binele, pătrunde prin simţurile omului la inimă. Pentru aceea, în toate dimineţile, înainte de a pleca la afaceri, fac următoarele trei lucruri:

• întâi, privesc spre cer şi-mi aduc aminte că Acolo, Sus, am cea mai principală afacere şi înspre Acela are să mi se îndrepte ţinta şi silinţele mele;

• al doilea, plec ochii la pământ şi mă gândesc de ce puţin loc am nevoie pentru a-mi găsi şi eu acolo mormântul;

• în fine, al treilea, privesc de jur-împrejur şi mă gândesc la marea mulţime de oameni care au de pătimit şi mai
rău ca mine.

în chipul acesta, mă mângâi de toate suferinţele ce le îndur şi trăiesc mulţumit şi cu lumea şi cu Dumnezeu.

7. „Bună dimineaţa, soare!"

N CERCETĂTOR SPUNE că a aflat prin centrul Africii nişte triburi sălbatice, cu ^ " credinţe şi obiceiuri foarte ciudate, „între altele - spune cercetătorul - am văzut cum, dimineaţa, în răsăritul soarelui, şeful unui trib se ridica pe o înălţime şi, salutând răsăritul soarelui, zicea: «Bună dimi-

neaţa, soare! Pe ziua de azi, iată calea ce trebuie să o faci: te vei ridica în sus, vei apuca la stânga, apoi la dreapta şi deseară te vei coborî colo...».

în nepriceperea lor, şeful şi tribul îşi închipuiau că soarele mergea după sfatul şi arătarea lor." înapoiaţi oameni! însă eu mă gândesc: oare nu tot cam aşa sunt şi unii dintre învăţaţii şi filozofii de azi, care îşi închipuie că lumea merge după «legile» şi «teoriile» lor?

8. „Domnul **meu,** adu-ţi **aminte că vei muri!**[66]

s- .y""ILIP, tatăl lui Alexandru Macedon, învă-/^""""y^Vy ţ[ase] P[e] servitorul său să-1 agrăiască în fi-^—′ ecare dimineaţă cu vorbele: „Domnul meu, adu-ţi aminte că vei muri!". Aşişderea şi seara, servitorul trebuia să-1 întrebe: „Domnul meu, adusu-ţi-ai aminte că vei muri?".

Iată un lucru care ne-ar putea fi de învăţătură şi nouă, creştinilor, căci cei mai mulţi oameni aşa trăiesc, ca şi când n-ar mai muri niciodată!

Noi ne aducem aminte de moarte numai când boala ne doboară la pat şi abia mai răsuflăm sub greutatea ei.
„Adu-ţi aminte de moarte şi în veac nu vei păcătui!" -zice înţeleptul Sirah.

9. „Tată, eu nu te cred!"

N COPIL RĂSFĂŢAT spunea tatălui său vorbele de mai sus.
- Ce copil rău crescut! - şoptea Iu-,
mea de primprejur.
- Aşa grăieşti, mişelule? - îi strigă indignat şi tatăl său.
însă indignarea tatălui n-avea temei. De ce? Pentru că el era un necredincios; pentru că era şi el exact în aceeaşi situaţie faţă de Tatăl Ceresc. Copilul spunea că nu crede în tatăl său, iar tatăl, pe de altă parte, nu credea în Tatăl său Cel Ceresc.
Oare cine era mai vinovat, copilul ori tatăl?
Necredinciosul este exact în situaţia unui copil ce spune că nu crede în tatăl său.

10. „Dumnezeu să-ţi ajute să poţi închide uşile!"

N ELEV isprăvise liceul şi se pregătea a-şi continua studiile într-un oraş mare. - Dumnezeu să-ţi ajute, dragul meu
nepot, să poţi închide uşile! - îi zise, la despărţire, buni-
că-sa.
- Ce uşi, bunică dragă, doar n-o să mă fac portar,
acum, după ce am isprăvit cu liceul?
- Pe unde vei merge, bagă de seamă să-ţi închizi mai întâi uşile urechilor tale! Să le închizi faţă de toate şoaptele şi ispitele Satanei!

Să-ţi închizi apoi uşile ochilor tăi! Să nu citeşti cărţi rele, pline de otravă şi să nu te duci nicăieri unde inima ta se poate otrăvi cu priveliştea ochilor!
Să-ţi închizi apoi uşa gurii tale, ascultând de sfatul Psalmistului: „Pune, Doamne, pază gurii mele şi uşă de îngrădire buzelor mele!", gândindu-te neîncetat şi la cuvintele Mântuitorului că, pentru orice cuvânt nefolositor, omul va da seama în Ziua Judecăţii.
Şi, mai presus de toate, dragul meu, să-ţi închizi uşa inimii tale faţă de toate ispitele cele rele! Să

o laşi deschisă numai pentru Domnul!
Aşa făcând, noroc mare vei avea în viaţă.

11. Rugăciunea unui judecător

N JUDECĂTOR (magistrat) credincios
se ruga astfel:
„Preabunule Doamne şi Dreptule Judecător! Şi eu sunt un biet judecător în această lume. Dacă însă şi Tu, Preabunule Doamne, m-ai judeca aşa cum judec eu, după paragraful legii, apoi aş fi pierdut, pentru că plata şi pedeapsa păcatului este moartea *(Romani 6, 23).* Tu însă, Preabunule Doamne, ai două scaune de judecată: scaunul Dreptăţii şi scaunul Iertării pe care ni 1-a câştigat Scumpul nostru Mântuitor. De la scaunul Dreptăţii - în faţa căruia mă vor târî păcatele mele - eu apelez la scaunul Iertării şi Bunătăţii, pe care mi 1-a câştigat Scumpul meu Mântuitor cu Jertfa Lui cea scumpă şi sfântă."

Preot IOSIF TRIFA

12. Coroana lui Diogene

NTR-0 ZI, Diogene, vrând să se apere de căldura soarelui, îşi puse pe cap o coroană de frunze. Un trecător, văzându-1, începu a
striga după el în batjocură:
- Jos coroana, filozofiile
mândru!... Coroana se cuvine să o poarte numai eroii care s-au întors biruitori din câmpurile de luptă...
Diogene ridică mândru capul şi, privind ţintă în ochii înfruntătorului, răspunse:
- Taci, prostule! Află că eu am biruit duşmani cu mult mai cumpliţi decât cei din câmpul de luptă; eu am biruit Trufia, Sărăcia şi pe acea fiară cumplită ce se cheamă Plăcerea lumească...
Iată un minunat răspuns, care ne poate fi de învăţătură şi nouă, creştinilor de azi!

13. „Hoţule!"

/T/V? OŢULE! Stai să-ţi spun ceva! *-f^^)^J* strigă odată un credincios pe un v.—*S* t/ om ce trăia în nepăsare de cele sufleteşti.
- Ce-mi zici hoţule? - răspunse cel agrăit. Eu n-am
furat nimic să-mi zici hoţ.

- Ba ai furat, frate dragă, şi furi timpul cel scump ce ţi 1-a dat bunul Dumnezeu pentru mântuirea sufletului tău; asta-i o hoţie mai mare decât toate furturile din lume...
Doar nu cumva şi tu, cititorule, eşti un astfel de «hoţ»!

14. O minciună cu tâlc

N LIMBA NEMŢEASCĂ este o carte ves- tită de minciuni: *«Isprăvile vânător eşti ale baronului Milnhausen».* între ele este şi una cu tâlc sufletesc.
„Odată - spune baronul vânător - dădusem într-o mlaştină. Toate încercările mele să scap erau zadarnice. Mă cufundasem până la piept. Atunci, îmi veni în gând o scăpare. Cum aveam păr lung, strânsei părul chică; mă prinsei cu tărie de el şi mă trăsei afară din mlaştină..." (Această minciună se vede şi în acest chip).
Ce minciună patentă![1] Dar, vai, într-o astfel de minciună trăiesc atâţia şi atâţia creştini! Păcatul este o mlaştină grozavă. Toţi cei ce apucă în mlaştina asta se scufundă

patentă - evidentă, de netăgăduit

văzând cu ochii. Toate sforţările lor de a scăpa cu „puterile proprii" sunt zadarnice; sunt isprava baronului care s-a tras de cap ca să iasă din mlaştină. Toţi cei ce umblă să iasă din mlaştina păcatelor şi patimilor rele, cu vorbe ca acestea: „Vreau să mă las de ceea şi ceea!"; „Vreau să fiu

stăpân pe mine!" - sunt exact în chipul baronului care spunea ca a scăpat din mlaştină trăgându-se de cap.
Din mlaştina păcatelor putem scăpa numai cu ajutorul Scumpului nostru Mântuitor.
într-o conferinţă pentru popor, am auzit pe un cărturar apelând la voinţa oamenilor, să se lase de patima beţiei. Foarte bine! Numai că, pe limba Evangheliei, asta înseamnă că învăţa pe oameni să se apuce de cap ca să iasă din
mlaştina beţiei.
Toate sfaturile şi conferinţele „morale" n-ajung nimic, până când nu soseşte Samariteanul cel bun şi milostiv.
Iisus Mântuitorul.
Oastea Domnului scoate suflete din mlaştina păcatelor cu ajutorul acestui Samaritean bun şi milostiv.

15. Era numai aur!...

■* N ŢĂRILE RĂSĂRITULUI, umblă o isto- rioară ce spune că doi călători, rătăcind în pustiul deşertului, ajunseseră în primejdia
de a muri de foame şi sete.
Deodată, în zare, se iveşte un palmier, iar lângă el, urmele unor foşti popositori pe aici. O traistă plină cu ceva rămăsese aici. O desfăşurară repede, în nădejdea că află în ea ceva hrană. Dar, vai! în ea era numai aur, iar aurul nu le putea ajuta. Muriră lângă el.

Aşa se întâmplă şi în pustiul acestei lumi. Lumea aceasta nu are nici o hrană pentru suflet. E un deşert mare fără apă şi fără pâine sufletească.
Vai, câte suflete mor de foame şi de sete lângă bogăţiile şi averile trecătoare!

16. Şi-a vândut **locul din rai**

N DECURSUL UNUI CHEF la cârciumă, chefuitorii începură a-şi bate joc de cele sfinte.
- Cine-mi dă cinci lei - strigă unul - îi dau locul meu din rai!
- Hai să-1 cumpăr eu! - răspunse în batjocură altul. Dă mâna aici! Noroc la târg! Cârciumare, adu aldămaş!
Se râse mult pe socoata acestui târg, dar, a doua zi, dimineaţa, cel ce-şi vânduse locul din rai întârzia să se scoale. Fu aflat mort în pat.
Necredincioşilor, „nu vă înşelaţi, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit"! *(Galateni 6, 20).*

17. Tu trebuie să te întâlneşti cândva cu Dumnezeu!

DAM A ÎNCERCAT să se ascundă din faţa lui Dumnezeu. O, ce nebu- nie! Dar această nebunie o fac şi mulţi, mulţi oameni de azi. O fac toţi cei ce stăruie în păcate şi fărădelegi. Ei nu vor să dea faţă cu Dumnezeu; ei

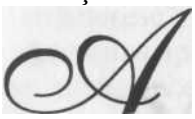

încearcă să se ascundă din faţa Lui. Dar, odată şi odată, ei va trebui să dea faţă cu El. Vor da faţă în Ziua cea Mare a

Judecăţii.
Ah! Ce teribilă întâlnire va fi aceasta! Dumnezeu şi omul trebuie să se întâlnească. Să stăm în faţa Domnului cu inima zdrobită pentru păcatele noastre! Să ne întâlnim cu Dumnezeu în Crucea şi Jertfa Fiului Său! Din această întâlnire vine mântuirea. Ferice de cei ce o fac!

18. „Tu eşti mai bun decât mine!"

N SĂTEAN prinse în fânaţul lui un bou de-al vecinului său. II duse numaidecât în ograda primăriei şi strigă furios vecinului, care era ostaş în Oastea Domnului:
- Am să-ţi duc de atâtea ori boul în ograda primăriei, până îl vei plăti cu piele cu tot!
în cealaltă zi, ostaşul află oile vecinului în holda sa. I le aduse în curte şi strigă cu glas dulce:
- Vecine dragă, ţi-am aflat oile în holda mea! Să ştii că, de câte ori le voi mai afla, ţi le voi aduce acasă!
Mâniosul rămase ruşinat şi mişcat de acest răspuns şi
strigă:
- Tu, vecine dragă, eşti mai bun decât mine!
Dragostea ostaşului îl biruise.

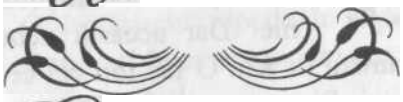

19. Care ochi văd mai bine?

DATĂ, un om a întrebat pe un înţelept: „Care ochi sunt acei care văd mai bine: cei negri sau cei albaştri? Ai bărbaţilor sau ai femeilor? Ai oamenilor sau ai dobitoacelor?"
„Ochii cei ce văd mai bine - a răspuns înţeleptul - sunt cei ai zavisticilor, pentru că aceştia văd prin toate depărtările, văd lucrurile cele mai mărunte, ba încă văd atât de bine, încât, de cele mai multe ori, văd şi ceea ce nu este..."

20. Vaca în grădină

VACĂ intrase în grădina unui învăţat şi făcea pagubă mare. învăţatul îşi pusese ochelarii pe nas şi cerceta poarta cu de-a-mănuntul, să afle cum şi pe unde a intrat vaca. hi timpul acela, sosi femeia. Luă un băţ şi scoase vaca din grădină.
Cam aşa e şi cu cele religioase.
Se predică mereu despre cum a intrat în lume „păcatul strămoşesc", în loc să se pună apăsul pe scoaterea păcatelor şi fărădelegilor din grădina noastră cea sufletească.
„Sistemele teologice", de regulă, cercetează cu de-a-mănuntul „porţile", în loc să pună apăsul pe spiritualizarea vieţii, adică pe „scoaterea vacii din grădină".

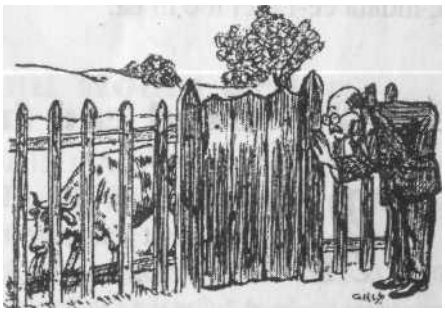

Preot IOSIF TRIFA

21. Pirul şi păcatul

n

(~2%? *mQl* FIRE DE PIR (iarbă câinească), jT^T smulse de grădinar şi aruncate peste sto-v£/ bor[2], se duseră pe aici încolo, până au ajuns la o arătură. Se duseră la stăpânul acesteia şi ziseră: „Suntem nişte sărmane alungate fără vină. Indură-te şi la-să-ne să trăim şi noi la marginea ogorului dumitale, unde şi aşa nu creşte nici un fir de grâu!".

Omului i se făcu milă de goliciunea lor şi le dete un locşor la piatra de hotar, lângă răzor[3] şi se bucură c-a putut face un lucru bun. Pirul însă se întinse încetişor, tot mai departe şi mai departe, pe sub pământ, până ce străbătu tot ogorul, dintr-un cap la celălalt. După câteva luni, când trimise omul secerătorii, n-au găsit decât nişte spice pipernicite. Pirul străin supsese întreg ogorul. Stăpânului îi păru rău că s-a arătat milos faţă de pir...

Ca pirul pe locul de arătură, aşa creşte păcatul în inimă, îndată ce-i faci loc în ea.

22. Când cad frunzele

N VESTITOR AL EVANGHELIEI a asemănat căderea omului în păcat cu că-^ ~ derea frunzelor. Când vine frigul - când vine ispita - omul îşi pierde frunzele şi florile sufleteşti ce-1 împodobesc. Dar, prin asta, încă nu-şi pierde putinţa de a

[2] *stobor* - gard, zăplaz, ulucă
[3] *răzor* - a) hotar, hat; b) loc arat, ogor

le recâştiga. Când vine primăvara cea sufletească - cu vântul cel cald al Duhului Sfânt - omul îşi recapătă ce a pierdut. Aceasta este întoarcerea la Dumnezeu, renaşterea cea sufletească pe care a avut-o odată.

Sunt apoi alţii în chipul brazilor care nu-şi pierd iarna frunzele, dar totuşi primăvara fac şi aici o înmugurire nouă. Aceştia sunt cei care şi-au păstrat credinţa şi prin încercarea ispitelor. Şi Duhul Sfânt vine să le dea o putere nouă.

23. „Vine regele!..."

OMNILOR SUBOFIŢERI, să vă păziţi, să nu folosiţi înjurăturile la exerciţiul (deprinderea) de azi, căci vine Măria Sa

Regele! - grăi odată un căpitan către subofiţerii companiei. - Bine ar fi, domnule căpitan, - răspunse un subofiţer

credincios - să nu le folosim niciodată, pentru că Regele

regilor e totdeauna de faţă cu noi.

24. Când Roma ardea

ÂND, ODINIOARĂ, s-a aprins Roma, Nero, împăratul cel nebun, se delecta cântând din vioară. Roma ardea, iar el cânta. Altădată, când poporul murea de foame, a trimis corăbiile în Egipt, dar nu să aducă grâu, ci să aducă... nisip pentru arene (circuri). Poporul murea de foame, iar Nero aducea... nisip.

Mare nebun şi mari nebunii! Dar, vai! Tot astfel de nebunii sufleteşti fac şi cei ce trăiesc în nepăsare de cele

sufleteşti. Sodoma şi Gomora lor s-a aprins, dar ei îşi văd de petreceri şi de păcate. Sufletul lor moare de foame şi sete, dar ei umblă după plăceri şi desfătări lumeşti. Ah! Ce nebunie este a trăi o astfel de viaţă!...

25. Vasul ce nu se umplea

/^j\ ţ N BANDIT FIOROS se duse la un pustnic ' *^i/* Şi, spunându-i că vrea să se lase de rele, îi *t/V*[1] ceru un leac ne mântuire şi de iertare a trecutului său.

- Du-te, - îi zise pustnicul - ia un vas mare şi îl umple cu apă! Când vasul se va umple, să ştii că eşti iertat.

Păcătosul se duse, luă un butoi şi începu să-1 umple cu apă. Dar, o minune, vasul nu se mai umplea! Oricât turna în el, nu se umplea.

Atunci, păcătosul, aplecându-se peste vas, începu a plânge cu amar, strigând: „O, Dumnezeule, numai eu, păcătosul, nu sunt vrednic de iertare!" Şi, o minune, îndată ce căzură lacrimile în apă, vasul se umplu!...

Prima sută istorioare
29
Erau lacrimile căinţei.
Scumpul meu frate! Poţi face şi tu multe, multe pentru iertarea păcatelor, dar să ştii că „vasul" nu se umple, iertarea nu vine, până nu picură lacrimile căinţei.

26. „Las toate averile mele..."

CJ/ ARUL CEL MARE a murit în clipa când *(~2) /* a început să-şi scrie testamentul. încărcat ,» de putere lumească şi de o uriaşă avere,
nu-i venea să creadă că va putea muri aşa curând. Pe urmă, abia a putut scrie cuvintele: „Las toate averile mele...". Cui?

27. „Schimbă-ţi stăpânul!"

NTR-0 SEARĂ, pe uliţă, am auzit doi servitori înţelegându-se astfel:
- Cum o mai duci? - Foarte bine. De o săptămână mi-am schimbat stăpânul. Am avut un stăpân foarte rău; un tiran mare. Acum am un stăpân nou... Mi-am schimbat stăpânul... Am dat peste un stăpân foarte bun; să tot trăieşti în slujba lui... Schimbă-ţi şi tu stăpânul, căci şi al tău e un om rău!...
Auzindu-i astfel înţelegându-se, m-am gândit că aşa e şi lumea noastră cea sufletească. Cei mai mulţi creştini slujesc la un stăpân rău şi tiran mare: la diavolul.
Ferice de cei ce părăsesc pe acest tiran şi află pe Stăpânul cel bun şi îndurat: pe Domnul!
Preot IOSIF TRIFA
Dragă cititorule, ia seama! Poate şi tu eşti în slujba stăpânului cel rău. Schimbă-ţi stăpânul! Schimbă-ţi îndată stăpânul rău! Ieşi din slujba diavolului şi intră în slujba cea ■ dulce şi mântuitoare a Domnului!
****

28. Bogatul şi călătorul

N BIET CĂLĂTOR SĂRAC ceru sălaş la casa unui bogat zgârcit.

t/w - Mergi de-aici, - se răsti bogatul -
că doar casa mea nu-i un han la drumul mare, pentru călători!
- Ingăduie-mă, te rog, - răspunse săracul - să-ţi pun trei întrebări şi apoi voi pleca în drumul meu! Cine a locuit aici înainte de dumneata?
- Tata.
- Dar înainte de dânsul?
- Bunicul.
- Şi după dumneata, cine va locui aici?
- Fiul meu.
- Precum se vede, - zise săracul - aici, în casa asta, nu stă nimeni de statornicie. Se duc unii şi vin alţii. Nişte călători sunteţi şi dumneavoastră, iar casa asta e un han, în care ar trebui să primiţi şi pe cei săraci.
Cuvintele săracului străpunseră inima bogatului zgârcit. Din acea clipă, n-a mai respins pe săraci şi s-a făcut un izvor de milă şi milostivire pentru ei.

29. Undiţă fără râmă

NTR-UN SAT, trăia odată un om ce înjura grozav. înjura la toată vorba. Nicicum nu voia să se dezbare de acest nărav urât şi de
suflet pierzător.
într-o zi, suduitorul ieşi la pescuit. într-un vas îşi luase
râme pentru undiţă.
Un pustnic, care ştia
de năravul lui cel rau, din
întâmplare tocmai dădu pe
acolo.
- Bună ziua, omul lui Dumnezeu! Dar ce lucrezi aici?
- Da, iacă, prind nişte peşte!
- Şi ce ai în vasul ăsta de lângă tine?
- Râme pentru undiţă.
- Şi de ce mai foloseşti treaba asta?
- Pentru că peştele nu-i prost să sară la undiţa goală. Trebuie să-1 înşeli cu râmă, cu ceva mâncare.
- Apoi vezi, dragul meu?! - zise atunci pustnicul. Peştele este mai cu minte decât tine. El nu sare la undiţa goală, dar tu, dragul meu, faci acest lucru...
- Cum aşa?
- Păi, de câte ori înjuri, tu te arunci în undiţa diavolului, fără să-ţi dea diavolul nimic, fără să dobândeşti nimic... Cu sudalma nu câştigi nimic. Diavolul te prinde fără nici o râmă. în numele Domnului, te rog, dragul meu, nu mai înjura!... Nu-ţi mai înjunghia sufletul de bună voie!
Suduitorul s-a pus pe gânduri şi s-a lăsat de sudalme.

Preot IOSIF TRIFA

30. O întrebare

UM SE FACE - se întreba odată un om cuminte - că temniţele sunt totdeauna *M* ^ zăvorâte şi încuiate şi totuşi sunt pline de clienţi, în vreme ce bisericile sunt totdeauna deschise şi descuiate şi totuşi sunt goale?"

31. ,.000000 "

N LEGĂTURĂ CU ACESTE ZEROURI (nimicuri, numere ce înseamnă de şase ori vr> tot nimic), iată ce a păţit un om: Se întâlni odată cu un filozof şi începu a-i înşira laude despre femeia lui:

- Nevasta mea e frumoasă! - zise omul. La asta, înţeleptul scrise pe o hârtie un „0", adică un zero, un nimica.
- Nevasta mea e bogată! - zise omul. Filozoful mai scrise un zero = „00".
- Femeia mea e de neam mare! - zise omul. Filozoful mai scrise un zero = „000".
- Femeia mea e cuminte! - zise omul. Filozoful mai scrise un zero = „0000".
- Femeia mea e harnică! - zise omul. Filozoful mai scrise un zero = „00000".
- Femeia mea e blândă! - zise omul. Filozoful mai scrise un zero = „000000".

Acum erau şase zerouri laolaltă, adică de şase ori tot nimica.

Atunci omul mai adăugă:

- Femeia mea mai e o femeie cu frica lui Dumnezeu şi cu purtări curate. La asta, filozoful scrise numărul unu înaintea celor şase zerouri = „1000000". Prin asta, cele şase zerouri deodată căpătară preţ şi se făcură un milion.

Poate să aibă o femeie, sau un om, oricât de multe şi bune însuşiri; ele nu ajung nimic dacă nu stau în fruntea lor credinţa, morala şi purtările cele bune.

32. Cei trei paşi

MÂNTUIRE SUFLETEŞTI nu ce- re cine ştie ce ştiinţă şi filozofie mare. Eu am o adevărată groază de sistemele teologice şi filozofice. Taina mântuirii sufleteşti are numai trei paşi, trei păşiri sufleteşti:

• **Pasul prim:** să ieşim din noi înşine şi din lume (din duhul lumii).

• **Pasul al doilea:** să intrăm în Domnul Iisus Hristos (să primim Jertfa Crucii Sale şi să trăim o viaţă cu El şi Evanghelia Lui).

• **Pasul al treilea:** să intrăm în Rai.

33. Spiţele roţii

ÂND OMUL SE ÎNTOARCE la Dumnezeu şi se hotărăşte pentru o viaţă nouă - fu întrebat odată un credincios - care daruri încep mai întâi a lucra în viaţa lui: credinţa, sau căinţa, sau frica de iad, sau nădejdea, sau harul lui Dumnezeu?...

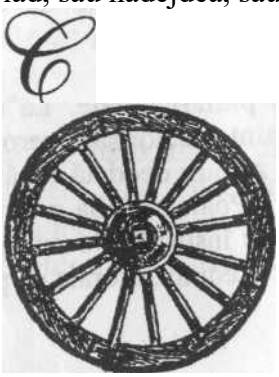

_____*Preot IOSIF TRIFA^*

- O, dragul meu - răspunse credinciosul - eu îţi voi răspunde la această întrebare dacă îmi vei spune şi tu care dintre spiţele roţii se mişcă mai întâi, când pleacă la drum carul... Precum spiţele roţii pleacă toate deodată, când carul se porneşte la drum, aşa e, dragul meu, şi cu întoarcerea la Dumnezeu.

Când vântul Duhului Sfânt suflă peste viaţa unui om, încep a se mişca, deodată, toate „spiţele roţii". Toate darurile cereşti şi sufleteşti se pun în lucrare, când un om se întoarce la Dumnezeu şi aleargă în braţele Tatălui Ceresc.

34. „Fă-ţi o haină nouă!"

ILELE TRECUTE, am fost la croitor cu o haină mai veche. Doream să o refac; să-i pună ceva material nou ca să iasă o
haină nouă.

Dar croitorul, cercetând mai de-aproape haina, mi-a zis: „Nu se face, părinte, să mai repari haina asta! Ar fi pagubă să băgăm material nou în ea; mai bine fă-ţi o haină
nouă!

îndemnul croitorului mi-a adus aminte de cuvintele Mântuitorului: „Nimeni nu pune petic nou la o haină veche" *(Marcu 2, 21).*

Lucrul mântuirii sufleteşti nu stă în a pune câte un petic nou la o haină veche (a face câte o mică îmbunătăţire la o viaţă păcătoasă), ci stă în a te îmbrăca în haina cea nouă, în omul cel nou *(Coloseni 3, 9-12).*

Ţin să spun cu acest prilej că nici Oastea Domnului nu pune petic - nu predică numai lăsarea de unele năravuri rele - ci predică o haină nouă, o viaţă nouă.

35. *Stă* în voia ta...

RECT! CEI VECHI aveau un fel de vrăjitor, cu numele Apolon, care stătea la Delfis, într-o ascunzătoare, de unde răspundea la diferite întrebări. Odată, a mers la acest Apolon un om oarecare, viclean şi amăgitor. în mâinile lui avea o pasăre pe care o acoperise cu haina lui şi, ajungând în faţa locului unde grăia Apolon, i-a cerut să-i răspundă de este pasărea aceea vie sau moartă. Omul acesta era viclean şi avea gând, de-i va răspunde că este vie, să o sugrume şi să o arate moartă şi în acest chip să amăgească pe Apolon. Dar Apolon, cunoscând vicleşugul lui, i-a răspuns aşa:

„Stă în voia ta, omule, să araţi pasărea cum vei vrea: sau moartă, sau vie."

O păsăruică purtăm şi noi, iubite cititorule, ascunsă sub hainele şi lutul nostru: e sufletul! Şi stă în voia ta şi a mea să avem această păsăruică cerească vie sau moartă; să avem un suflet viu sau unul mort. Dumnezeu ne-a dat ajutor şi dar să putem ţine vie această păsăruică, dar, de altă parte, omul are voie slobodă să o şi omoare. însă cel ce şi-a omorât sufletul cu patimi şi fărădelegi, acela va trebui să dea seama despre el în ziua cea mare şi înfricoşată a Judecăţii.

36. Apostolul Petru şi cocoşul

ESPRE APOSTOLUL PETRU se spune că, de câte ori auzea noaptea cocoşul cântând, se scula din somn şi se ruga cu lacrimi amare, aducându-şi aminte de căderea sa.

Noi, de regulă, zicem: „Şi Petru, apostolul, a greşit; şi psalmistul David a greşit...; păi pot eu să fiu mai tare decât
ei?...".

Foarte bine! întrebarea este însă: îi urmăm noi şi în căinţă, ori numai în păcătuire? Ei au păcătuit o singură dată şi s-au căit o viaţă întreagă. Aşa facem şi noi?

37. Albul între negri

FRICA e ţara popoarelor cu pieile ne- gr^{e}- în special, centrul Africii e curat v.—JK negru. Când europenii au pătruns pentru prima dată pe acolo, negrii au rămas uimiţi văzându-i. Nu mai văzuseră niciodată oameni albi. Pentru ei era ceva extraordinar, era o minune acest lucru. Pentru ei, oamenii cei adevăraţi erau cei negri. Un om alb era pentru ei o batjocură, un lucru de râs. Pe cei dintâi europeni, negrii i-au luat cu batjocuri, cu hule şi cu pietre. Mai sunt şi azi încă prin Africa destule triburi de săl-

Pritna sută istorioare
37

batici care râd şi iau în batjocură pe europenii ce se duc printre ei.
Cam aşa stau lucrurile şi între „oamenii cei lumeşti" şi „cei duhovniceşti" *(I Corinteni 2, 13-15).* Oamenii cei lumeşti nu pot suferi pe „omul cel duhovnicesc". Râd de el, îl batjocoresc, îl prigonesc. De ce? Pentru că omul cel duhovnicesc n-are „culoarea" lor cea sufletească: n-are viaţa lor şi păcatele lor. Celor păcătoşi li se pare că „negrul" lor e creştinătatea cea adevărată, întocmai cum negrilor din Africa ii se pare culoarea lor a fi culoarea cea adevărată a oamenilor. De aici, hulele, prigoanele şi batjocurile ce le au cei ce trăiesc o viaţă cu Domnul.
Fratele meu! Te plângi de prigoane şi batjocuri, după ce ai intrat în Oastea Domnului? Nu te plânge, ci te bucură! Ar fi rău dacă nu le-ai avea. Prigoanele sunt dovadă despre „albul" sufletului tău. Din ce va spori acest alb, să ştii, fratele meu, că tot mai multe vei avea de suferit.
„Toţi cei ce vor să trăiască cu evlavie în Iisus Hristos vor fi prigoniţi" *(II Timotei 3, 12).* Aşa a fost pe timpul Mântuitorului, aşa va fi până la sfârşitul veacurilor.

38. „Părinte Avraame!"

N CREDINCIOS visă odată că trecuse în viaţa cealaltă. Ajunsese tocmai între hota- rul dintre Rai şi Iad, dintre lumină şi întuneric. Sus, în lumina cea strălucitoare a Raiului, văzu pe părintele Avraam. Un îndemn lăuntric îl făcu să întrebe:
- Părinte Avraame, cine sunt acolo: români, nemţi, englezi, francezi, ruşi, unguri etc...?

Prima sută istorioare
39

Nici de unii! - răspunse un glas de Sus.
- Atunci poate că cei de acolo sunt ortodocşi, sau catolici, sau protestanţi, sau baptişti, sau adventişti etc...
- Nici de unii! - răspunse iar glasul de Sus.
- Atunci poate sunt cei cu „Calendarul vechi" sau cei cu „stilul" cel nou?
- Nici de unii! - răspunse glasul.
- Atunci, dar, cine sunt acolo?
- Aici - răspunse părintele Avraam - sunt numai copiii lui Dumnezeu; sunt numai cei care au trăit în lume o viaţă de copii ai lui Dumnezeu.

39. „Eu slujesc Domnului[44]

/^r -/""REI OAMENI se întâlniră la marginea *S~\ £* unui râu mare, peste care aveau a trece v—*S* cu o luntre. Dar, cum luntrea era mică, nu se puteau sui în ea decât doi oameni şi

luntraşul.
Luntraşul îi pofti pe doi dintre ei să se suie în luntre.
- Eu slujesc la un ministru! - zise unul dintre cei trei,
şi se sui în luntre.
- Eu slujesc la un general! - zise al doilea, şi se sui şi el.
- Eu slujesc Domnului Iisus Hristos, - zise al treilea.
Mi se cuvine şi mie loc.
- Ha! Ha! Ha! - răspunseră ceilalţi, râzând şi batjocorind... Rămâi tu aici cu Domnul tău!
Luntrea plecă cu cei trei, dar, pe la mijlocul apei, se scorni un vânt şi, răsturnându-se în valuri, se înecară cu toţii. Cel ce „slujea Domnului" a scăpat.

40. „Aceasta am făcut pentru tine — dar tu ce faci pentru Mine?[64]

STORIA PĂSTREAZĂ următoarea în- tâmplare:
La anul 1819, un tânăr boier din Germania făcea o excursie de plăcere prin munţi. La o răscruce de drum, văzu o rugă[4] cu chipul lui Iisus Cel Răstignit. Crucea avea de jur-împrejur următoarea scrisoare: **„Aceasta am făcut pentru tine — dar tn ce faci pentru Mine?*[4]**
Icoana şi întrebarea ei îi străpunseră inima, îi schimbară viaţa şi tânărul cel iubitor de plăceri deveni un vestitor al Domnului.
Mai târziu, acest întors la Domnul scrise şi el întrebarea de mai sus pe o rugă din apropierea unei cârciumi. Peste un an, cârciumarul era şi el un întors la Domnul. întrebarea îi străpunse inima. Incuiase cârciuma şi, dintr-un vestitor al diavolului, se făcuse un vestitor al Domnului.
Fratele meu! Lasă întrebarea de mai sus să sape şi în inima ta!
Ce răspuns ai tu faţă de această întrebare? Ce faci tu pentru Cel ce a suferit şi a murit pentru tine?

rugă - cruce, troiţă

41. Un răspuns potrivit (I)

A UN COBORÂŞ DE TREN, un domn întreabă pe un slujbaş de tren, care, din în-_ „

tâmplare, era credincios:
- Ascultă, domnule, ce s-ar întâmpla dacă s-ar rupe frâna şi s-ar slobozi trenul la vale?
- Mai avem o frână de rezervă şi o punem pe aceea în aplicare.
- Şi dacă se rupe şi aceea?
- Apoi, slobozim frâna de apă.
- Şi dacă nici aceea nu poate ajuta?
- Apoi, atunci, domnul meu, să ştii că intrăm îndată în rai sau în iad, aşa după cum au fost purtările şi traiul nostru.

42. „Dumneata vorbeşti cu pereţii![66]

/7J\ *f* NUI ÎNVĂŢAT NECREDINCIOS îi plăcea ^V *f* să ia peste picior pe cei credincioşi.
ist/ — Ce-o mai fi şi aia: rugăciune? - îi
zicea el unui credincios. A te ruga înseamnă a vorbi cu văzduhul şi cu vânturile. Credinciosul tăcea, într-o zi, îl află pe cel necredincios vorbind la telefon.
- Dar dumneata ce faci aici? Te-ai apucat să vorbeşti cu peretele? Dumneata vorbeşti cu pereţii!...
- Ha, ha! Pesemne dumneata nici idee n-ai despre ce-i aia telefon şi despre cum se poate vorbi prin telefon!
- Ba am, dragul meu! Dar am voit să-ţi arăt că, întocmai aşa, şi dumneata nici idee n-ai despre telefonul meu

cel sufletesc prin care eu vorbesc cu Dumnezeu Când eu ţi-am zis că vorbeşti cu pereţii, erai gata să-mi spui că sunt un prost. Dar în aceeaşi situaţie erai şi dumneata când îmi spuneai că eu vorbesc cu văzduhul şi cu vânturile când mă rog. Dumneata n-ai nici o idee despre legătura ce mi-o fac eu cu cerul, cu Dumnezeu, prin rugăciune...
Dumnezeu să-ţi ajute să poţi vorbi şi dumneata, cândva, cu acest minunat telefon sufletesc!

43. Jocul a tăiat capul lui Ioan

U, DE CÂTE ORI AUD SAU CITESC despre „petreceri împreunate cu joc" (fireşte, „până în ziuă"), mă ia o groază, gândindu-mă că, odinioară, jocul a tăiat capul lui Ioan Botezătorul. Duhul jocului este moartea (cea sufletească şi, de multe ori, şi cea trupească). După jocul de la balul lui Irod a rămas un mort. Vai, ce de „morţi" rămân şi azi după jocuri! După fiecare „petrecere" împreunată cu dans „până în zori" rămân morţi şi răniţi.
Jocul a tăiat capul lui Ioan. Jocul omoară şi azi.

44. Un măcelar ducea un porc la belitoare...

M VĂZUT IERI un măcelar ducând un porc la belitoare. Şi, lucru ciudat: îl ducea dezlegat. Avea în buzunar câteva boabe de porumb, pe care le arunca, din când în când,

porcului şi porcul mergea după el ca un mieluşel blând.
Văzându-1, m-am gândit în mine: iată, aşa duce şi diavolul pe oameni la pieire sufletească. Nu cu puterea, ci cu înşelăciunea. Are şi Satana totdeauna la îndemână o traistă plină cu grăunţe de pofte şi plăceri lumeşti, pe care le scutură şi le aruncă celor pe care vrea să-i prindă în cursele lui. Vai de cei ce pleacă după aceste grăunţe! Calea lor ajunge la „măcelăria" dracului, la pieire trupească şi sufletească.

45. „Ce doreşti?"

(~2<P E DOREŞTI? - întrebă răstit un slujbaş
____ f/O Pe ° bi^at& femeie, care intrase în cancela-
M"^ rie cu ceva rugare.
- Nimic! - răspunse femeia.
- Cum aşa, nimic? întrebă slujbaşul.
- Păi, eu sunt o femeie necăjită şi am venit să găsesc un om în care locuieşte Iisus Hristos şi să-1 rog pe omul ăsta pentru asta şi asta. Văd însă că am greşit numărul casei; aici locuieşte un om stăpânit de un duh rău...
Astfel grăind, femeia plecă să iasă afară.
- Stai! Stai!... - îi zise slujbaşul domolit. Şi, ascultând plângerea femeii, îi dete ajutorul cerut.

46. Am închis calea cu spini...

/S>Y~X E CÂND ERAM ŞI EU gospodar la ţară, îmi aduc aminte că aveam un loc peste care oamenii făceau cale scurtată (cale fărădelege). Am încercat în multe feluri să opresc această cale. Am scris pe o tăbliţă: „Trecerea oprită!", dar oamenii au aruncat tabla cât colo. Am săpat un şanţ, dar oamenii trecură şi peste el. Pe urmă, am plantat în calea oamenilor spini şi umblarea a încetat. Eu văd azi un adânc înţeles în această cale oprită cu spini. Când omul apucă pe calea cea fără de lege, pe calea fărădelegilor, Domnul încearcă în multe feluri să-1 oprească din acest drum al pierzării. Cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul Evangheliei îi strigă omului: „Opreşte-te din calea asta! Opreşte-te din calea fărădelegilor!". Dar omul nici habar nu are de această oprire.
Domnul Se apucă atunci şi sapă în calea omului o groapă, un necaz, dar omul sare peste groapa asta; scapă de necaz şi îşi vede de calea cea rea. Domnul sapă un şanţ mai adânc, adânceşte necazul şi încercarea, dar omul sare şi peste acest şanţ.
Pe urmă, Domnul sădeşte în calea vieţii omului spinii cei ascuţiţi şi statornici ai suferinţelor şi durerilor. Cu asta îl opreşte pe om din calea pierzării.
Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne, că ai umplut şi calea mea cea rea cu spinii suferinţelor! Lasă-i să crească şi să sporească, să nu mai apuc pe calea cea rea a pierzării!

♦

47. O oală cu miere

ĂSTURNÂNDU-SE O OALĂ CU MERE, năvăliră muştele asupra mierii, dar se îm-*S \S* plantară în ea şi se zbăteau neputincioase. Luptându-se cu moartea, îşi ziseră: „Vai, ce nebunie făcurăm! Pentru o gustare de dulceaţă, ne dădurăm viaţa".
Exact aşa păţesc şi cei ce aleargă la mierea diavolului, la plăcerile cele lumeşti.

48. Nn dedaţi câinele!

FÂNTULIOAN GURĂ DE AUR zice: „Diavolul este în chipul unui câine vz> flămând ce aşteaptă pe tot locul să i se arunce atare coajă de pâine, atare os sau alte rămăşiţe de mâncare. De-i arunci ceva, el începe a se ţine de tine; el vine şi mâine să-i arunci ceva.
Dar de nu-i dai nimic, de-1 alungi cu ocări, el nu mai vine; îşi caută norocul în altă parte.
Aşa e şi diavolul. El aşteaptă «să-i arunci» ceva. îndată ce-i dai ceva, îndată ce te laşi biruit de ispită şi păcat, diavolul se ţine mereu de tine, până ce, pe urmă, te muşcă de moarte. Dar dacă nu-i dai nimic, dacă îl res-

pingi, strigându-i: «Cară-te de aici, Satano!», el nu mai vine; se duce să-şi caute norocul în altă parte."
„împotriviţi-vă diavolului şi el va fugi de la voi!" *(Iacob 4, 7).*

49. Diavolul cel mai rău

N SFÂNT PĂRINTE SPUNE: „Nici un diavol nu este aşa de rău şi primejdios ca: «Nu este diavol!»; ca înşelăciunea că nu este drac".
Diavolul omoară mulţime mare de suflete, tocmai cu şoapta de ispită: «Nu este diavol!... Nu este iad!...».

50. „Uf-a întors la Domnul o...

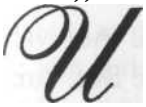

muscă

"

>^ST0RIA TREZIRE şi mântuirii suflete-*f*⁰*^ *r* lor e plină cu fel de fel de întâmplări mi-^—′ nunate.

Un întors la Domnul din Anglia spunea în gura mare că pe el 1-a întors din calea pierzării o muscă.

- Cum aşa?

- Iată cum! - răspundea el întrebătorilor. Eu eram un mare iubitor de muzică, dar, în schimb, uram Cuvântul lui Dumnezeu şi lucrurile sufleteşti.

Odată, am mers la biserică, dar nu să ascult slujba şi predica, ci să ascult corul şi orga (auzisem că ar cânta mi-

nunat). Le-am ascultat cu plăcere, de mai multe ori, însă, la predică, mă aşezam în bancă şi îmi înfundam urechile cu degetele, să n-aud Cuvântul lui Dumnezeu.

Dar, într-o duminică, cum stăm aşa cu urechile astupate, veni o muscă, se aşeză pe nasul meu şi fusei silit să destup urechile, ca să alung musca. Tocmai în clipa aceea, preotul rostea cuvintele: „Cine are urechi de auzit să audă!...".

Aceste cuvinte mi-au străpuns inima. Am văzut că întâmplarea asta este un semn al Cerului de Sus. Am început să citesc Scriptura şi să mă ocup cu cele sufleteşti azi mulţumesc lui Dumnezeu că am scăpat din orbia şi surzenia cea sufletească.

Şi iată, aşa, pe mine m-a întors la Domnul o... muscă!

51. Cele cinci degete ale păcătosului

RABn AU O ISTORIOARĂ despre curn folosesc păcătoşii cele cinci de-—^*r* gete de la mână, respectiv, despre cum se slujeşte diavolul de cele cinci degete ale păcătoşilor.

Cu două degete - spune istoria - diavolul îi acoperă ochii, să nu vadă lumina Evangheliei şi a mântuirii. Cu celelalte două îi astupă urechile, să nu audă Cuvântul lui i Dumnezeu şi chemările mântuirii. Iar cu al cincilea deget. Satana îi pune lacăt pe gură şi îi zice: „Vino după mine fără nici un cuvânt de împotrivire!"

52. Un pui de vultur trăia împreună cu găinile

«tt

N LUCRU INTERESANT am văzut într-un sat de sub poalele munţilor Carpaţi. Un vânător prinsese un pui de vultur şi îl domesticea. Domesticirea (îmblânzirea) puiului de vultur ajunsese până acolo că trăia la un loc cu găinile. Râcâia cu ele prin gunoaie şi se culca împreună cu ele în coteţul de găini. Puiul de vultur îşi pierduse cu totul firea sa de pasăre zburătoare prin înălţimi pline de soare şi lumină.

Omul este făcut să trăiască o viaţă duhovnicească, o viaţă de înălţimi sufleteşti. „Iar dacă aţi înviat împreună cu Iisus Hristos, - scrie Apostolul Pavel - umblaţi după lucrurile cele de Sus, nu după cele de jos!" *(Coloseni 3, 1-2).* Mântuitorul ne-a dat putere, ne-a dat aripi să ne ridicăm spre înălţimile vieţii duhovniceşti, ca să trăim o viaţă în duh, o viaţă duhovnicească.

Insă cei mai mulţi creştini şi-au pierdut aceste aripi; au pierdut dorul şi plăcerea de a se înălţa cu sufletul spre înălţimi pline de soare şi lumină sufletească. Cei mai mulţi creştini îşi trăiesc viaţa afundându-se mereu în coaja pământului şi râcâind în gunoiul păcatelor şi patimilor lumeşti.

Oare nu cumva trăieşti şi tu, cititorule, o astfel de viaţă, cufundată cu totul în coaja pământului şi în gunoaiele patimilor şi păcatelor lumeşti?

Preot IOSIF TRIFA

53. Unde să scape?...

ARE UNDE SĂ MAI SCAP de ostaşii ăştia cu predicile şi cântările lor? - întreba şi se tânguia, într-un sat, un mare
necredincios.

- în iad! - îi răspunse un trecător.

54. „E numele meu![44]

AR TU CE TE-AI APUCAT să citeşti
în Biblie? - zise un om către un ostaş
^^y din Oastea Domnului. Nu-i pentru tine

Cartea asta!...
- Ba e tocmai pentru mine - răspunse ostaşul - căci,
uite, stă scris numele meu în ea! -Unde?
- Aici unde zice: „Iisus Hristos a venit în lume să mântuiască pe cei păcătoşi, dintre care cel dintâi sunt eu" *(ITimoteil,15).*

55. Dacă Biblia ar avea grai

ACĂ BIBLIA AR AVEA GRAI, ea ar
striga:
„Oameni buni, eu sunt Cartea lui Dumnezeu, citiţi-mă!
Eu sunt descoperirea lui Dumnezeu, cercetaţi-mă! Eu sunt Cartea Vieţii, iubiţi-mă!

Dumnezeu este autorul (scriitorul) meu! Cercetaţi-mă şi veţi afla în mine pe Dumnezeu! Veţi afla toate încercările şi lucrările ce le-a făcut dragostea lui Dumnezeu, în decursul veacurilor, pentru mântuirea voastră, a păcătoşilor... Veţi afla în mine apa cea vie şi mana cea cerească!..."

56. „Vorbeşte mai mult cu Dumnezeu![66]

yy AI SĂPTĂMÂNILE TRECUTE, o
S~\ /gflf femeie mi se plângea că nu poate
vz>/ *v\S* aduce la Domnul şi pe soţul său. îi
vorbeşte mereu despre cele sufleteşti, dar el nu înţelege; nu
se prinde nimic de el.
„La necazul acesta - i-am răspuns eu - îţi dau un sfat: vorbeşte cu soţul tău mai puţin despre Dumnezeu şi vorbeşte cu Dumnezeu mai mult despre soţul tău! Roagă-te pentru el!"
Femeia a ascultat şi soţul său a început a se trezi. Mare lucru este rugăciunea pentru alţii! Să o folosim neîncetat!

57. O fetiţă a făcut de ruşine pe învăţaţi

CEATĂ DE ÎNVĂŢAŢI s-a strâns odată la o discuţie despre Dumnezeire. Unii spuneau una, alţii alta şi nu se puteau înţelege asupra întrebării: de este Dumnezeu şi cum ar fi Dumnezeu.

Unul dintre ei zicea:
- Nu este Dumnezeu. Copilul când se naşte n-are credinţă, numai părinţii i-o apasă cu de-a sila în ceara inimii sale.
Atunci un altul zise:
- Să aducem aici un copil, să vedem cum i s-a întipărit credinţa în ceara inimii.
Aduseră o fetiţă şi o întrebară ce ştie ea despre Dumnezeu şi cum
„-.„------..... îşi închipuie ea pe Dumnezeu.
Atunci fetiţa, desfăcându-şi pieptul, astfel grăi: - Eu cred că Bunul Dumnezeu este atât de mare încât nu-L poate cuprinde cerul şi pământul, dar, de altă parte,] este atât de mic, încât încape aici, în inimioara mea...
învăţaţii rămaseră ruşinaţi de acest minunat răspuns şi ! pricepură şi ei că Dumnezeu nu Se poate afla prin ocoşeli omeneşti, ci numai prin credinţă.

58. Cele trei clase

■£. N TREI CLASE s-ar putea împărţi creşti-
^-N *C/>* nii de azi:
vr>^ *întâi,* clasa celor puţini-puţini, care
L-au aflat pe Mântuitorul şi sunt fericiţi şi liniştiţi.
A doua, clasa celor care îl caută pe Mântuitorul şi sunt
încă neliniştiţi.
A treia, clasa celor mulţi-mulţi care nici nu-L caută,
nici nu L-au aflat.
în care din aceste trei clase eşti tu?

59. „Sunt pierdut!"

N PĂCĂTOS, trezit la cunoaşterea stării sale păcătoase, se tânguia pe toate drumurile strigând:
- Sunt pierdut!... Vai mie, păcătosului!... Sunt pierdut!...
- Bucură-te că eşti pierdut! - îi zise un ostaş din Oastea Domnului.
- Cum aşa? Să mă bucur?!
- Păi, uite, dragul meu, ce scrie aici, la Evanghelie, la Matei cap. 18, vers. 11: „Fiul Omului a venit să mântuiască pe cel care era pierdut". Tu eşti, dragul meu, tocmai acel pierdut pe care-1 caută Scumpul meu Mântuitor.

60. Cine este Dumnezeu?

N RĂSFĂŢAT DE NECREDINCIOS stăruia să i se spună cine este Dumnezeu, că apoi şi el va crede.
- Eu am să-ţi spun acest lucru - îi răspunse un credincios - dar mai întâi te rog să numeri până la trei.
Necredinciosul începu a număra: -Unu... doi... trei...
-Ho! Ho! - îl întrerupse cel credincios. N-ai început bine. începe cu numărul dinaintea lui unu!
- Asta-i o nebunie - grăi necredinciosul - pentru că înaintea lui unu nu mai este un alt număr.
- Vezi, dragă suflete? - îi zise atunci cel credincios. O aşa nebunie faci şi tu când ceri să ţi se spună cine este

Dumnezeu. El a fost mai înainte de a fi lumea. El este Făcătorul tuturor lumilor şi mintea noastră cea mărginită nu poate cuprinde Fiinţa Lui.

61. Dracul modei

FATĂ, zi de zi, îşi tot îmblătea[5] pe mamă-sa să-i facă o haină după moda cea nouă (cu picioarele goale). într-o zi, când fata iar începu, mama îşi ridică ochii şi mâinile spre cer, în semn de rugăciune şi strigă cu glas mare: „Miluieşte-mă, Doamne Iisuse, Fiul lui David, căci fiica mea rău se îndrăceşte!" *(Matei 15, 22).*
La strigătul acesta, dracul modei părăsi pe fată; se ruşina de cererea ei şi, din acel ceas, nu mai ceru haine scurte şi păr tăiat.

62. Urma va alege

OI OAMENI se duseră în pădure să taie lemn de clădit. Unul era credincios, cu râvnă pentru cele sufleteşti; celălalt era din mulţimea cea mare a necredincioşilor.
Doborând un arbore, cel necredincios zise: - Vezi, frate dragă, aşa e şi cu viaţa noastră! Când vine moartea, ne doboară jos şi s-a gătat cu noi; nimica se alege de noi...

- O, fratele meu! -răspunse credinciosul. Nu-i adevărat că viaţa noastră se gata pe nimic când vom muri. Vezi tu arborele acesta? L-am doborât jos, dar abia acum, după ce l-am tăiat, se va vedea de ce treabă este bun.

Abia acum vom vedea de este sănătos şi bun de clădit, ori este buturos[6] şi bun numai de foc. Aşa e şi cu noi. Când va veni securea morţii şi ne va doborî, atunci se va vedea ce fel de „pomi" suntem: „sănătoşi", ori „putrezi". Atunci se va vedea de suntem „de folos" sau „de aruncat în foc" (iad).

„Iată, securea stă la rădăcina pomilor!" *(Matei 3, 10).* Cum se va afla pomul vieţii tale, iubite cititorule?

63. O cheie ruginită

RIN CASELE celor mai mulţi creştini se află o cheie ruginită foarte. O cheie minunată este aceasta, dar o mănâncă rugina, pentru că oamenii n-o folosesc. Această cheie este rugăciunea. Ce cheie minunată este aceasta! Cu ajutorul ei putem descuia cămara tuturor bunătăţilor cereşti. Câţi însă o folosesc?

a îmbiaţi — a bate la cap, a stărui supărător, a insista
buturos - cu defecte, noduros, scorburos

64. Un răspuns potrivit şi un sfârşit fioros

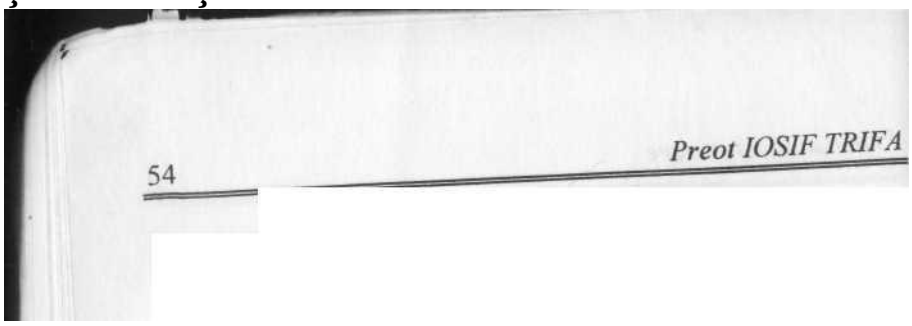

54 Preot IOSIF TRIFA

Prima sută istorioare
55

-* NTR-UN ORĂŞEL DIN GERMANIA, a ^*-v u£ avut loc, mai anii trecuţi, fioroasa întâmpla-
vr>^ re de mai jos:

O ceată de câţiva slujbaşi necredincioşi îşi afla plăcerea să ia în deşert Dumnezeirea. îndeosebi, unul dintre ei întrecea orice margini în astfel de hule. între ei, era şi un credincios, care trebuia să

sufere hulele lor. într-o zi, când se întâlniră la prânz, hulitorul îl întâmpină pe cel credincios cu următoarea întrebare de batjocură:
- Ce mai face Fiul dulgherului (lemnarului) din Naza-
ret? (adică Iisus Hristos).
Hulitorii începură a râde, dar credinciosul răspunse liniştit:
- Află, dragă prietene, că Fiul dulgherului din Nazaret
tocmai acum lucrează la sicriul tău.
Hulitorii râseră mai departe, dar pe cel cu întrebarea, acest răspuns neaşteptat îl străpunse ca un fulger la inimă, în cealaltă zi zăcea în pat, iar a treia zi, prietenii îl petreceau la groapă.

65. „Pentru rugăciune prea mic"

99J

IŞTE PĂRINŢI se delectau în su-dalmele ce le făcea pruncul lor cel mai mic. în sudalma pruncului vedeau un
semn de voinicie.
- Frumos mai ştie sudui pruncul dumneavoastră! - zise un trecător. Dar de rugat se ştie ruga?

- Pentru rugăciune e prea mic! - răspunseră părinţii.

66. Carul îngheţat

M VĂZUT, ASTĂ-IARNĂ, nişte oa- meni, umblând, în faţa unei case, să pornească un car îngheţat. Unul izbea roţile cu un topor, încercând să le mişte. Dar roţile mai mult se stricau decât se dezgheţau. Atunci ieşi un om din casă, cu o vadră[7] de apă caldă. O turnă peste roţi şi roţile îndată se dezgheţară, iar carul porni la drum.
Aşa şi pe un om păcătos: îl poţi porni pe drumul mântuirii mai degrabă cu iubirea cea dulce a Evangheliei, decât cu mustrări şi vorbe aspre.

67. Fierul şi focul

ZBrn cu cio-

CANUL un fier re- ce să-1 prelucraţi. E o trudă zadarnică. Fierul nu se supune. Dar, îndată ce-1 aruncaţi în foc, el se înmoaie şi ciocanul poate săpa în el.
Aşa e şi cu inima omului păcătos. E un fier rece şi tare. Predica,

vadră - vas de lemn sau de metal cu o capacitate de circa 10 'itri, folosit pentru anumite trebuinţe în gospodărie

Cuvântul lui Dumnezeu, nu prinde în ea până nu vine în ajutor şi focul Duhului Sfânt.

68. Alexandru Macedon V şi piratul

LEXANDRU MACEDON, cuceritorul lumii, a prins odată un pirat (hoţ de mare).
- Cu ce drept bântuieşti tu mările? - 1-a întrebat Alexandru Macedon.
- Cu acelaşi drept cu care bântuieşti şi tu lumea - a răspuns cu îndrăzneală banditul. Eu sunt pirat şi jefuiesc din când în când câte o corabie mică, tu însă jefuieşti şi prădezi ţări întregi; şi, cu toate astea, mie îmi zice lumea hoţ, iar ţie împărat.
în acest chip sunt şi acei oameni de azi (părinţi, învăţători, slujbaşi etc), care ţin să dea altora mustrări şi sfaturi, pe care ei înşişi nu le ţin.

69. Cei doi fraţi

-IUFIA ŞI CĂDEREA sunt doi fraţi, întocmai cum e somnul şi moartea. De la somn până la moarte este numai un pas mic. întocmai aşa şi de la trufie până la cădere. Cel căzut în trufie zace într-un somn sufletesc ce-i frate bun cu moartea cea sufletească. Şi, vai, câţi oameni dorm în acest somn! Pe cele mai multe suflete diavolul le pescuieşte, şi azi, cu ispita trufiei.

70. Robul eliberat

E TIMPUL când prin Africa se făcea negoţ de negri, un european, care cunoştea pe Domnul, plăti preţul unui negru şi, decla-rându-1 liber, îi zise:
- De acum eşti liber! Poţi face ce vrei şi merge unde vrei.
- O, nu! - răspunse negrul eliberat. Eu vreau să rămân în slujba celui care m-a răscumpărat. Voi rămâne un servitor liber, în slujba celui care m-a răscumpărat cu dragostea lui.
Ce minunată icoană este aceasta pentru Jertfa Crucii! Domnul Iisus ne-a răscumpărat şi pe noi din robia morţii şi pieirii sufleteşti, dar nu ca să ne facem de cap, ei să avem o libertate pusă în slujba Lui. Să trăim o viaţă îngenuncheată la picioarele Celui ce ne-a răscumpărat cu dragostea şi Jertfa Lui cea scumpă.

71. Cele două locuinţe

OMNUL îşi are două locuinţe: cerul şi inimile smerite şi curate.
Diavolul îşi are şi el tot două locuinţe: iadul şi inimile trufaşe şi necurate.

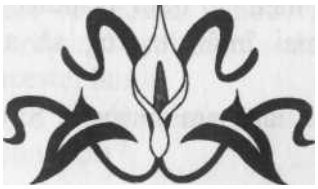

72. Mâinile cele mai lungi

NTR-0 REVISTĂ ŞTIINŢIFICĂ, un Învăţat a pus odată întrebarea: - Care oameni şi care popoare ar avea mâinile cele mai lungi?

S-au strâns multe răspunsuri. Unii spuneau că negrii ar avea mâinile cele mai lungi, alţii că popoarele din Răsărit, alţii că hoţii de buzunare. între răspunsuri a fost însă şi unul ciudat, care zicea aşa:

- Eu cred că mâinile cele mai lungi le au oamenii care! se roagă din toată inima lui Dumnezeu, pentru că mâinile acestor oameni ajung până la cer şi iau de acolo, prin rugăciune, tot ce le trebuie. Astfel de mâini a avut, spre pildă, şi Ilie-proorocul, care şi-a întins mâinile în semn de rugăciune şi a încuiat cerul şi iarăşi 1-a descuiat, prin rugăciune.

Minunat răspuns! Să ne fie şi nouă de învăţătură!

^J 73. Lumânarea se topeşte I luminând...]

N PRIETEN mă cam mustra zilele trecute, spunând că prea îmi las viaţa să se topească în munca ce o fac.

- O, dragul meu! - i-am răspuns. Eu îţi dau toată dreptatea, dar, mai întâi, te rog să aprinzi lumânarea aceasta!

- Foarte bine, iată, am aprins-o. Şi ce vrei să spui cu acest lucru?

- Vreau să te rog să nu laşi lumânarea să se topească. Uite, lumânarea se topeşte şi asta-i o pagubă mare.

- Păi asta-i o regulă. Unde s-a mai văzut lumânare arzând fără să se topească?

- Apoi, dragul meu, aşa e şi cu noi, cei care am fost puşi să lucrăm în ogorul Domnului. Lumânarea trebuie pusă în sfeşnic şi aprinsă, ca să lumineze tuturor *(Matei 5, 15);* dar, făcând acest lucru, ea se topeşte, căci unde s-a mai văzut vreo lumânare aprinsă care ar strânge seu şi grăsime? Sau unde s-a mai văzut o sare ce nu se topeşte după ce s-a băgat în bucate? *(Matei 5, 13).*
O lumânare poate fi cât de mare şi mândră, dacă nu arde şi nu luminează, care este folosul ei? Lumânarea se topeşte luminând...

74, Peştii cei vii şi cei morţi

RIN APELE RÂURILOR, aţi văzut cum peştii cei vii înoată întotdeauna împotriva apei şi a valurilor ei. Numai peştii cei morţi se duc cu apa în jos, adică îi duce apa cu ea în jos.
Aşa, iubite cititorule, sunt şi creştinii. Creştinul cel viu trebuie să înainteze totdeauna împotriva valurilor lumii acesteia. Numai „creştinul" cel mort se lasă dus şi târât de ªpele şi păcatele acestei lumii.
Tu, cititorule, ce fel de creştin eşti? Eşti şi tu un creştin viu sau un creştin mort?

75. „Aici este raiul meu...

*/7*J\ I* N SCRIITOR şi vestitor al Evangheliei,] */f* Bettex, istoriseşte următoarele: *isiS*
„înainte cu zece ani, am cercetat un
vechi prieten de-al meu. L-am aflat într-o splendidă situaţie materială. Locuia într-un palat înconjurat de o grădină, ca un adevărat paradis.
Am încercat să-i vorbesc despre cele sufleteşti, dar prietenul meu întrerupse vorbele mele şi le puse punct, grăind sfidător: «Dragul meu prieten, mie în zadar îmi grăieşti despre astfel de lucruri. Raiul meu, iată-1, acesta este!... Aici este raiul meu!».
Peste cinci ani, l-am cercetat din nou, dar, vai, ce schimbări grozave am aflat! Grădina era dărăpănată, casele ruinate... Prietenul meu zăcea bolnav de ani de zile. Un copil al lui se înecase. O fată încheiase o căsătorie ne-j fericită. Mai avea o singură fată, pe care am auzit-o astfel înţelegându-se cu tatăl său bolnav:
«Tată dragă, mă duc la oraş. Ce ai dori să-ţi mai aduc?» «Un ştreang!» - grăi tatăl ei chinuit de boală.
în decurs de cinci ani, «raiul» prietenului meu deve-j nise un adevărat «iad»".

76. De ce?

E CE SUNT prin temniţe mai mulţi! bărbaţi decât femei? Această întrebare se ridică odată într-o adunare. - Pentru că la biserică sunt totdeauna mai multe femei decât bărbaţi - răspunse un om cu minte.

77. Testamentul lui Alexandru Macedon

ÂND ERA PE PATUL MORŢII, Alexandru Macedon a lăsat cu limbă de moarte să fie astfel aşezat în sicriu, ca mâinile să-i rămână afară.
„Vreau - a răspuns împăratul cel care nu se săturase niciodată de prăzi şi comori - să vadă toată lumea că mă duc cu mâinile goale din această lume."

78. Clopotele din Alpi

E VÂRFURILE CELE ÎNALTE ale Alpilor, sunt aşezate clopote, ce, pe vreme de furtună, încep ele singure a răsuna, mişcate încoace şi încolo de puterea furtunii. Aceste clopote sunt aşezate pentru turişti. Prin dangătul lor, ele dau de ştire turiştilor rătăcitori că acolo se află o casă de adăpost şi scăpare. în puterea ----------
nopţii şi furtunii, ele parcă strigă: „Veniţi aici! Scăpaţi aici!".
Ce minunată icoană pentru viaţa noastră cea sufletească! Pe timp de furtună - pe timp de încercări şi necazuri -se poate auzi şi în viaţa noastră glasul unui clopot mântuitor: glasul Scumpului nostru Mântuitor.
Omul cel credincios, tocmai în timpul când furtuna încercărilor e mai mare şi întunericul mai grozav, aude glasul Lui cel dulce: „Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi Eu vă voi odihni pe voi!"...

79. „De când am intrat in Oaste...[66]1

jf M AUZIT, frate Gheorghe, că dej /"""}C/(/ când ai intrat în Oastea Domnului! ~~~~ v.—-^~*r* ai părăsit toate desfătările şi plăce-l rile vieţii.
- Tocmai din contră, fratele meu! Eu, de când am in-1 trat în Oaste, am aflat desfătările şi plăcerile cele adevăra-1 te. Eu de când sunt n-am avut atâtea desfătări şi plăceri cal acum. Eu am pierdut numai nebuniile şi prostiile cele de suflet pierzătoare.

80. Pentru o smochină

ESPRE SFÂNTUL MACARIE din Egipt, spun Vieţile Sfinţilor că o viaţă întreagă a] plâns şi s-a tânguit pentru o smochină ce o
furase când era copil. De câte ori îşi aducea aminte
această smochină, plângea cu amar. Dar noi?

81. Păţania fierului şi a pârâu Iui

CUNOSCUTĂ păţania unui fier de plug *a* n-a vrut să mai taie pământul, ci s-a aşezat odihnă în cămară. Dar în cămară 1-a ros rugii
de s-a ales nimica de el.
Tot aşa e şi păţania pârâului care şi-a zis: „Ce să nu
alerg eu peste atâtea pietre şi văgăuni? Hai să stau

loc!". Şi a stat pe loc. Dar, stând pe loc, apele i s-au stricat şi s-a făcut, drn pârâul cu apa limpede, o baltă urât mirositoare şi plină de broaşte.

Aşa face şi lenea cu omul. Munca înviorează şi curăţeşte trupul şi sufletul omului. în schimb, lenea roade ca o rugină trupul şi sufletul şi face din viaţa omului o baltă stricată ce se umple cu broaştele şi şerpii scârboaselor patimi şi pofte rele.

Din păţania fierului şi a pârâului, învăţaţi-vă să fugiţi de lene şi trândăvie.

82. Un răspuns potrivit (II)

NDE LOCUIEŞTE DUMNEZEU? - întrebă odată un necredincios, aşa, cam în batjocură, pe un credincios. - Pretutindeni, răspunse credinciosul, afară de inima ta. Căci, dacă ar fi şi acolo, atunci nu te-ai ocupa cu astfel de întrebări nebune.

83. Păţania unor necredincioşi

N PLUGAR intră odată şi el într-o căfană (ospătărie, restaurant, n.n.), unde mănân- că şi beau domnii, şi ceru de mâncare, înainte de a mânca, plugarul, ca un creştin adevărat, se ridică, îşi făcu sfânta cruce şi zise «Tatăl nostru». La asta, niŞte domnişori ce erau cu mâncarea la o masă vecină începură a se înfunda de râs şi unul îi zise, aşa, în batjocură:

- Iacă, noi, bădicule, mâncăm şi fără să mai facem mătănii şi cruce şi încă nici unul nu ne-am înecat.

- Hei, hei, domnişorilor,- răspunse plugarul - şi eu am acasă şapte purcei şi, cum îi slobod din coteţ, dau năvală la troacă şi încă nici unul dintre ei nu s-a înecat cu lăturile.

84. „Eu nu cred decât ceea ce văd şi înţeleg..." j

NOM CREDINCIOS de la ţară mergeai pe drum, alături de un domn necredincios! Tocmai discutau despre lucrurile credin-1 ţei. Credinciosul se trudea să-1 scoată pe necredincios din mlaştina necredinţei, dar el se apăra cu îndârjireJ proptindu-se în vorbele:

- Dragul meu, eu sunt om cu minte, eu nu cred decât] ceea ce văd şi înţeleg.

Atiinci, credinciosul, luminat ca de Duhul Sfânt, se opri în loc şi, arătând spre o livadă unde păşteau o vacă, o oaie şi o gâscă, zise:

- Vezi, dumneata, vaca, oaia şi gâscă ceea cum pasc?
-Văd.
- Aşa-i că toate trei pasc aceeaşi iarbă?
- Aşa-i.
- Ei, acum să-mi spui dumneata, de ce iarba ce o paştej vaca se preface în lapte, iarba ce o paşte oaia se preface în]

lână, iar iarba ce o paşte gâscă se preface în pene? Eu de mult văd acest lucru şi nu-1 înţeleg,-iar dumneata tot mereu îmi spui că nu crezi decât ceea ce vezi şi înţelegi. Spune-mi, rogu-te, cum stăm cu lucrul acesta pe care-1 vezi? Necredinciosul rămase ruşinat.
ii.:.'

85. Aveţi acasă porci?

N VESTITOR AL EVANGHELIEI, vorbind despre curăţenia vieţii sufleteşti, îşi întrebă ascultătorii:
- Aveţi acasă porci?
- Avem.
- Dar o casă aşa, mai curată, unde primiţi prietenii şi oaspeţii, aveţi?
- Avem.
- D-apoi umblă porcii dumneavoastră în casa asta? -Ba!
- Ei bine, să ştiţi că lucrul asta se petrece în casa voastră cea sufletească. „Voi sunteţi casa Duhului Sfânt" -zice Scriptura *(I Corinteni 3, 16).* Dar în casa asta băgaţi de seamă că umblă porcii patimilor urâte, ca: beţia, desfrâ-narea, zavistia şi altele. Toţi cei ce trăiţi în patimi rele aveţi o casă a sufletului în care umblă „porcii".

86. Pilda rea

AMĂ DRAGĂ, - zise un copil de şase ani către mamă-sa - aşa-i că după ce voi fi mare nu trebuie să

zic rugăciunile?

- Ba trebuie, dragul mamei, căci toţi oamenii cei bum se roagă. Numai oamenii cei răi nu se

roagă.
- D-apoi, atunci, tăticul dacă-i bun de ce nu se roagă?

87. Un răspuns potrivit (III)

REAU SĂ MĂ DESPART de femeie! - grăi un om în faţa tribunalului. Omul apucase cu năravul beţiei şi judecătorul
ştia acest lucru.
- Foarte bine! - răspunse judecătorul. Dar înainte de a trece la proces, te rog du-te acasă şi te desparte mai întâi de rachiu! Şi apoi vino aici!
Beţivul s-a ruşinat şi s-a îndreptat.

88. Cum este făcută crucea?

N ADÂNC ÎNŢELES este chiar şi în felul cum este făcută crucea.
O cruce de lemn e făcută din două braţe. Un braţ e mai lung, mai lungăreţ. Acest braţ e parcă o cale netedă, un drum deschis ce alunecă înainte. Celălalt braţ - cel mai scurt - vine şi se aşază de-a curmezişul peste braţul cel mai lung. Se aşază ca şi când ai închide calea cuiva, ca şi când l-ai opri pe cineva în drumul său.
Aici este taina cea mare a Crucii. Ea înseamnă o oprire a noastră, a vieţii noastre, din calea cea largă a păcatu-

lui. Ea trage o dungă peste toate lumeştile noastre planuri şi gânduri. Crucea se aşază de-a curmezişul în calea vieţii noastre celei păcătoase. Ea înseamnă un hotar sufletesc, un hotar de oprire a unei vieţi vechi şi de începere a unei vieţi noi. Ea înseamnă o schimbare din temelie a vieţii.
însă, vai, puţini au aflat crucea în acest înţeles! Crucea celor mai mulţi creştini are numai un braţ. Are numai braţul cel lung: calea deschisă a lumii, a răutăţilor. Celălalt braţ, cel cu hotarul sufletesc şi cu schimbarea din temelie a vieţii, lipseşte.
Nu cumva o astfel de cruce este şi crucea ta, iubite cititorule?

89. „Caut un servitor...'[6]

AUT UN SERVITOR! - dete odată de ştire un ostaş din Oastea Domnului.
- Şi ce fel se servitor ţi-ar trebui dumitale? - întrebă un tânăr ce voia să intre în slujbă.
- Mie, dragul meu, - răspunse ostaşul - îmi trebuie un servitor care să se teamă mai mult de Dumnezeu decât de mine.

90. Acul doctorului

ÂND DOCTORUL AFLĂ pe cineva greu bolnav şi ameţit de boală, ia un ac şi cu el împunge pe cel bolnav. De simte bolnavul împunsătura şi se mişcă, atunci mai este nădejde de scăpa-

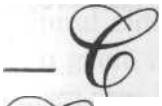

re şi tămăduire. Dar de nu simte bolnavul nimic, atunci el
pierdută orice nădejde.
Aşa sunt, dragă cititorule, şi suferinţele şi necazurile! ce ni le trimite Doctorul nostru cel sufletesc, Tatăl CerescJ De simţi acul mustrărilor şi suferinţelor, atunci tu poţi fii tămăduit şi mântuit. Dar dacă nu le mai simţi, eşti pierdut. I

91. „Vine **preotul!**[66] I

/7J\ i ITE CĂ VINE PREOTUL LA NOlj
// Alergaţi repede şi aduceţi Biblia din căJ
/> mară!... Căutaţi Ceaslovul de pe grinJ
dă!... Scoateţi Psaltirea din ladă!... Ştergeţi-le de praf şi le
puneţi pe masă, să vadă părintele că noi suntem oameni
credincioşi."
Oare nu cam aşa se întâmplă prin multe case creştine[1]!
-

'L 92. „Am aprins! Am aprins!...[6]

E CÂND ERAM PREOT LA ŢARĂ, îmi aduc aminte de o femeie care a venit, în-
____ tr-un post al Paştilor, să se mărturisească
Cât ce a îngenuncheat, a început să plângă, strigând:
- Am aprins, sfinţite părinte, am aprins!... Mă cunosc greşită cu un păcat mare: am aprins!...
Cu sufletul înfiorat, am întrebat-o:
- Şi ce te-a îndemnat să pui foc în averea aproapelui tău?
- N-am umblat cu foc, părinte! Nu cu foc de acesta ait aprins! Dar, cum spuneai dumneata la predică, am aprins ci clevetiri şi minciuni pacea şi înţelegerea dintre oameni...

Da, da, bine grăia femeia! Căci cel ce bagă zâzanie, clevetiri şi minciuni între oameni, după canoanele din Pravilă, face tot acelaşi păcat ca şi cel ce ia un tăciune de foc şi aprinde casa vecinului său.
„Fericiţi sunt cei făcători de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema." (Matei 5, 9)

93. Vulpea şi grădina

cu poame

VULPE VĂZU odată o grădină încărcată de toate bunătăţile. Dar grădina era apărată cu ziduri înalte, pe care vulpea nu le putea sări. „Ce aş putea face să străbat în grădină?" - se întreba vulpea. Umblând de jur-împrejurul zidului, dădu peste o gaură în zid, dar gaura era prea îngustă să se poată strecura prin ea. Tot gândindu-se şi judecându-se ce-i de făcut, vulpea îşi zise: „Ştiu ce voi face! Voi răbda foame câteva zile, voi slăbi şi voi încăpea prin gaură".

Zis şi făcut. După trei zile de foame, vulpea se strecură prin gaură şi, ajungând la poame, se ospăta din belşug. Dar, după câteva zile, îşi aduse aminte că trebuie să iasă iar de aici, mai ales că sosise vremea culesului. Insă aici,

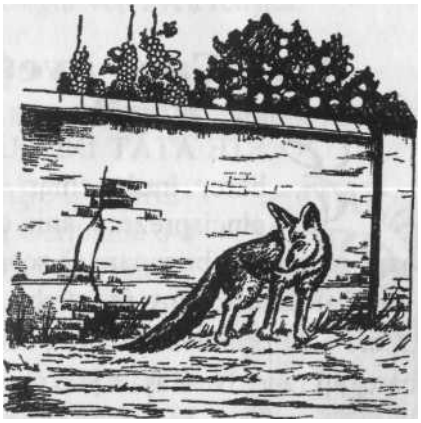

un alt necaz: se îngrăşase de-a binelea şi nu mai încăpea pe gaură. Ce-i de făcut?

„Nu-i alt mod să scap de aici - îşi zise vulpea necăjită - decât să mă pun iarăşi pe foame şi răbdare, ca să slăbesc."

Rabdă iar trei zile şi, slăbind, se strecură afară. Când j se văzu scăpată, uitându-se spre grădina cu poame, zise:

„Frumoasă mai eşti tu, grădină şi dulci sunt poamele j tale, dar ce folos am avut eu de ele? Cât am mâncat, atât am răbdat... Cum am intrat, aşa am ieşit...".

Ce istorioară plină de înţeles! Aşa e şi cu noi. Cum amj intrat în lumea aceasta, aşa vom şi ieşi din ea. Nimic nul vom putea duce cu noi.

Lume, lume, cât de dulci sunt poamele tale, dar cel folos ne rămâne nouă din ele!?

94. „Care aveţi o ţigară?[66]

STE ATÂT DE CUNOSCUTĂ această între bare, încât chiar şi copii de paisprezece| cincisprezece ani, când aud aceste vorbe îs' bagă mâinile în buzunare să scoată tutun.

Dar dacă acum v-aş întreba: „Care aveţi o Biblie?" sî „Care a citit cândva Biblia?", cei mai mulţi, la această înt bare, aţi râde. Nu-i aşa? Şi e rău aşa, pentru că Biblia ar bui să fie pentru oameni ceea ce este astăzi tutunul şi băut ra. Plăcerea ce o au oamenii de azi pentru tutun şi băutură trebui să o aibă pentru Biblie, pentru frumuseţile, pent comorile, plăcerile şi foloasele sufleteşti ce le dă Bibli acelui care citeşte în ea regulat, cu credinţă şi stăruinţă.

Un creştin fără Biblie este ca un soldat fără puşcă şi ca un călător fără cale.
Ai tu, cititorule, Biblie în casa ta şi, dacă o ai, citeşti regulat în ea?

95. Spărgătorii de piatră

N OM SPĂRGEA PIATRĂ dintr-o stân- că. El lucra aplecat în genunchi.
Un vestitor al Evangheliei, trecând pe acolo, zise:
- Ce bine ar fi să pot sparge şi eu tot aşa inima cea de piatră a ascultătorilor mei!
- Lucraţi şi dumneavoastră în genunchi - răspunse muncitorul - şi atunci desigur veţi avea reuşită!

96. Lumina din Bremen

* N ORAŞUL BRE-^-\ y> MEN din Germania s-a y-*S* păstrat până în ziua de azi un obicei rămas din vremurile bătrâne.
Când oraşul scoate la mezat - la licitaţie - casa cutărui datornic, se aprinde o lumină şi lângă ea se pune un ceas. Din clipa în care se strigă licitaţia, datornicul mai are drept patruzeci şi cinci de secunde să ceară păsui-

re şi să-şi răscumpere casa; altfel, dacă nu foloseşte aceste secunde, sfetnicul oraşului strigă „Aus!" (Gata!). Lumina se stinge şi casa se vinde.
întocmai aşa e şi viaţa noastră, dragă cititorule. E o mică lumină, în decursul căreia trebuie să ne răscumpăram împărăţia lui Dumnezeu şi mântuirea sufletului.

iu?[66]

97. „Ce cauţi în orologiu

■£ NTRE NIŞTE MESERIAŞI de la oraş veni odată vorba despre Dumnezeu. între ei se afla şi un tăgăduitor de Dumnezeu.
- Dacă ar fi Dumnezeu - zicea hulitorul - atunci de ce nu L-a văzut sau nu-L vede cineva?... încă nimeni nu poate spune că a văzut pe Dumnezeu...
între apărătorii credinţei în Dumnezeu era şi o calfă de ceasornicar. Acesta nu zise nimic la hula necredinciosului, ci luă un ceas şi, cu ochelarii lui, începu să se uite cu încordare în el, ca şi cum

ar căuta ceva...
- Dar tu ce cauţi în orologiu? - întrebă unul dintre cei
de faţă.
- Caut - răspunse ceasornicarul - pe cel ce a făcut orologiul acesta şi nu-L găsesc... aşa cum caută acest necredincios să vadă în lume pe Dumnezeu, Făcătorul lumii...
Necredinciosul înţelese lecţia şi se depărta ruşinat.

98. Două grăunţe /ᵛv

E URMA UNUI SEMĂNĂTOR, două grăunţe se înţelegeau astfel:
- Vezi tu, surată? - grăi un grăunte rămas neacoperit de pământ. Pe tine te-a îngropat grapa semănătorului. Eu însă am scăpat neîngropat. Eu mă desfătez acum în lumina soarelui, iar tu zaci în groapă, în întuneric...
Dar în clipele când astfel cuvânta, sosi o cioară şi îl înghiţi.
Grăuntele cel îngropat, în schimb, nu peste mult, ieşi afară într-un spic frumos de grâu.
Doamne, mai bine ne ţine îngropaţi în încercări, decât să ne „fure păsările cerului"! *(Luca 8, 5).*

99. „Domnul meu mă vede[66]

N OSTAŞ AL DOMNULUI se nimerise lª lucru cu un alt om, la un domn inginer.
- Acum putem dormi puţin, căci domnul e dus de acasă şi nu ne vede! - grăi omul.
- O, nu! - răspunse ostaşul. Eu nu pot face acest lucru, pentru că Domnul meu e acasă şi mă vede.
Orice lucraţi, să lucraţi din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni! *(Col. 3, 23).*

100. Cele patru icoane

-* NTR-0 VECHE BISERICĂ din Italia se află zugrăvite pe un perete patru icoane.

In prima, se vede un chip de episcop învăţând, iar dedesubt cuvintele: „Eu vă învăţ pe toţi".
în a doua, se vede un chip de general, sub care scrie: „Eu vă apăr pe toţi".
In a treia, se vede un chip de ţăran arând, iar dedesubt e scris: „Eu vă hrănesc pe toţi".
In a patra, se vede chipul diavolului, având dedesubtul lui scrise cuvintele: „Eu vă iau pe toţi care nu vă faceţi datoria".

101. Dacă hoţii îţi fură banii...

ACĂ HOŢII ÎŢI FURĂ BANE, încă tot mai e nădejde să-i poţi afla. Dar când diavolul îţi fură zilele vieţii, îndemnându-te să le petreci în păcate, pe acestea nu le mai poţi afla. Sunt zile pierdute pentru sufletul tău, pierdute pentru împărăţia lui Dumnezeu.

Eu lăcrimez de câte ori mă uit în lume şi văd pe diavolul cum fură zilele şi anii vieţii oamenilor.

102. Icoana din Niirnberg

y

N ORAŞUL NURNBERG, din Germania, un credincios a săpat din lemn chipul Mân- tuitorului şi al celor doisprezece apostoli. Chipurile stau în picioare. Sunt însă în aşa fel făcute, că, îndată ce atingi şi răstorni chipul Mântuitorului, se răstoarnă toţi apostolii. Dar, în schimb, poţi răsturna pe toţi apostolii - Domnul rămâne nemişcat.

Domnul Iisus este centrul vieţii şi mântuirii noastre sufleteşti. Luaţi acest centru, aţi răsturnat totul. Lipseşte acest centru, lipseşte totul. Luaţi pe Domnul şi Jertfa Lui din Biblie - veţi rămâne cu tunetele şi fulgerele mâniei lui Dumnezeu pentru păcatele noastre.

Luaţi pe Domnul din viaţa unui creştin adevărat, i-aţi luat toată puterea. Luaţi-i totul, dar lăsaţi-i pe Domnul -n-a pierdut nimic.

103. „Tată, oare a murit Dumnezeu?"

(j/S ATĂ, oare a murit Dumnezeu? - în-
/^) / trebă odată pe tatăl său o fetiţă ce mer-
— şese prima dată la şcoală.

- Dumnezeu nu moare niciodată - răspunse tatăl. Cine ţi-a spus ţie lucruri de acestea?

- Apoi, tată dragă, învăţătorul ne-a spus astăzi în şcoală că toţi oamenii se roagă şi, când se roagă, vorbesc cu Dumnezeu; pe tine nu te-am văzut niciodată vorbind cu Dumnezeu şi de aceea credeam că Dumnezeu a murit...

Tatăl rămase ruşinat şi din ziua aceea începu a se ruga.

104. Odiseu şi sirenele

DISEU A FOST UN EROU al vechilor greci. A luat şi el parte la războiul de la Troia, unde grecii i-au bătut pe troieni, după un război de zece ani. După gloriosul război, Odiseu a plecat spre casă cu oamenii lui. în drumul lor, pe mare şi uscat, au pribegit ani de zile, trecând prin fel de fel de primejdii.

între altele, au trecut şi pe lângă primejdia cu insula sirenelor. Aceste sirene erau un fel de vâlve ale mărilor; nişte zâne încântătoare, care, prin cântecele lor

vrăjite, ademeneau pe trecători, le furau voinţa, îi îmbătau cu un fel de beţie dulce care îi făcea să sară în valurile mării, unde îşi aflau moartea şi mormântul.
Ca să scape de primejdia aceasta, Odiseu a înfundat cu ceară urechile oamenilor săi, iar pe sine s-a legat strâns de catargul corăbiei. Luptătorii lui n-auzeau ademenirile sirenelor. El le auzea, dar era legat de barcă. în felul acesta, au trecut teferi pe lângă insula cea vrăjită a morţii.
Un adânc înţeles creştinesc văd eu în această legendă. Un fel de insulă vrăjită a morţii este şi lumea aceasta cu „sirenele" ei; cu desfătările şi amăgirile ei. Omul vâsleşte spre Patria Cerească, dar lumea îl amăgeşte cu „cântările" şi desfătările ei. Lumea îi fură omului voinţa, îi fură mintea, îl îmbată cu plăcerile ei şi îl face să se arunce în valurile ei, în valurile pieirii sufleteşti şi trupeşti.
în faţa ispitei, Odiseu s-a legat strâns de catargul corăbiei.
în faţa ispitei, leagă-te şi tu cu puterea Evangheliei! Leagă-te cu putere de catargul Evangheliei!
în faţa ispitei, oamenii lui Odiseu s-au făcut surzi, înfundându-şi urechile cu ceară.
Mut şi surd fă-te şi tu faţă de lume şi ispitele ei!
Câtă vreme însă, în loc să faci aşa, tu cauţi parcă anume „sirenele", pe la cârciumi, petreceri, cinematografe şi alte desfătări lumeşti - cum crezi, dragul meu, că ai putea birui ispita?
Câtă vreme toate urechile tale, şi cele din carne şi cele din duh, sunt desfundate pentru lume, te miri că te biruie ispita şi lumea?

105. Argonauţii şi sirenele

ESPRE ALŢI EROI - argonauţii - tot din istoria vechilor greci, spune legenda că şi ei au avut de lucru cu primejdia sirenelor, ca Odiseu. Ei s-au apărat însă într-un alt chip.
Trecând pe lângă insula cu cântările vrăjite ale sirenelor, Iason, conducătorul argonauţilor, 1-a pus pe vestitul cântăreţ, Orfeus, să cânte din harfa sa. Iar Orfeus, cu cântările lui, le-a întrecut pe sirene. Cântările lui vrăjite au acoperit glasul şi cântările sirenelor.
De ciudă, sirenele, văzându-se bătute cu propria lor armă - cu cântarea - au sărit în mare şi s-au prefăcut în
stânci.
Odiseu le-a biruit pe sirene, legându-se pe sine şi astupând urechile tovarăşilor săi.
Iason le-a biruit cu propria lor armă: cu cântarea.
Care din aceste două biruinţe vă place mai mult?
Mie îmi place mai mult biruinţa lui Iason.
Să biruim lumea cu armele pe care le foloseşte ea! Cântările lumii să fie copleşite de cântările Domnului. Petrecerile lumii să fie copleşite şi întrecute de petrecerile cele duhovniceşti.
Desfătările lumii să fie întrecute de desfătările şi bucuriile cele duhovniceşti.
Oriunde cântă lumea - să cântăm şi noi! Oriunde îşi petrece lumea - să ne petrecem şi noi... dar aşa, ca petrecerile şi cântările noastre în Domnul să acopere şi să întreacă petrecerile cele lumeşti.
Cineva mă mustra de ce"><Mn învăţat pe ostaşii Domnului să cânte pe drumuri şi prin case?
Pentru ca să facă ceea ce a făcut Iason: să biruie vu- j ierul cel pierzător al lumii cu puterea şi vraja cântărilor şi petrecerilor duhovniceşti.

D

Fraţilor ostaşi! Prin cântările şi petrecerile noastre, în „stânci" mute să le prefacem şi noi pe toate „sirenele" cele de suflet pierzătoare din lumea aceasta!

106. Fericirea lui Rotschild

UMNEATA, domnule Rotschild, aşa-i că eşti fericit? - îl întrebă odată pe marele miliardar, un prieten de-al lui.

- Eu, fericit? - răspunse Rotschild. Păi, uite, tocmai acum am în mână o scrisoare, prin care unul mă ameninţă cu moartea, de nu-i voi trimite, la un loc anumit, atâţia şi atâţia bani.

Eu, fericit? Când locuinţa mea e păzită ziua şi noaptea de douăzeci de poliţai secreţi.

Eu, fericit? Când nu mă pot duce unde vreau şi nu mă pot mişca aşa cum vreau..., trăiesc ca un rob, păzit ziua şi noaptea de poliţai.

Eu, fericit? Când zece secretari aşteaptă mereu ordinele şi instrucţiunile mele cu privire la mersul întreprinderilor şi nimeni nu mă mai poate înlocui!...

107. „Departe-i iadul?"

- 0 întâmplare dintr-un orăşel al Germaniei -

N NECREDINCIOS ÎNGÂMFAT plecase într-o plimbare cu calul. întâlnindu-1 pe preot, îl agrăi, aşa, în batjocură: - Domnule păstor, am înţeles că dumneata te ocupi

U

82

Preot IOSIF TRIFA

mult la biserică cu iadul... Te rog, spune-mi cât de departe-i acest iad, căci vreau să zbor cu roibul meu până acolo!?

- Domnul să te apere de un astfel de drum! - grăi păstorul, trecând pe lângă hula necredinciosului.

Pe la amiază, roibul sosi fără stăpân. La o cotitură de drum, calul se împiedicase şi, izbindu-şi stăpânul cu capul de nişte bolovani, îl lăsase mort în drum. Ajunsese la ţinta dorită: în iad.

Cu adevărat: „Dumnezeu nu Se lasă batjocorit"

(Galateni 6, 7).

108. Leac contra moliilor

FEMEIE BOGATĂ se plângea că moliile îi fac pagube în numeroasele ei haine.

„Draga mea, - îi răspunse o femeie din Oastea Domnului - eu ştiu un leac minunat contra moliilor, îl am acasă, scris într-o carte bătrână. După-amiază, am să ţi-1 scriu pe o hârtie şi am să ţi-1 trimit."

Femeia cu moliile primi după-amiâsă o scrisoare pe care era scris următorul recept: „Nu vă adikiaţi vouă comori pe pământ, unde moliile şi rugina le strică!... Ci vă adunaţi vouă comori în

cer, unde nici moliile, nici rugina nu le strică!" *(Matei 6, 19-20).*

109. Păstorul şi oaia cea neascultătoare

MI TOT VORBEŞTI despre un Dum- nezeu bun şi iertător - zicea un om că- tre un ostaş din Oastea Domnului - dar uită-te în lume că nu ne mai slăbesc loviturile şi bătăile Lui!
Ostaşul răspunse, foarte cuminte, astfel:
- Când o oaie iese din turmă şi îşi face de cap, ce face păstorul? Fluieră după ea şi o strigă pe nume, dar oaia nu ascultă. O ameninţă cu băţul, dar n-are grijă. Zvârle cu ceva după ea, dar oaia şi mai mult se depărtează. Pe urmă, trimite câinele după ea, care o înhaţă, o supără şi o muşcă. Abia după această supărare, oaia se întoarce înapoi.
Aşa e, frate dragă, şi cu noi. Domnul, Păstorul cel mare şi bun, a încercat multe şi felurite chemări dulci, să ne întoarcem înapoi din răutăţi, în turma Lui cea binecuvântată. Dar noi n-am vrut să ne întoarcem. De aceea, a trimis asupra noastră necazuri şi urgii, care ne împresoară şi ne muşcă din greu, încercând să ne întoarcă în turma Lui cea sfântă.
Vai de cei ce nici acum nu înţeleg şi nu ascultă glasul şi chemările scumpului nostru Păstor!

110. In piaţa de poame

N PIAŢA DE POAME am văzut zilele trecute nişte copii săraci, cerşind mere de la vânzători. Unii îi respingeau cu vorbe de ocară, alţii le aruncau câte un măr mic sau stricat pe jumătate, spunându-le să nu mai dea pe acolo.

Un om a luat un măr, 1-a tăiat cu un cuţit în şase părţi şi 1-a împărţit copiilor, spunându-le să nu mai vină de altă dată pe capul lui.
Eu m-am gândit în mine că Tatăl Ceresc nu face aşa cu copiii Lui. El nu Se supără ci, dimpotrivă, se bucură când copiii Lui cer de la El câte ceva. Când ne rugăm Lui şi întindem spre El mâinile credinţei, niciodată nu ieşim ruşinaţi.

111. Alexandru Macedon **şi calul** său, **Ducipal**

ESPRE ALEXANDRU MACEDON, istoriile povestesc multe fapte de vitejie. Intre altele, e şi cea cu îmblânzirea lui Ducipal. Nimeni nu cuteza nici măcar să se apropie de acest „mânz foarte rău" şi furios. Alexandru - un tânăr de cincisprezece ani — îl scoase din grajd, puse şaua pe el şi, încălecându-1, „zbură peste un pârâu adânc şi larg de şaisprezece coţi".
Viteaz mare a fost Alexandru Macedon şi vitejii multe a făcut, dar, vai, în lupta cu pornirile cele rele a fost un slab şi slăbănog. Era stăpânit şi biruit de multe patimi rele. Intre acestea, erau mai ales trei: lăcomia după bogăţii, băuturile şi femeile. A murit în floarea vârstei (treizeci şi doi de ani), tocmai doborât de aceste patimi

rele, pe care nu le-a putut înfrâna. Pe Ducipal cel furios l-a putut înfrâna, dar pornirile sale cele rele, ba. A biruit împăraţi şi împărăţii, dar nu s-a putut birui pe sine însuşi.
Dar tu, cititorule, cât eşti de viteaz în lupta cu patimile şi păcatele?

„De **când** mătur şi **pe sub** pat..."

E CÂND AI INTRAT în Oastea Domnului? - fu întrebată o servitoare care se hotărâse şi ea la o viaţă nouă. - De când mătur şi pe sub paturi - răspunse servitoarea. Căci mai înainte lucram numai de mântuială; acum însă „lucrez ca pentru Domnul" *(Efes. 6, 5).*

113. Şi-a mântuit copilul

/7\\ M N COPIL CĂZUSE într-un râu înfuriat şi // era ameninţat să se înece. Oamenii stri-*l/ls* gau, dar nimeni nu sărea în apă să-1 scape. - De ce nu sare nimeni să-1 scape? - strigă un om care trecea pe alături. Şi sări în apă.
Când se apropie de copil, ce să vadă?! Cel ce se îneca era copilul lui.
Repede îl prinse şi îl scoase afară. Cel care sare să mântuie pe alţii din valurile pierzării sufleteşti îşi mântuie şi sufletul său.

r

114. Diavolul în chip de arhanghel

/7Jl J NUI CREDINCIOS i s-a arătat diavolulj ^y/ într-o noapte, în chip de înger luminat şi £/£/ i-a zis:
- Eu sunt Arhanghelul Gavril şi sunt trimis la tine să-ţi aduc cuvânt de laudă pentru viaţa ta cea

curată şi ferită de orice păcat...
Dar credinciosul, simţind ispita, răspunse:
— Sfinte arhanghele, ia seama că ai greşit adresa! Vei fi fost trimis poate la un altul, căci eu sunt un biet păcătos; eu sunt cel mai păcătos şi ticălos om din lume...
Diavolul scrâşni din dinţi şi o rupse la fugă.

115. Perikles şi **hulitorul**

ERIKLES, UN MARE FILOZOF şi bărbat de stat din vechea Grecie, fu odată întâm-j pinat în târg de un om rău, care îl petrecu până acasă în fel de fel de hule şi batjocuri. Perikles tăcea.
Când ajunse acasă - era pe seară - Perikles strigă pe un servitor şi îi zise: „Uite, s-a întunecat! Ia o făclie şi pej trece pe omul acesta până acasă, nu cumva să cadă pa drum şi să se lovească!".
Perikles era un păgân şi a dat o aşa pildă de răbdare şi iertare.
Oare câţi dintre „creştinii" de azi pot da astfel de pilde?

doua sută istorioare

116. Osânditul şi pâinea cea cu otravă

N VREMILE DE DEMULT, pe unii dintre cei osândiţi la moarte îi aştepta o moarte specială. Osânditul era băgat într-o temniţă, unde i se dădeau şapte pâinişoare pentru şapte zile. Una din aceste pâini era otrăvită. Bietul osândit începea pâinile cu *groaza* şi cutremur de moarte. Nu ştia din care îl pândeşte otrava morţii. Când dădea peste pâinea cea cu otravă, murea.
Trecând dintr-un an într-altul, ce bine ar fi să ne gândim puţin la înţelesul acestei judecăţi! Şi noi suntem un fel de osândiţi la moarte. Toţi suntem osândiţi ca să murim. Ne apasă şi pe noi aceeaşi osândă, ca pe robul din chipul de mai sus. Anii şi zilele vieţii noastre stau în faţa noastră ca tot atâtea pâini şi pâinişoare de mâncat. în una din aceste pâini e pusă otrava morţii. Asta e sigur. Nu ştim însă în care. Poate să fie în pâinea zilei de mâine sau de poimâine.
Această osândă teribilă ar trebui să ne umple şi pe noi de groază, de cutremur şi de pregătire sufletească pentru sfârşitul vieţii. Dar noi nici habar nu avem de acest lucru. Trăim aşa, ca şi când n-am mai muri niciodată. Sau, cel mult, trăim cu înşelăciunea diavolului: „Mai aveţi vreme!". Ah, ce nebunie este a trăi o astfel de viaţă!
„Privegheaţi şi staţi gata, că nu ştiţi ziua şi ceasul!..." "Lucraţi până este ziuă, căci vine noaptea - vine moartea - când nimeni nu mai poate lucra!" *(Ioan 9, 4).*

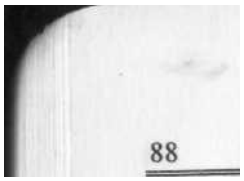

117. „Nu-i pentru tine Biblia..

i /* U-I PENTRU TINE BIBLIA! - zi *f~*\ y\/* se odată un om către un ostaş di: ^—*S t* Oastea Domnului. Eu am auzi pe unii dintre învăţaţii noştri spunând că Biblia-i otra pentru cei neînvăţaţi... De unde ştii dumneata că-i miere sau otravă ceea ce citeşti în Biblie?...

- Dar dumneata - răspunse ostaşul - când ceri la cârciumă băutură îndulcită, de unde ştii că Leiba, crâşmarul, a băgat în ea zahăr ori ba?

- Păi o gust şi văd că-i dulce şi-mi place.

- Apoi, vezi? Aşa fac şi eu. Citesc Biblia şi văd că-mi j place; cuvintele ei sunt gâtlejului meu mai dulci decât mie-i *rea (Psalm 118, IM).*

Ş-apoi, omule^iragă, dacă ar fi otravă ceea ce citesc, apoi cum se face că\e când citesc în Biblie, în loc să mă prăpădesc, m-am lăsat de băut, de fumat, de sudalme şi alte răutăţi?...

Omul rămase să se dumirească cu învăţaţii lui asupra acestei întrebări.

118. Puterea credinţei

N ANUL 1864, sora unui credincios vestitor al Evangheliei, Iosif Benson, din Germania, căzu în ologie. Nu se putea purta deloc.

Fratele ei aduse încă trei credincioşi şi, împreună cu bolnava, începură a se ruga cu putere, stăruind îndeosebi

asupra cuvintelor Mântuitorului: „Şi iarăşi grăiesc vouă: dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ să ceară un lucru oarecare, se va da lor de la Tatăl Meu, Care este în ceruri" *(Matei 18, 19).*

După ce sfârşiră, o minune! Bolnava se ridică pe picioarele ei şi începu a umbla.

Credinţa cea vie şi tare face şi azi minuni.

119. Cel mai grozav vulcan

ROAZNICI SUNT VULCANII cu erupţiile lor! Dar totuşi cel mai groaznic vulcan nu sunt nici Etna, nici Vezuviul, nici cei din Japonia, ci este altul: *este inima şi gura celui păcătos.*

Inima păcătosului este un vulcan în care clocotesc: zavistia, mânia, poftele cele rele şi alte răutăţi; iar gura lui este craterul prin care răsuflă aceste răutăţi. Prin acest „crater" ţâşnesc din adâncul vulcanului (inimii) fel de fel de răutăţi înfricoşate. „Căci din inimă ies gândurile cele rele: uciderile, preacurviile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele" *(Matei 15, 19).* Din acest „vulcan" ţâşnesc şi flăcările cele înfricoşate ale înjurăturilor.

Ah, ce grozav este acest „vulcan"! El este mai grozav decât Etna şi Vezuviul, pentru că acelea nu omoară suflete. Vulcanii, cel mult, omoară tru-Puri, dar inima şi gura păcăto-

şilor sunt vulcanul cel rău, care „omoară şi trupul şi suflet tul omului" *(Matei 10, 28).* Oriunde este un astfel de „vulcan", fugiţi din preajma lui, căci aruncă foc şi pucioaJ să şi alte materii otrăvitoare şi stricăcioase pentru suflet.

Nu cumva, dragă cititorule, sunt şi inima şi gura ta un astfel de vulcan rău?

120. Piatră, dobitoc şi diavol

GÂRCENIA îl face pe om piatră; *poftele cele lumeşti* şi *beţia* îl fac dobitoc, iar *tru- fia* îl face diavol. Vai de cei apucaţi în ghearele acestor patimi rele!

121. Scăpat de zgârcenie

/7T) / N OSVVŞ din Oastea Domnului ne scrie: , *//* „îrminte de a-L cunoaşte pe Domnul,!

ISl/ eram un mare zgârcit. Nici nu voiam săi aud de milostenie faţă de cei lipsiţi. A treia zi după intrarea mea în Oaste, veni un cerşetor pe la casa mea. Intrai în cămară să-i tai o bucată de slănină. Dar, hop, sosi şi Satana cu ispita. «Taie pe aici, - îmi şoptea el - că-i o vremi scumpă!... Ba, stai! Mută cuţitul mai pe din afară, că-i lipi să de porumb!... Ba, mai bine ar fi să-i dai omului altceva! că porcu-i prea scump...».

«Cară-te de aici! - strigai eu. Că, de mă înciud, să şt» diavole, că m-apuc şi tai ştreangul de la slănină şi o împa» toată la săraci.»

Diavolul fugi şi de arunci nu mai simţii ispita lui."

Semnul bolii e greaţa de mâncare

EMNUL CEL MAI BUN al bolii e pier- derea poftei de mâncare, e greaţa de mâncare; iar semnul tămăduirii e recăpătarea poftei de mâncare. Aşa e şi cu sănătatea cea sufletească. Credinciosul are poftă de mâncare duhovnicească. Nu poate trăi fără hrană sufletească. Dar

păcătosul nu poate suferi Cuvântul lui Dumnezeu. Are greaţă de orice hrană sufletească. Nu-i trebuie, nu-i place, o respinge, în semn că suferă de o grea boală sufletească. Cei mai mulţi păcătoşi mor în această boală.

123. „Stăpânul meu e totdeauna acasă!"

UMEA TA E-ACUM, căci ţi s-a dus stă- panul de acasă! - zise odată un om către un servitor care cunoştea pe Domnul. - O, dragul meu, - răspunse servitorul - Stăpânul meu nu S-a dus de acasă. El e totdeauna acasă. Stăpânul meu este Domnul şi tot ce lucrez, eu nu lucrez numai de ochii stăpânului, ci lucrez ca pentru Domnul *(Coloseni 3, 23).*

Preot IOSIF TRIFA
A doua sută istorioare

124. Oglinda şi urâţenia

ESPRE NEGRII DE PRIN AFRICA se spun multe ciudăţenii. Când europenii le-au arătat pentru întâia dată oglinzile, s-au în-spăim^ntat pnvindu-se în ele. Nu le venea a crede că ar fi aşa de ura ţi-
Unii dintre ei s"au suparat pe oglinzi S*
iu spa^-
p^spre împărăteasa
Elisar/ta a ^3™ Şi Măria Tereza a Austriei,
istoria *VunQ că după o
93
le-
istoria
boală §rea de vărsat au
spart oglinzile de necaz,
^e sluşite de

boaiă, A „
pespre o alta împa-
răteas^' sPxme istoria, că,
Sluţită fiind §i ea de o
boală Srea de vărsat> nu suferea înjurai ei decât persoanele

cele jţiai urâte. Toate oglinzile le-a spart şi pe toţi servitorii
i-a înl[ocu]it[cu oamen]ii [ce]i [ma]i urâţi.
£am aşa e şi în lumea cea sufletească. Păcătoşii nu pot suferi °g[unda] Evangheliei. îşi văd în ea urâţenia sufletului i[or] jJu pot suferi nici pe cei credincioşi. Purtarea celui [credit]tcios este o oglindă în care păcătosul îşi vede urâţenia
lui *cft* sufletească.
^ufletul este şi el o regină frumoasă, de neam împărătesc- [Dar din boala P]acatului [se] urâţeşte, iar după ce se urâtei ~ [întocrna]i [ca] împărătesele de mai sus - nu mai poate [suferi °g]linda Evangheliei şi nici pe oamenii cei —■" la suflet.

Un suflet păcătos „sparge oglinda" - rupe Biblia, urăşte Biserica, batjocoreşte Oastea Domnului, iubeşte întunericul şi pe oamenii cei păcătoşi.
Fereşte-ne, Doamne, şi ne tămăduieşte de boala cea grea a păcatului!

125. Socrates şi darurile

ESPRE FILOZOFUL SOCRATES se spune că, odată, la ziua numelui său, învăţăceii şi admiratorii lui i-au adus fel de fel de daruri scumpe. Pe urmă, a venit un sărac şi a zis:
- învăţătorule, eu n-am avut daruri să-ţi aduc; eu n-am avut altceva să-ţi aduc decât pe mine însumi. Dispune de mine cum voieşti.
- Acesta-i darul meu cel mai scump! - a zis atunci Socrates.
Acesta este, fratele meu, şi darul cel mai scump pe care-1 iubeşte şi pe care-1 aşteaptă scumpul nostru învăţător şi Mântuitor: o viaţă predată Lui, o viaţă trăită cu El şi pusă cu totul în slujba Lui.

126. „Am jurat credinţa...[66]

AND A FOST MAIESTATEA SA REGELE aici, la Sibiu, pe stradă, în învălmăşagul de oameni ce aştepta sosirea regelui, am auzit
pe cineva zicând:
„Eu am jurat credinţa la doi împăraţi şi la trei regi: la
doi împăraţi din fosta Austro-Ungarie şi la regii: Ferdi-
nand, Mihai şi Carol al II-lea"...

Eu m-am gândit în mine: câţi trăiesc fără să jure niciodată credinţă împăratului împăraţilor şi Regelui regilor: Iisus Mântuitorul!

127. Plângea o servitoare

E CE PLÂNGI, ANIŢĂ? - fu întrebată o servitoare credincioasă de la oraş.
- Eu plâng - răspunse servitoareas- pentru stăpâna mea, văzând-o cum se găteşte şi se vopsite ceasuri întregi, ca să poată atrage pe alţii în păcat.
Eu plâng pentru sufletul ei, dar plâng şi pentru mine, gândindu-mă câtă vreme cheltuieşte şi câtă străduinţă pune stăpâna mea pentru lucrul diavolului şi cât de puţin fac eu pentru sufletul meu şi pentru lucrul Domnului.

128. Tunul din Edinburg

E ZIDURILE CETĂŢII DIN EDINBURG, Germania, se află aşezat un tun care face slujbă de ceas. Regulat şi precis, la orele douăsprezece din zi, tunul slobozeşte o bubuitură puternică ce se aude peste întreg oraşul. în acele clipe, pe străzile oraşului se văd oameni îndreptându-şi oroloagele. Tunul este şi un regulator de oroloage. Bubuitura lui este parcă şi un aviz: Oameni buni, îndreptaţi-vă oroloagele!

Eu mă gândesc că şi în lumea cea sufletească sunt multe astfel de „tunuri" care vestesc timpul şi mersul vie-

ţii. Biata noastră viaţă este un biet ceas ce umblă foarte neregulat. El trebuie mereu îndreptat după „mersul soarelui", după ceasul care nu greşeşte niciodată, după „soarele" Evangheliei.

Prin multe feluri de „bubuituri" strigă cerul de sus spre noi să ne îndreptăm „ceasul"... să ne îndreptăm viaţa după Evanghelie. Războiul cel mare, oare, n-a fost şi el o bubuitură puternică ce a răsunat peste toată lumea, strigând pe oameni şi popoare să-şi îndrepte „ceasul" (viaţa) după Evanghelie?

Şi oare vremurile noastre, pline de atâtea crize, greutăţi şi necazuri, nu sunt şi ele o bubuitură cerească ce ne strigă: „Oameni buni, îndreptăţi-vă „ceasul"! îndreptaţi-vă viaţa!..."?

Dar lumea doarme înainte, în nepăsare de cele sufleteşti, şi, până nu se va trezi, binele nu va veni.

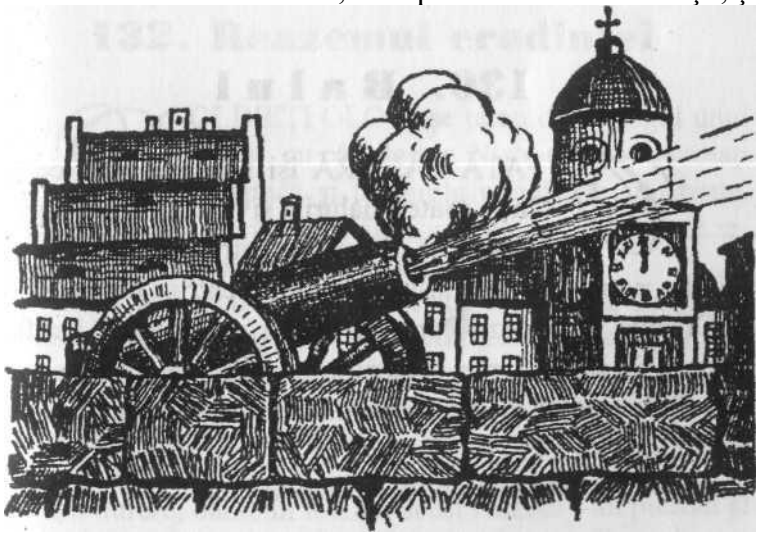

129. Oile şi mielul

ÂND PĂSTORUL vrea să bage oile în staul şi ele nu vor, ce face? Se apucă şi prinde un miel şi-1 b^eă pe el înainte. Pe urma mielului, se bagă apoi şi oile.
Aşa face şi Domnul cu cei ce nu vor să intre în „staulul" Lui. Sunt părinţi învârtoşaţi în păcate, dar când Domnul le ia câte un miel - când le moare un copil -atunci se lasă de răutăţi şi intră în „staulul" Domnului.
însă cei mai mulţi, nici prin astfel de încercări, nu se întorc la Domnul. Prin războiul cel mare, Domnul a luat atâţia „miei" şi totuşi lumea nu s-a lăsat de răutăţi.
De când - şi în câte feluri - tot umblă Domnul să ne bage în „staul" şi noi nu vrem!

130. Balul |

FATĂ TÂNĂRĂ îşi făcea de cap, cercetând toate balurile şi petrecerile, neascultând de părinţii ei. într-o iarnă, îşi făcu o haină nouă, de mătase, anume pentru balurile de la Crăciun şi Botez. Dar cum haina era subţire, iar fata voia să fie făloasă, răci şi căzu într-o boală de moarte.
De pe patul morţii, văzându-şi haina de bal, zise suspinând:
„Iată, acesta este preţul sufletului meu!"

131. Târgurile cele rele din Biblie

ESPRE TREI TÂRGURI RELE se vor- beşte în Biblie.
Un târg rău a făcut Esau când şi-a vândut partea lui de avere pentru un blid de linte.
Un târg şi mai grozav a făcut Iuda când L-a vândut pe Mântuitorul pentru treizeci de arginţi.
O pildă de târg rău sunt şi cuvintele Mântuitorului: că ce folos va fi omului de va dobândi toată lumea şi îşi va pierde sufletul său?
Ne arată însă Evanghelia şi un târg bun: omul care şi-a cumpărat o ţarină în care era ascunsă o comoară şi neguţătorul care a cumpărat mărgăritarul cel de preţ *(Matei 13, 44-46).*

132. Reazemul **credinţei**

OI BIEŢI OLOGI se târau de-a lungul unui orăşel, cu cârjele lor. Nişte copii blestemaţi se apucă şi le smulg cârjele de sub braţe. Bieţii oameni se prăbuşesc în noroi. Şi-au pierdut reazemul. Nu se mai pot ridica şi nu mai pot înainta.
Exact aşa se întâmplă şi cu cei ce-şi pierd reazemul credinţei sau li se ia reazemul credinţei.
Sufleteşte, şi noi, oamenii, suntem nişte bieţi ologi, care ne târâm pe drumul cel greu al acestei vieţi, rezemându-ne în reazemul credinţei. Ce am face fără acest reazem ceresc? Desigur, ne-am prăbuşi în noroi.
Şi, durere, oamenii tocmai acest reazem l-au pierdut şi îl pierd. Stricăciunile sufleteşti, în care se tăvăleşte lumea

de azi, sunt tocmai semnul că oamenii au pierdut reazemul credinţei şLs4tu prăbuşit în noroi.
\
Şi trăim vţemuri cumplite, când! parcă iadul, cu toate uneltele lui, s-a pornit prin lume, să smulgă de sub braţele sufleteşti ale oamenilor reazemul credinţei. în Rusia, se dă pe faţă o luptă uriaşă contra credinţei. Şi lupta se dă şi pe la noi, în fel şi fel de forme. Oare felul cum se face la noi şcoala, educaţia, politica, presa etc. nu este un fel de luptă contra credinţei? Nu sunt oare şi la noi atâţia profesori de cei învăţaţi care seamănă în sufletul elevilor otrava necredinţei? Şi oare felul de trai al politicienilor noştri şi al celor mai mulţi cărturari nu este şi el un fel de strigare: «Nu este Dumnezeu!»? Lumea e plină de luptători contra credinţei. Ceea ce se face pe faţă în Rusia, se face pe tăcute în
toată lumea.
Ce crimă mare fac cei ce atacă credinţa! Şi aceştia sunt exact în nesocotinţa copiilor care au smuls cârjele de sub braţul ologilor. Ateiştii, necredincioşii smulg oamenilor reazemul credinţei, reazemul vieţii şi îi fac să cadă în noroiul ticăloşiei şi destrăbălărilor. Ce crimă mare!

133. Sfântul Macarie şi diavolul

FÂNTUL MACARIE se întorcea odată obosit de la munca zilei. Deodată, îi apăru diavolul şi îi zise: - Tot ce faci tu, sfinte Macarie, fac şi eu. Tu posteşti,

eu nu mănânc nimic. Tu veghezi, eu nu dorm deloc. Tu alergi după suflete, şi eu tot aşa. Numai ceva ai tu ceea ce nu pot avea şi asta mă doare foarte.
- Ce anume? - întrebă Sfântul Macarie.
- Smerenia! - strigă diavolul şi dispăru ruşinat.

134. „ Cheamă-1 înapoi!"

sjr STORIA PĂSTREAZĂ multe pilde în-*S*~\ ^*yl* fricoşate despre mustrările sufleteşti ce le V—
S au necredincioşii în clipele morţii.
- Cheamă-1 înapoi!... Cheamă-1 înapoi! - striga un necredincios din Franţa, pe patul morţii.
- Pe cine să-1 chemăm înapoi? - întrebară cei din jurul său.
- Timpul!... - răspunse necredinciosul şi îşi dete sufletul.
In clipele morţii, necredinciosul îşi văzuse, scurgân-du-se ca un râu, timpul vieţii sale trăită în zadar. Ar fi voit să întoarcă înapoi râul vieţii sale, dar era prea târziu, prea târziu. El se scursese.

135. Orbul şi oglinda

NUI ORB în zadar îi arăţi oglinda să se uite în ea. El nu se poate vedea în ea. In zadar îi spui:

„Omule, uite cât eşti de
murdar pe faţă!". El nu se poate vedea.
Aşa e şi cu orbia cea sufletească. Celui ce trăieşte în
orbie sufletească în zadar îi arăţi oglinda Evangheliei. In

zadar îi spui: „Omule, uite -cât eşti de murdar şi păcătos!". El nu se vede.
Ca să-şi poată vedea starea grozavă în care se află, trebuie să i se deschidă mai întâi ochii cei sufleteşti; trebuie să-şi recapete vederea cea sufletească, trebuie să scape de orbia cea sufleteas- ' că; iar acest lucru îl poate face numai Iisus, Doctorul cel
Mare.
„Te sfătuiesc - zice Domnul - să-ţi cumperi de la Mine doctorie pentru ochi, ca să-ţi ungi ochii şi să vezi" *(Apocalipsa 3, 17-18).* De această doctorie au lipsă cei orbi cu sufletul. Ea se dă în dar tuturor celor care o cer cu credinţă şi căinţă. „Domnul a deschis inima unei femei, 1 Lidia, din cetatea Tiatirei, ca să asculte cuvintele lui ■ Pavel" *(Faptele Apostolilor 16, 14).* Domnul deschide şi ochii orbilor să vadă lumina vieţii.
E plină lumea de cei orbi cu sufletul. Toţi cei care am scăpat de orbia sufletească să ne rugăm să scape şi ei. Să ne rugăm neîncetat „să li se deschidă ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină şi de sub puterea Satanei la Dumnezeu" *(Faptele Apostolilor 26, 18).*

136. Pustnicul şi morţii din cimitir

£. N VREMILE DE DEMULT, - pe vremea >"-\ \/> pustnicilor şi sfinţilor - un om care îşi do-vrx rea mântuirea sufletului se duse la un pustnic şi îl rugă, zicând:
- Sfinţite părinte, te rog, spune-mi mie cum să înţeleg cuvintele Apostolului Pavel: „Iar mie să nu-mi fie a mă lăuda fără numai în Crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea s-a răstignit faţă de mine şi eu faţă de lume" *(Galateni 6, 14).*
Şi i-a zis lui pustnicul:
- Du-te, dragul meu, la cimitir, şi ocărăşte morţii, aşa cum vei şti tu mai urât! Şi pe urmă să vii iar la mine.
Deci, ducându-se omul, începu a bate mormintele cu pietre, strigând: „Ocară vouă, morţilor, mişeilor, păcătoşilor, putrezirilor, roşilor de viermi!..."
Şi, întorcându-se omul, vesti pustnicului că a făcut întocmai.

- Şi ce ţi-au grăit morţii când îi ocărai? - întrebă pustnicul.
- Nimic! - răspunse omul.

Şi i-a zis lui pustnicul: /
- Du-te din nou la cimitir şi îi slăveşte pe^morţi, aşa cum vei şti tu mai frumos!
Şi, ducându-se omul la cimitir, începu a-i slăvi pe morţi, zicând: „Slavă vouă, morţilor, slavă vouă drepţilor, credincioşilor, sfinţilor!..." 1
Şi, întorcându-se omul, vesti pustnicului că a făcut
întocmai.
- Şi ce ţi-au grăit morţii când îi slăveai? - întrebă
pustnicul.
- Nimic! - răspunse omul. Şi i-a zis lui pustnicul:
- Du-te acum, dragul meu, acasă şi citeşte din nou cuvintele Apostolului Pavel, gândindu-te necurmat la morţii care au tăcut când tu îi ocărai sau îi slăveai. Dacă voieşti să te mântuieşti, fă şi tu aşa: fă-te „mort faţă de lume"! Nici ocările oamenilor şi nici laudele lor să nu le socoteşti!...
Un creştin adevărat este „mort faţă de lume"; este mort faţă de ispitele ei, faţă de amăgirile ei, faţă de prigoanele ei.

137. Carul Sfântului Ilie

A /• U S-A TEMUT ILIE, proorocul,; *S*~\ / 1/ să se suie într-un car de foc? — ^—*s r*
întrebă odată un învăţător pe
elevii săi.
- Nu s-a temut, - răspunse copilul unui ostaş dii Oastea Domnului - pentru că în acel car îl chemase Dumnezeu şi Dumnezeu conducea carul.
Potrivit răspuns, pe care noi trebuie să-1 completăm. Sfântul Ilie-proorocul s-a suit la cer într-un car de foc. Oare nu este şi lucrul acesta o minunată icoană pentru şcoala suferinţelor?
Cele mai multe suflete se ridică spre cer cu carul cel de foc al suferinţelor şi încercărilor. înfricoşat este acest car, la vedere, dar trebuie să ne suim în el cu toată încrederea, pentru că, prin el, Domnul ne ridică la cer.

138. Două mărturisiri

U MI-AM RECĂPĂTAT VEDEREA şi am început să văd, după ce am pierdut un ochi - grăia un suflet trecut prin
şcoala suferinţelor.
- Eu am început să umblu - grăia un altul - după ce
am pierdut un picior.

139. „Te rog, nu sudui pe Tata!"

E TREN, un om înjura grozav de cele sfinte. Un ostaş din Oastea Domnului se apropie de el zicându-i:
- Te rog, nu mai sudui pe Tata!
- Eu n-am nimic cu tatăl dumitale - răspunse suduito-rul. Nici pe dumneata nu te cunosc, decum pe tatăl dumitale.

- Ba da! - răspunse ostaşul. Tu sudui mai mult ^ pe tata... Tu înjuri pe Tatăl meu Cel din Cer... Tu vatămi ceea ce am eu mai scump: pe Tatăl meu Cel Ceresc... Te rog să nu mai faci acest lucru!... Dacă dumneata nu crezi în Dumnezeu, atunci te rog să nu mai foloseşti deloc Numele Lui, căci prin asta ne vatămi pe noi care credem în El...
Suduitorul rămase ruşinat şi încetă cu sudalmele.
Pe suduitori ar trebui noi înşine - şi o lege aspră-^.să-i oprim de a vătăma pe Tatăl nostru Cel Cere^prin sudalmele lor cele spurcate.
re^p

140. Barca ce stătea pe loc

UPĂ UN CHEF, doi pescari se suiră în bărcile lor, să plece în largul mării. Incepu-
ră a vâsli cu lopeţile, dar barca stătea pe
loc. Cum erau beţi, uitaseră să ridice ancora (priponul de fier ce se sloboade în apă, cu care bărcile se leagă să stea pe loc). Ei dădeau din lopeţi şi li se părea că înaintează, dar barca stătea priponită pe loc.
Abia după o bucată de vreme, unul strigă: „Stai, frate,
că n-am ridicat ancora!".
Aşa sunt şi unii creştini care cred că pot înainta în lucrul mântuirii sufleteşti, ţinându-şi anumite patimi şi păcate.
Ridică ancora, fratele meu! Lasă-te de patimile şi năravurile cele rele! Altcum, corabia mântuirii tale stă pe loc, oricât ai da tu cu lopeţile.
Şi stă pe loc şi oricât ar sufla vântul cel ceresc al Duhului Sfânt.

141. Un sfat bun

E SĂ FAC când ispita certei intră în casa noastră? - întrebă odată o femeie căsătorită pe un credincios. - în clipele acelea - răspunse credinciosul - tu trebuie
să fii mută, iar bărbatul tău să fie surd. De veţi face aşa,
veţi avea pace şi linişte în casă.

142. Alexandru Macedon în luptă cu broaştele

ESPRE ALEXANDRU MACEDON istoriile povestesc multe fapte de vitejie. Vechile Alexandrii povestesc că Alexandru Macedon, după ce a isprăvit cu Por-împăratul şi cu ceilalţi împăraţi, s-a războit şi cu broaştele, cu furnicile şi cu fel de fel de lighioane. O veche icoană, pe care o dăm mai jos, îl arată războindu-se cu broaştele.

106

Preot IOSIF

Viteaz mare a fost Alexandru Macedon, dar; vai, în cele sufleteşti a fost un slab şi slăbănog. Era stăpânit şi biruit de patimi rele: lăcomia de bogăţii, băuturile şi femeile, i A biruit o lume întreagă, dar pe sine însuşi şi patimile cele rele nu le-a putut birui. S-a războit până şi cu broaştele, dar n-a umblat să se războiască cu lighioanele cele sufleteşti. A fost biruit de ele şi a murit în frageda vârstă de treizeci şi doi de ani. /

143. Lacrimile ne apără sănătatea ochilor

N DOCTOR ÎNVĂŢAT, din Londra, Alexandru Fleming, scrie că a aflat în lacrimile ochilor un fel de materie ce are putere să omoare microbii şi necurăţeniile ce intră în ochi. Această putere a lacrimilor curăţă mereu ochii şi îi ţine sănătoşi. „Dacă n-am avea lacrimile - zice doctorul - ar fi plină lumea de oameni orbi."

La asta, noi zicem că lacrimile au o putere şi mai mare în cele sufleteşti. Lacrimile căinţei nu curăţă numai ochii cei sufleteşti; ne curăţă mereu sufletul de păcate. Cel care nu are lacrimi de căinţă şi-a pierdut vederea cea sufletească, este un orb cu sufletul.

Cunoşti tu, cititorule, puterea ce este în lacrimile ochilor tăi? Cunoşti tu lacrimile căinţei şi le foloseşti?

A doua sută istorioare

107

* * *

144. Izvorul ce nu îngheaţă

UNT IZVOARE care îngheaţă şi altele ca- re nu îngheaţă. Izvoarele care au o adân- cime de cincizeci de metri nu îngheaţă niciodată, oricât de mare ar fi gerul.
Sunt creştini care „îngheaţă" pe timp de „ger" (ispite şi încercări). Sunt însă alţii care nu îngheaţă, oricât de mare ar fi gerul. Aceştia sunt cei adânciţi în Evanghelie „până la cincizeci de metri"; iar adâncimea aceasta se află în adâncul inimii.

145. Când copiii nu se pot înţelege

E DUREROS LUCRU ESTE când copiii unor părinţi nu se pot înţelege! Ce lucru de durere poate fi o casă unde nu se mai termină cearta, zavistia şi dezbinarea între fraţi!
Ce inimă îndurerată trebuie să aibă un tată, când copiii lui trăiesc în ură şi ceartă!
Dacă pe un tată pământesc îl doare acest lucru, cât de mult trebuie să-L doară pe Tatăl Cel Ceresc neînţelegerea, ura şi zavistia dintre fiii Lui de pe pământ!...
Vai, ce păcat mare au faţă de Tatăl Ceresc şi faţă de sufletul lor acei creştini care trăiesc în zavistie şi ură!

146. Cloşca cu puişorii ei

E PREDICĂ MINUNATĂ ne poate fi cloşca cu puişorii ei! Scutul, apărarea şi odihna puişorilor sunt aripile mamei. Când vine primejdia, când vine uliul, vrăjmaşul cel mare, mama dă

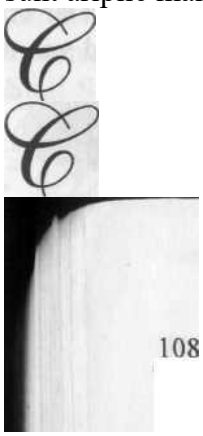

semnalul de alarmă. Strigătul acesta este un „clu-clu" special, pe care numai puişorii îl înţeleg. E strigarea „Veniţi!... Veniţi, căci vine vrăjmaşul!...". Puii scapă sub aripile mamei.
Ce icoană minunată pentru noi! în faţa vrăjmaşului diavol, noi singuri suntem mai slabi ca el. Sunteornişte puişori ce avem lipsă de scut şi apărare, iar aceş|f scut şi apărare sunt aripile Domnului (cf. Matei 23, 37).
Când trăim o viaţă cu Domnul, El ne păzeşte şi ne apără, clipă de clipă. Când vine furtuna necazurilor sau când vine vrăjmaşul cu ispitele lui, Domnul ne cheamă sub aripile Lui. Ne cheamă printr-un glas special, pe care numai copiii lui Dumnezeu îl cunosc.
Cloşca, de multe ori, e mai slabă ca uliul. Dar vrăjmaşul diavol fuge îngrozit când ne vede alergând sub aripile Domnului, sub aripile Crucii.
Cât de puţini sunt însă aceştia! „Ierusalime, Ierusalime, de câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi, cum îşi strânge găina puii sub aripi şi n-aţi vrut! Iată, vi se lasă casa pustie!" *(Matei 23, 37).* Aşa zicea Iisus către iudei, iar azi către cei care nu scapă la El.
Ce sentinţă grozavă este aceasta!
„Ocroteşte-mă, Doamne, la umbra aripilor Tale!... Aco-pere-mă şi mă ascunde sub aripile Tale, până vor trece nenorocirile!" *(Psalm 17, 8; 61, 4).*

U

\4il. La poarta Raiului

N BĂRBAT avea urâtul năravde a cer- ceta cârciumile duminica şi a-şi bate joc de cele sufleteşti. Când cineva îi spunea că nu e bine aşa, omul răspundea: „Femeia mea merge regulat la biserică şi se roagă şi pentru mine". Ba încă - aşa, în glumă - omul spunea că el şi soţia lui „una sunt"; prin urmare, e destul dacă se roagă soţia lui.
Şi se păgânea omul zi de zi.
într-o noapte, necredinciosul avu un vis fioros. Se făcea că murise şi el şi soţia lui. Amândoi ajunseră la poarta raiului. Un înger deschise porţile şi, arătând spre femeie, zise: „Intră!".
Pe urma ei, păşi şi bărbatul să intre.
„Stai! Stai, suflete! - îi zise îngerul. Tu nu trebuie să intri!». Soţia ta intră şi pentru tine!... Ea ţine şi locul tău, aşa cum şi pe pământ a ţinut locul tău la rugăciune..."
Astfel grăind, îngerul apucă porţile să le închidă.
îngrozit, bărbatul dădu să strige - şi, în clipa aceea, se trezi tremurând tot.
Din clipa aceea, s-a făcut un om credincios şi n-a mai pus pe soţia sa să-i ţină locul în lucrurile mântuirii sufleteşti.

148. „Te rog, ăsta-i drumul?"

N OM BEAT, ce hălăduia pe străzile unui oraş, întrebă pe un trecător:
- Te rog, spune-mi, ăsta-i drumul ce

U

duce la tren?

E

- O, nu! - răspunse cel întrebat. Drumul pe care mergi dumneata duce la spital şi la cimitir.
Va fi înţeles, oare, beatul înţelesul răsplnsului?
\

149. Lumina arată praful

STE O MARE DEOSEBIRE între a vedea - şi a vedea în lumina lui Hristos. închide-te în casă când afară e zi cu soare şi lasă numai o gau-ră mică, prin care să pătrundă razele soarelui! In casa e măturat frumos şi ţi se pare foarte curat. Dar, când pătrunde raza de lumină, ce să vezi?! în lumina ei se vede un nor întreg de praf şi necurăţenie.
Aşa e, fratele meu, şi cu omul ce nu se vede în lumina lui Hristos. I se pare că-i destul de curat. I se pare că-şi „face datoria de creştin". Zice omul: „N-am omorât, n-am aprins, n-am furat..." şi se crede curat; dar, vai, în lumina lui Hristos viaţa noastră se vede altfel; se vede încărcată de păcate... De aici, din punctul acesta -cunoaşterea păcatului - pleacă mântuirea.

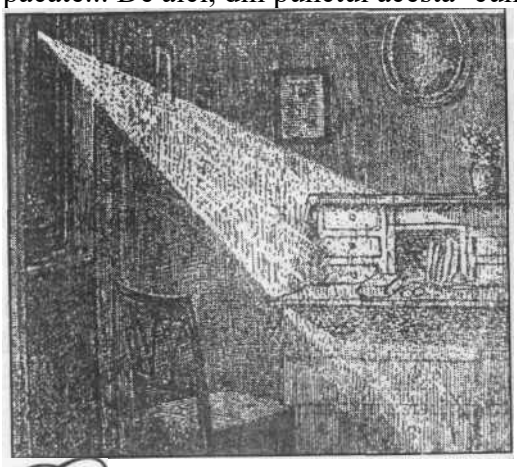

150. Magnetul cel mare

DATĂ, nişte prieteni ai lui Newton, un vestit învăţat fizician şi mare credincios, îl întrebară cum se împacă ştiinţa lui cu credinţa; îndeosebi cum se poate împăca ştiinţa lui cu învăţătura despre învierea morţilor.
Drept răspuns, Newton luă un magnet puternic şi îl apropie de o grămadă de praf de pământ amestecat cu praf de metal.
Magnetul începu îndată să atragă praful de metal. Firele de metal începură îndată a se alege din pământ. Pământul rămase pe loc, iar metalul se strânse grămadă pe marginea magnetului.
„Iată, vedeţi? - zise atunci Newton. Magnetul meu strânge praful de metal amestecat în pământ. Luaţi o bucată de fier, sfârâmaţi-o în pulbere, aruncaţi-o în pământ sau gunoi - eu o scot de oriunde cu magnetul meu.
Iar dacă magnetul meu poate face acest lucru, apoi, dragii mei, trebuie să îngăduim că Dumnezeu Cel Atotputernic, Făcătorul cerului şi al pământului, va avea şi El un magnet ceva şi mai puternic, cu care va strânge cenuşa şi praful oaselor noastre din ţărâna pământului. Precum magnetul meu scoate şi strânge pulberea de metal din pământ, aşa şi învierea va scoate şi va strânge oasele noastre din pământ şi Domnul le va reda viaţa."
Minunat răspuns!

151. Cel mai scump loc

NTR-0 ADUNARE, s-a ridicat odată în- trebarea: Care ar fi cel mai scump loc din lume?
„Eu socot - a răspuns un credincios - că locul cel mai scump din lume ar fi acela despre care s-ar putea garanta că acolo nu locuieşte Dumnezeu şi judecata Lui. Acel loc ar fi asaltat de mulţimea celor care umblă să scape de sub ochii lui Dumnezeu şi de judecata Lui; şi ar fi plătit din greu cu aur şi argint.
Numai că un astfel de loc nicăieri nu se poate afla şi nici cu toate comorile lumii nu s-ar putea cumpăra."

152. „Te împuşc!"

E O VREME DE FURTUNĂ PE MARE, un călător care trecea în America nu-şi putea nicidecum linişti soţia. Atunci, scoţând revolverul din buzunar, îl îndreptă spre capu-i, zicând:
- Te împuşc! Femeia zâmbi.
- Ce, tu zâmbeşti când revolverul îţi stă la ceafa?
- Păi cum să mă tem că m-ai împuşca tu, soţul meu?
- Apoi, vezi? - draga mea. In mine tu ai o încredere mai mare decât în Bunul Dumnezeu. în mine te încrezi, dar în dragostea şi purtarea de grijă a Tatălui Ceresc nu vrei să te încrezi.
Femeia îşi recapătă liniştea.

153. Aveţi acasă câine?

FEMEIE, CAM REA DE GURĂ, ceru unui vestitor al Evangheliei ceva sfat şi leac pentru înfrânarea limbii.
- Aveţi câine acasă? - întrebă vestitorul.
- Avem!
- Şi e rău câinele?
- Da, latră şi muşcă.
- Şi ce faceţi cu el?
- II leg, ca să nu muşte şi îl închid, ca să nu latre.

- Apoi, draga mea, fă şi tu aşa! Dumnezeu ţi-a dat o limbă, dar ţi-a dat şi un gard de os (dinţii) în care să o poţi închide când vrea să o ia razna. Şi ţi-a dat Bunul Dumnezeu şi o închizătoare pentru limbă (gura) şi o uşă cu care să o închizi (buzele) când nu vrea să tacă. Leagă-ţi limba de gardul dinţilor când vrea să muşte şi închide-o cu uşa buzelor când nu vrea să tacă!
Femeia primi sfatul şi de atunci avu pace şi linişte în casă.

154. „Zahăr de zece şi sare de cinci..."

AI ZILELE TRECUTE, am văzut un copilaş alergând pe stradă şi zicân- du-şi mereu în sine: „Zahăr de zece şi
sare de cinci...; zahăr de zece şi sare de cinci...".
îl trimisese tatăl său să cumpere zahăr şi sare de la
prăvălie, iar copilul repeta mereu însărcinarea, ca să n-o

uite. Tatăl îi dăduse de grijă ca să nu uite. Copilul parcă nu mai vedea pe nimeni şi nu mai auzea nimic. Tot gândul lui era strâns asupra însărcinării ce i-o dăduse tatăl său.
Ce bine ar fi dacă şi noi, copiii lui Dumnezeu, am face aşa! Dacă tot gândul nostru şi tot cugetul nostru ar fi strâns asupra chemării cu care Tatăl Ceresc ne-a trimis în lume! Ce bine ar fi dacă am trece prin această lume, repetând mereu, spre pildă, cuvintele Mântuitorului: „Ce folos va fi omului de ar dobândi lumea toată, iar sufletul său îşi va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?" *(Matei 16, 26).*

155. „Mă cunoşti?'[6]

STORIA NE-A LĂSAT o întâmplare cu mult înţeles sufletesc.
Un rege bavarez, vânător pasionat, se rătăci, cu prilejul unei vânători. Flămând şi obosit, dete peste casa unor ţărani bavarezi. Regele îşi tăinui numele, vrând să afle cam ce fel de supuşi are. Fu însă foarte rece
primit. Ţăranii îi spuneau aproape pe faţă că n-au lipsă de astfel de „vagabonzi".
Abia-abia i se făcu rost de ceva mâncare slabă şi odihnă proastă.
A doua zi, regele, întorcându-se la palat,

se îmbrăcă în toate podoabele sale şi trimise după ţăranul ce-1 găzduise. Condus în faţa tronului,

regele îl primi cu întrebarea: „Mă cunoşti?".
Ţăranul rămase uluit şi ruşinat. Regele din faţa lui era călătorul pe care-1 găzduise atât de prost. Aşa e şi cu noi.
Iisus, Regele cel Ceresc, ni se înfăţişează azi în chip umil şi smerit. „Bolnav am fost şi m-aţi căutat, în temniţă am fost şi aţi venit la mine, gol am fost şi m-aţi îmbrăcat, flămând am fost şi mi-aţi dat să mănânc. (...) Oricâte aţi făcut unuia dintre aceşti mai mici, Mie Mi-aţi făcut" *(Matei 25, 35-36; 40).*
Dar, în Ziua cea Mare a Judecăţii, El va veni plin de slavă, înconjurat de sfinţii Săi îngeri. Pentru cei necredincioşi El va veni însoţit de întrebarea şi mustrarea „Mă cunoaşteţi?".
Cunoaşte-L-vor atunci şi cei care astăzi nu-L cunosc şi se vor ruşina, dar atunci va fi prea târziu. Ferice de cei care-L cunosc pe Domnul şi-I slujesc Lui!

156. Mama revoltată

MAMA IŞI PLÂNGEA, zi şi noapte, doi copii pe care-i pierduse pe neaşteptate. In deznădejdea ei, avea chiar şi cuvinte de revoltă sufletească.
într-o noapte avu un vis grozav. Se făcea că, într-un oraş, se vestise că vor fi spânzuraţi doi ucigaşi fioroşi. O lume întreagă se strângea la această privelişte. In mulţime, era şi ea, mama. Toţi aşteptau, cu răsuflarea oprită, să vadă

pe cei doi osândiţi. Iată-i!... Dar, în clipa în care-i văzu, mama scoase un strigăt de groază... cei doi osândiţi erau copiii ei, care crescuseră mari.
Sub spaima acestui vis, mama se trezi din somn. înţelese arătarea şi mustrarea Cerului de sus şi din acea clipă nu şi-a mai „blestemat zilele" şi n-a mai întrebat Cerul de ce i-a luat copilaşii.

157. Ateul bătut cu proba vieţii

N VESTITOR AL EVANGHELIEI, discutând cu un ateist, în toiul discuţiei, zise: „Dragul meu, încăierarea noastră e zadarnică. Tu nu laşi din ale tale şi eu din ale mele. In felul ăsta, nu ne putem dovedi unul pe altul. Eu ţin la credinţă, tu la necredinţă.
Eu propun o altă cale de răfuire. Uite cum! Eu voi lua doisprezece oameni din tabăra mea, din tabăra celor ce cred în Dumnezeu, iar tu vei lua doisprezece oameni din tabăra ta, din tabăra celor ce nu cred în Dumnezeu.
Şi, alegându-i, îi vom urma de aproape câteva săptămâni de zile, să vedem care dintre ei se poartă mai cinstit în viaţa şi faptele lor: ai mei, ori ai tăi."
La o săptămână, ateul căzu bătut: celor din tabăra lui nu le mai ajungeau cârciumile, chefurile, scandalurile şi alte fapte urâte. Unul dintre ei ajunse în temniţă, iar altul în spital.

117

158. Lângă moartă s-au aflat patruzeci de chei

SS AI SĂPTĂMÂNILE TRECUTE, o ***f^/g/t*** doamnă din Bucureşti, din „cea mai ^—' *v ÎS* bună familie", şi-a pus capăt vieţii. In cea mai bună familie era neînţelgere şi nefericire. Raportul poliţiei spunea ca lângă moartă s-a aflat revolverul cu care îşi trăsese un glonţ în cap şi patruzeci de chei: cheile de la toate încăperile caselor.

Lipsea însă o cheie, pe care, dacă ar fi avut-o sinucigaşa, n-ar fi apucat calea lui Iuda: lipsea cheia credinţei în Dumnezeu. Dacă ar fi citit în Biblie, ar fi aflat această cheie, pentru că Biblia este o Carte plină de chei sufleteşti, care se potrivesc la orice împrejurări grele din viaţă. Nu este nici o stare sufletească pentru care să nu găseşti în Biblie o cheie potrivită, care îţi aduce mângâiere, întărire şi scăpare. De ar fi avut cheia aceasta, n-ar fi apucat calea pierzării; şi, desigur, nu devenea un „iad" nici casa în care n-a mai putut sta. Ce folos de chei şi averi dacă nu-i credinţă în Dumnezeu?!

159. Doisprezece ani...

N CREDINCIOS luă din banii săi o sută de lei şi îi puse la o parte în punga sa, zicând: „Aceşti bani îi voi jertfi pentru scopuri de binefacere, în clipa când, aflându-mă într-o adunare de oameni, nu voi auzi pe nimeni grăind de rău pe altul".

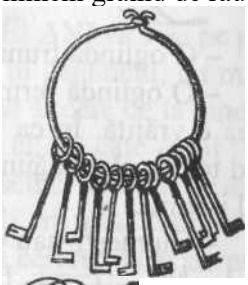

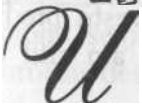

118

Preot IOSIF TRIFA

A doua sută istorioare

119

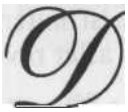

Se spune că acest credincios a purtat banii doisprezece ani şi abia după aceea i-a putut cheltui. Ce păcat mare şi urât sunt clevetirile!

160. Oglinda fermecată

OI TINERI, întorcându-se de la un târg, se înţelegeau astfel: ___ - Ce ţi-ai mai cumpărat de la târg?

- O oglindă frumoasă cu douăzeci şi cinci de lei.

- O oglindă fermecată mi-am cumpărat şi eu. Oglinda mea e vrăjită. în ea se vede tot lăuntrul omului; în ea se văd toate cele dinăuntru ale omului, până departe, în adâncul inimii...

- Glumeşti sau vorbeşti serios?

- Nu glumesc. Poftim! Şi tânărul scoase din buzunar cartea «Oglinda inimii omului». Aceasta este oglinda cea vrăjită. Citeşte-o, şi vei vedea în ea viaţa ta cea sufletească şi mare folos vei avea din această vedere! Costă numai douăzeci de lei. E mai ieftină ca oglinda ta.
Tânărul celălalt a luat-o, a citit-o şi azi e un brav luptător în Oastea Domnului.

161. Wesley şi beţivul

N ISTORIA VIEŢII unui vestit predicator din Anglia, Johan Wesley, am citit urmă-! v toarea întâmplare:
Odată, mergând Wesley pe stradă, îl agrăieşte un oi

beat:
- Bună ziua, domnule Wesley! Ce, nu mă mai cunoşti? Şi eu sunt unul dintre convertiţii dumitale.
- Da, da, - răspunse Wesley - se şi vede acest lucru! Adevărat ai spus că eşti convertit de mine. Căci, dacă ai fi convertit de Domnul, n-ai fi ajuns în starea asta nenorocită.

162. Semnul unui copilaş

N COPILAŞ DE TREI ANI văzuse pe părinţii lui rugându-se în genunchi, cu mâinile întinse, ca şi când ar cere de la cineva ceva. Din asta, copilaşul s-a dedat şi el: de câte ori îi trebuia ceva, îşi împreuna mânuţele în semn de rugăciune şi îngâna cuvintele: „mamă!"; „tată!". Şi era atâta duioşie în aceste mânuţe împreunate în semn de cerere, încât de piatră să fi fost cineva să nu le asculte.
Ar putea, oare, refuza Tatăl Ceresc pe un copilaş al Lui care se roagă cu credinţă şi încredere?

163. O pildă din istorie

STORIA PĂSTREAZĂ următoarea mult-grăitoare pildă de smerenie:
Canut cel Mare, rege al Danemarcii şi al Engliterei, temut în lupte, măreţ în fapte şi plin de în-ţelepciune, se plimba odată cu suita pe malul mării. Curtenii vorbeau despre măreţele fapte şi domnia înţeleaptă a regelui.
Atunci, unul dintre ei îşi ridică glasul şi zise:

- O, tu, stăpâne a două împărăţii, ce putere în lume este mai mare ca a ta?

Regele nu răspunse, ceru să i se aducă un scaun şi se aşeză pe malul mării, privind cu nesaţ fluxul (timpul când apele mării creşteau). Undele veneau din ce în ce mai aproape. Atunci regele strigă:

- O, mare, nu este putere mai mare ca a mea! Opreş-te-ţi valurile, ca să nu atingă picioarele stăpânului tău!

' Dar marea nu voia să asculte. în curând, valurile ajun- i seră la picioarele regelui. Atunci el se sculă zicând:

- Vedeţi ce slabă este puterea mea în lume? Eu nu pot să fac valurile să mă asculte. Lăsaţi lauda şi mărirea pentru Cel de Sus! Lui singur se cuvine slavă, căci El singur e Atotputernic.

Şi, din ziua aceea, se spune că regele n-a mai pus coroana pe cap.

164. fn locul spinilor

STE UN LUCRU CONSTATAT: pe locul unde pământul s-a curăţit de spini, acolo creşte recolta cea mai bogată. Tot aşa e şi cu un ogor sufletesc, unde mai înainte au[1] fost spinii suferinţelor.

A doua sută istorioare

121

165. Dacă n-ar fi noaptea...

ACĂ N-AR FI NOAPTEA, lumea şi oamenii n-ar fi cunoscut cea mai măreaţă oglindă văzută a Dumnezeirii: cerul înstelat. Dacă n-ar fi noaptea, nu s-ar vedea lumea cea fermecată a cerului înstelat.

Dacă n-ar fi noaptea suferinţelor şi încercărilor, poate cele mai multe suflete n-ar cunoaşte pe Dumnezeu: puterea Lui, dragostea Lui şi bunătatea Lui. în noaptea suferinţelor, vedem strălucind dragostea şi bunătatea bunului Dumnezeu.

O, Doamne, mulţumescu-Ţi că m-ai trimis şi pe mine în noaptea aceasta ca să văd strălucind, în toată măreţia ei, dragostea Ta şi bunătatea Ta. O, Doamne, mai bine ţi-ne-mă până la sfârşitul vieţii mele în noaptea aceasta, să Te văd pe Tine, decât să scap de ea şi să văd iar lumea şi deşertăciunile ei!

166. „Hlişelule!"

yy IŞELULE!...

/*-> /g/g Astfel îl agrăi odată un om pe
~~~~ ^—■/ 9/ fy un ostaş al Domnului. Era supărat pe el că nu mai are tabac (tutun) să-i dea.
- Da, ai toată dreptatea! - îi răspunse ostaşul. Eu sunt cu adevărat un mişel, căci, uite, şi Cartea cea Sfântă îmi spune acest lucru: „Iar eu sunt sărac şi mişel, Dumnezeule, ajută-mi!" *(Psalm 69, 6).* Dacă în faţa lui Dumnezeu eu însumi spun că sunt un mişel, să ştii, vecine dragă, că nu mă supăr pe tine.

167. Mierea din Heraclea

N ŢINUTUL HERACLEA, din Grecia, este o miere specială, cunoscută sub numele de mierea din Heraclea. Mierea aceasta, la gustare, este cu mult mai dulce decât mierea de la noi, dar, în schimb, după gustare, ea produce, mai întâi, un fel de ameţeală, apoi tulbură vederea şi pe urmă lasă în gură o mare amărăciune.
Oare nu tocmai aşa este şi mierea plăcerilor şi poftelor lumeşti? Ea ameţeşte mai întâi simţurile omului, apoi îi întunecă mintea şi judecata şi pe urmă lasă scârbă şi amărăciune.

168. Din viaţa albinelor

IAŢA ALBINELOR este plină şi de învăţături sufleteşti.

Nimfe, apoi albine

„Fiule, - zice un Sfânt Părinte - te uiţi la muntele desăvârşirii creştine şi, văzându-1 nespus de înalt, suspini: «Doamne, cum voi putea să-1 urc?». Curaj, fiule, căci albinele, când îşi primesc întâia formă a lor, se numesc nimfe şi nu sunt în stare să

zboare nici peste flori, nici peste munţi, nici peste dealuri, ca să strângă miere, ci, încetul cu încetul, hrănindu-se cu mierea câştigată de mamele lor, micile nimfe capătă şi ele aripi şi încep să zboare, căutându-şi singure mierea."
Aşa e şi cu începuturile mântuirii noastre sufleteşti. Suntem la început, însă numai nişte „nimfe";
~~~~

dar nădăjduim că într-o zi vom fi adevărate albine şi vom zbura. Iar până atunci - şi până la sfârşit - să ne hrănim mereu cu mierea atâtor dumnezeieşti învăţături!

Albinele şi pietrele

Când furtuna prinde albinele pe câmp, se întâmplă un lucru de învăţătură sufletească. Albinele se prind de pietre cu picioruşele lor. Furtuna le leagănă în toate părţile, dar nu le poate târî cu ea, pentru că albinele se ţin de un reazem tare: de piatră.

Când furtunile ispitelor şi încercărilor se abat peste câmpia vieţii noastre, alergăm noi, oare, la piatra credinţei?

169. Un orb scrie o carte despre... lumină

ESPRE UN ÎNVĂŢAT ORB din Germania am citit că s-a apucat să scrie o carte despre lumină în culori. Despre cum a ieşit cartea n-am citit, dar, desigur, era mai competent să scrie o carte despre întuneric.

Oare nu sunt şi azi atâţia şi atâţia orbi duhovniceşti care scriu cărţi şi ţin predici şi conferinţe despre... lumină?

Preot IOSIF TRIFA

A doua sută istorioare

170. Răzbunarea calului

VECHE LEGENDĂ spune că, la început, calul era liber, ca şi celelalte animale sălbatice din pădure. Dar, într-o zi, calul avu ceva ceartă cu cerbul. în mânia lui şi în dorul de a se răzbuna pe cerb, calul ceru ajutorul omului.

- Te ajut - răspunse omul - dar numai condiţionat: dacă mă laşi să-ţi pun frâu în gură şi să te călăresc.

- Fie, - zise calul - numai să mă pot răzbuna pe cerb. Şi, astfel, pentru o clipă de răzbunare, calul şi-a pierdut libertatea şi s-a făcut robul omului.

întocmai aşa e şi cu răzbunarea omului. Pentru patima răzbunării, omul îşi pierde liniştea, pacea şi libertatea pe o viaţă întreagă şi se face sluga şi robul diavolului.

171. „Tata, în sus nu te-ai uitat!"

N TATĂ se reîntorcea seara de la hotar cu pruncul său cel mai mic. Pe drum, îşi puse gândul rău să fure nişte fân verde. Opri trăsura, se dete jos şi, apropiindu-se de fân, se uită pânditor în dreapta şi în stânga - aşa cum se uită cei ce vor să fure - şi apoi se aplecă să ia fânul. Dar pruncul, de colo, din căruţă, neînţelegând ce face tatăl său, strigă: „Tată dragă, în sus nu te-ai uitat... Uită-te şi în sus!...". Tatăl rămase ruşinat şi se lăsă de păcat. O, de câte păcate s-ar speria oamenii dacă s-ar uita şi „în sus" când le fac!

172. Grâul şi pleava

N GOSPODAR îşi vântura grâul de pleavă, în vreme ce grăunţele îi cădeau la picioare, pleava zbura în vânt. Şi pleava batjocorea grăunţele ce cădeau, zicând către ele: „Ce mo-leşeală în voi! Ce lipsă de însufleţire! Pe când pe voi vă atrage pământul - noi zburăm...".

In chipul plevei ce zboară în vânt sunt şi creştinii care n-au greutate sufletească în ei, dar fac pe trufaşii. Din trufie fac pe cinstiţii şi evlavioşii, în vreme ce vântul ispitelor îi suflă în toate părţile. Dar creştinii cei adevăraţi sunt grei ca grâul. In sufletul lor este o greutate de credinţă şi adâncire în Evanghelie.

173. De ce iubesc oaimenii mai mult cele lumeşti?

NTR-0 DUMINICĂ după amiază, Oastea Domnului dintr-un sat îşi ţinea adunarea, nu departe de un birt. Oamenii se trăgeau cu grămada la birt, dar la Oaste abia mai da câte unul. în adunarea Oastei se ridică atunci întrebarea: - De ce oamenii se trag mai mult tot la cele lumeşti, iar pentru cele sufleteşti n-au atragere şi plăcere?

Cei mai mulţi ziceau: „Pentru că oamenii sunt nesocotiţi; nu-şi dau seama ce fac; nu judecă cu mintea...".

„O, nu aceasta este pricina - răspunse un ostaş mai bătrân. Pricina cea adevărată este că cei mai mulţi oameni sunt «oameni lumeşti» şi de aceea e firesc să iubească lumea şi cele lumeşti. De la un om lumesc nu poţi aştepta să

iubească cele duhovniceşti. Pentru oamenii cei lumeşti «mâncarea» noastră de aici este o mâncare grea şi neplăcută; ei n-o pot mistui. Să vă spun o pildă: uite, în dosul casei acesteia se află o livadă cu grădini pline de pomi şi flori. Dacă eu am acum aici două păsări: o pasăre cântătoa-re, sau un porumbel şi un corb, şi le dau drumul din fereastră să zboare peste livadă, oare ce se va întâmpla?

Pasărea, sau porumbelul, se va opri desigur în grădina cu pomi şi va începe să cânte, zicând parcă: «Ah, ce frumos şi plăcut este aici!».

Dar corbul? Se va uita şi el peste flori şi grădini, dar, nevăzând şi nemirosind nici o mortăciune, va zbura mai departe, zicându-şi parcă: «Ah, ce urât este aici!». Şi nu se va opri decât acolo unde va afla ceva mortăciune.

Aşa e, dragii mei, şi cu oamenii. Cei mai mulţi caută «mortăciuni» sufleteşti, pentru că aşa e firea lor. Pentru ca să caute «grădini cu flori», pentru ca să vină la adunările
noastre, trebuie să stăruim pe lângă ei cu dragoste şi răbdare, să-şi schimbe mai întâi firea cea lumească; să devină şi ei nişte oameni duhovniceşti, care iubesc lucrurile cele duhovniceşti".

Cuminte învăţătură!

174. „Spune-i să aştepte!"

STORIA PĂSTREAZĂ următoarea în- tâmplare:

Un prim-ministru din Anglia îşi făcea rugăciunea obişnuită de dimineaţă. în decursul rugăciunii, soseşte tocmai regele şi îl cheamă să-i comunice ceva urgent.

Primul ministru trimise atunci pe servitorul său, zicându-i: „Spune Majestăţii Sale Regele să aştepte puţin, căci tocmai acum vorbesc cu Regele regilor!...".

Regele aşteptă şi lăudă pe sfetnicul său. Ce ţară fericită cu astfel de cârmuitori! Oare câţi dintre cârmuitorii noştri „vorbesc cu Regele regilor"?

175. Puşcăriaşul iertat

N PRINŢ vizită odată o puşcărie şi între- bă pe fiecare puşcăriaş cu ce a greşit. Fie- care grăia ca el e nevinovat şi că stă pe nedrept la închisoare. Numai unul dintre ei zise că trebuia să i se dea o pedeapsă mai mare pentru fapta ce făcuse.

Atunci prinţul zise mai-marelui închisorii: „Locul acestui om vinovat nu poate fi între aceşti oameni de treabă. El trebuie să plece de aici". Şi dete poruncă să fie scos din închisoare.

Aşa face şi Dumnezeu cu noi: El lasă în păcatele lor pe cei ce nu vor să-şi recunoască greşelile şi iartă pe cei ce se căiesc, recunoscându-şi păcatul.

176. Cetatea apărată cu apă

£ NTR-UN RĂZBOI ce l-au purtat spaniolii •-\ y£ cu olandezii, pe la anul 1640, s-a petrecut o ^—′ întâmplare cu mult înţeles sufletesc: Olandezii se apărau dintr-o cetate înconjurată de canale în care sloboziseră apele mării. Cetatea era apărată cu un uriaş brâu de apă. Spaniolii nu se puteau apropia de ea. Dar - fiind timpul iernii - într-o noapte, veni un ger aspru şi apa începu să îngheţe. Spaniolii se pregăteau să treacă peste podul de gheaţă. Cetatea îşi pierduse apărarea. Atunci, cei din cetate începură a se ruga cu lacrimi fierbinţi. Şi, o minune, noaptea veni un vânt cald, gheaţa se topi, cetatea scăpă.

O, de am înţelege că tot cam aşa se întâmplă şi cu cetatea vieţii noastre! Suntem şi noi înconjuraţi şi apăraţi de apele vieţii, de apele credinţei. Dar, de câte ori slăbeşte rugăciunea şi privegherea noastră, apele îngheaţă, vrăjmaşul
diavol capătă drum şi intră în cetatea sufletului nostru.

Fratele meu, ia seama! Poate că şi tu eşti o cetate cu apele îngheţate. Roagă vântul cel cald al Duhului Sfânt să sufle peste ele, să le dezgheţe! şi să le ţină dez-j gheţate!

A doua sută istorioare

177. „Ce, ai omorât pe cineva?"

E TE-A FĂCUT să intri în Oaste? - îl întrebă odată un om pe un ostaş al Domnului. Că doar n-ai omorât pe nimeni să-ţi canoneşti viaţa.

- Ba am omorât! - răspunse suspinând ostaşul.

- Cum? Pe cine-ai omorât?

- Am omorât pe Fiul lui Dumnezeu (cf. Evrei 6, 6) cu păcatele şi fărădelegile mele.

178. Păstorul şi ursul

N PASTOR, care-şi pierduse viţelul cel mai frumos, se ruga zicând: „Doamne Dumnezeule, arată-mi pe hoţul viţelului meu şi duminică, la biserică, îţi voi aduce jertfă o lumânare de cele mari!".

Abia rosti această rugăciune şi, deodată, apăru hoţul din pădure: un urs mare şi grozav.

„Atotputernice Dumnezeule, - se ruga păstorul luân-d-o la fugă - depărta de aici pe acest hoţ şi îţi voi aduce duminică zece lumânări de cele mari!

Să cerem în rugăciunile noastre, „mai ales, cele bune şi de folos sufletelor noastre", căci altfel de cereri, dacă nu băgăm bine de seamă, pot fi spre răul nostru, împlinin-du-se cuvintele Scripturii: „nu ştiţi ce cereţi".

(Din pildele Episcopului Grigorie)

&

Preot IOSIF TRIFA

179. Diavolul vânător

NTR-0 ADUNARE a Oastei Domnului seî
puse odată întrebarea:

- Oare de ce tocmai oamenii cei credincioşi, care intră în Oastea Domnului şi vor să trăiască aşa cum scrie la Evanghelie, au cele mai multe încercări, împotriviri şi necazuri, iar, pe de altă parte,

păcătoşii au o viaţă liniştită?
- Fraţilor! - le răspunse un frate ostaş mai bătrân. Vă-zut-aţi voi un vânător de păsări?
- Văzut.
- Păi aleargă el după păsările pe care le-a rănit şi care; au căzut din zbor? Nu! Ci aleargă înainte să împuşte altele. Pe cele rănite şi pe cele moarte le lasă în pace, ştiind bine că le are în mâna lui. Aşa face, dragii mei, şi diavolul, mîH rele vânător de suflete. El aleargă mereu numai după păsă-rile care zboară şi trăiesc - după creştinii cei vii. Pe ceilalţi - pe cei răniţi şi morţi cu sufletul - îi lasă în pace, **ştiinc** bine că-i are în mâna lui.

180. Sfredelele diavolului

UNT MULTE FELURI DE SFREDELE. Iată în chipul de alături nouă feluri. Unele sfredelesc lemnul, altele piatra, altele pământul, altele metalul.
Sunt de mare folos, dar pot fi şi de mare pagubă. Ci un sfredel mic poţi găuri şi goli un butoi întreg. Cu sfredel mic poţi găuri şi îneca o corabie întreagă.
A doua sută istorioare
131

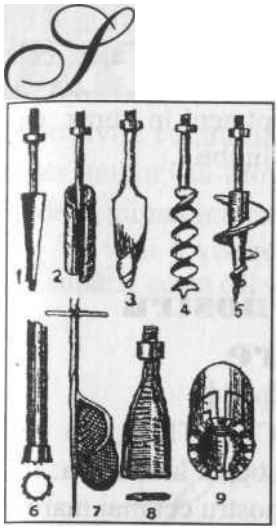

Astfel de sfredele sufleteşti are şi diavolul. De corabia vieţii noastre, de regulă, Satana se apropie cu un sfredel mic. „Oare, a zis Dumnezeu cu adevărat să nu mâncaţi din toţi pomii raiului?" *(Facere 3,1)* - 1-a întrebat diavolul pe Adam, în Grădi-^ na Edenului.
Oare nu era şi această întrebare un sfredel mic, sfredelul îndoielii?... „Oare, zău, părinte, să fie rai şi iad în cealaltă lume?" - m-a întrebat odată un om din popor. Oare nu era şi această întrebare un sfredel cu care diavolul începuse a găuri corabia vieţii întrebătorului?
Diavolul atacă corabia vieţii mai întâi cu sfredelul cel mic al îndoielii, iar, dacă nu astupi această gaură, diavolul ia în mână un sfredel mai mare, până când, pe urmă, corabia se scufundă.
Şi, oare, cel dintâi pahar de băutură nu este şi el un mic sfredel al diavolului, cu care, pe urmă, diavolul cufundă în ticăloşie şi pierzare o viaţă de om?
Ah, ce mişel mare e diavolul şi cât de puţin umblă oamenii să se ferească de mişeliile lui!

181. Sud II ii oi* II I şi albina

N SUDUITOR, muşcat la faţă de o albi- nă, înjura grozav şi alerga în toate părţile după ceva leac. - Stai, frate dragă, - îi zise un om credincios - stai să mă uit să văd unde a aşezat albina acul!... Păi, uite ce gre-

şeală mare a făcut albjfta!... Ea a înfipt acul în obraz, dar, de fapt, voia să ţi-1 împlânte în vârful limbii... Suduitorul rămase ruşinat.

182. Duşmanul nostru cel mai mare

NTR-0 ADUNARE CREŞTINĂ, un vestitor al Domnului puse odată întrebarea:
- Cine-i duşmanul nostru cel mai mare? - Diavolul - răspunseră unii; de la el vine tot răul din lume.
- Moartea - ziseră alţii.
- Nu-i adevărat! - răspunse vestitorul. Duşmanul nostru cel mai mare este păcatul, pentru că dacă n-ar fi păcatul, nici diavolul, nici moartea n-ar avea nici o putere. Şi diavolul şi moartea au intrat în lume prin păcat.

183. Câinele Domnului

4 /* ECAZUL - întristarea, suferinţa - sunt
^ /|/ câinele cel negru al lui Dumnezeu, care
stă de pază lângă turma oilor Sale.
Când atare oaie iese din turmă, Dumnezeu trimite câinele
să o întoarcă înapoi. Din ce oaia este mai îndărătnică şi
neascultătoare, este şi câinele mai rău şi supărător.
De cumva acest câine este lângă cineva dintre noi, o, nu vă luaţi la harţă cu el, ci alergaţi înapoi la turmă! Orice

împotrivire contra lui e zadarnică şi nu foloseşte nimic. în zadar umblaţi să-1 loviţi şi să scăpaţi de el. Veţi putea scăpa de el numai întorcându-vă înapoi la turmă.
Va veni o vreme când veţi mulţumi lui Dumnezeu că v-a supărat acest câine rău.

184. Fără plată

Ă VII AZI SĂ-MI LUCREZI! ~ Cu cât mă plăteşti? -Cu nimic!... Aţi auzit pe cineva înţelegându-se astfel? Desigur că nu! Dacă l-ai chema pe cineva la lucru cu ziua, spunând că nu-i plăteşti nimic, s-ar indigna şi, uitându-se lung la tine, ar crede că sau glumeşti, sau nu eşti cu mintea la loc.
Ei, bine! Când însă e vorba de a lucra pentru diavolul, lucrurile se schimbă; diavolului îi slujesc şi îi lucrează oamenii fără nici o plată. Şi încă nu cu ziua, ci cu anul, cu anii. O viaţă întreagă îi slujesc şi îi lucrează unii oameni, fără nici o plată. Adică, pardon!, are şi diavolul o plată foarte bună: iadul şi osânda cea veşnică. Ce lucru dureros! Ce lucru grozav!...

185. Şi Duhul în chip de porumb S-a arătat

E DAR MARE este viaţa cea nouă! Ea este un dar al Duhului Sfânt.
Unde Se sălăşluieşte El, se face o mare schimbare, se face o schimbare din temelie în viaţa omului,

T

aşa cum s-ar schimba o pasăre răpitoare într-o pasăre cântătoare; cum s-ar schimba un *cojto* la-com şi răpitor într-un jprumbel curat şi nevinovat. Acesta este „omul cel nou", „cel duhovnicesc". Dar oriunde se iveşte un astfel de om, oriunde se iveşte un astfel de „porumbel", el este alungat şi persecutat de păsările ce-şi păstrează firea lor cea veche, de oamenii cei lumeşti. Aşa a fost pe timpul Mântuitorului, aşa va fi până la sfârşitul veacurilor *(citiţi la Luca 21, 12; Ioan 15, 18-27; Matei 10, 26).* „Toţi cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Iisus Hristos vor fi persecutaţi" *(II Timotei 3, 12).*

Fratele meu, te plângi că eşti prigonit şi batjocorit, după ce te-ai hotărât pentru Domnul? Nu te plânge, ci te bucură! Ar fi rău dacă n-ai fi prigonit. Prigoanele şi batjocurile sunt semnul că în viaţa ta s-au ivit pete albe şi pene albe. Şi din ce vor spori penele albe, să ştii, fratele meu, că vei avea mai mult de suferit!

186. „Dă-mi mie ziua de azi!"

ÂND DIAVOLUL SE APROPIE cu înşelătoriile şi ispitele lui de om, cere un singur lucru:
„Omule, - zice vicleanul - dă-mi mie
ziua de azi!... Eu nu-ţi cer altceva, decât ziua de azi, iar
cea de mâine dă-o lui Dumnezeu! Ziua de azi e a mea, iar
cea de mâine e a lui Dumnezeu."
Aşa grăieşte înşelătorul şi, vai, pe câţi creştini îi trage,
cu această înşelăciune, în adâncul iadului!

Diavolul cere ziua de azi, ştiind bine că pe cea de mâine omul o tot amână... până cade fără de veste în mormânt.

187. Şi-a furat grâul

OI ŢĂRANI îşi treieraseră grâul într-o arie comună. Peste noapte, îşi lăsară grâul în arie. Dar unul dintre ei - un necredincios ce avea năravul hoţiei - îşi puse în gând să fure noaptea din grâul celuilalt. Spre a nu greşi grămada din care avea să fure, se duse de cu seară şi acoperi grâul

vecinului său cu o pătură. Mai târziu, dete şi celălalt ţăran - un suflet credincios - pe la arie. Când îşi văzu grâul acoperit, îşi zise: „Uite ce om cinstit este vecinul meu! A acoperit grâul meu ca nu cumva să-1 plouă. însă este de datoria mea să mut pătura pe grâul lui... Trebuie să-mi arăt şi eu dragostea ce i-o păstrez". Şi, acestea zicând, acoperi grâul vecinului său.
Noaptea, vecinul cel rău veni să fure. Pipăi grâul cel acoperit şi fură din el un sac mare. Dimineaţa, află însă cu ruşine că furase din grâul său; îşi furase grâul său...
Vai de cei ce cred că pot înainta cu hoţia!

188. Scrâşnirea dinţilor

VANGHELIA vorbeşte despre scrâşnirea dinţilor în iad. Cum se poate înţelege oare această scrâşnire? în viaţă oamenii scrâşnesc în dinţi
de mânie. Eu cred că o scrâşnire a dinţilor de mânie va fi şi
cea din iad.

136

Preot IOSIF TRIFA

Fiul va scrâşni contra părintelui, că nu i-a arătat calea cea bună. Fiica va scrâşni contra mamei, că i-a dat pildă rea. Prietenul va scrâşni contra prietenului, zicând: „Tu m-ai adus aici!... Tu m-ai dus pe calea cea rea!... De nu mă luam după tine, n-ajungeam aici...".
Părinţii vor scrâşni contra fiilor şi fiii contra părinţilor... Şcolarii vor scrâşni contra învăţătorilor cei răi şi păstoriţii contra preoţilor cei slabi. Şi, peste toate, osândiţii vor scrâşni de mânie contra lor înşişi, că au fost atât de orbi şi de nebuni în viaţa ce-au avut-o în lume.

189. îngeri - diavoli

N PĂGÂN DIN FUNDUL AFRICII pri- mise botezul şi ardea de dorul de a vedea Europa, leagănul şi patria creştină.
în sfârşit, dorinţa i s-a împlinit. într-o duminică dimineaţa, sosi într-un oraş din Franţa. însoţitorul îl duse la o biserică. Fostul păgân rămase foarte mişcat. Biserica plină cu oameni evlavioşi i se păru un adevărat rai. Ieşind din biserică scrise în notesul său: „Oamenii de aici sunt adevăraţi îngeri din cer; ...aşa i-am văzut azi la biserică".
După-amiază, străinul dori să vadă oraşul şi dădu printr-o stradă mai lăturalnică. Dar aici ce să-ţi vadă ochii? Petreceri, chefuri, beţii, strigăte şi urlete, în toate părţile.
- Cine sunt oamenii aceştia? - întrebă străinul.

A doua sută istorioare

137

S
- Sunt creştinii pe care i-ai văzut azi dimineaţă la biserică.
- De necrezut! - strigă străinul şi, luându-şi notesul, scrise în el: „îngerii pe care i-am văzut înainte de amiază la biserică, după amiază erau draci fioroşi. Oamenii de pe aici au două feţe: dimineaţa, la biserică, au o înfăţişare de sfinţi cuvioşi, iar după-amiază, o alta - de draci fioroşi...".
Şi, îngrozit de cele ce văzuse, fostul păgân luă trenul şi nu se mai opri până în fundul Africii.

190. Un răspuns potrivit (IV)

UNT MULŢI OAMENI şi creştini care se ocupă cu fel de fel de întrebări şi cercetări absurde despre lucrurile şi tainele Dumnezeirii.
- Te rog să-mi spui - a întrebat odată un astfel de întrebător pe Luther, întemeietorul Reformei - oare ce a lucrat Dumnezeu înainte de a face lumea şi pe om?
- Grea întrebare îmi pui, - răspunse Luther - dar totuşi mă voi sili să-ţi răspund. Ştii ce a făcut Dumnezeu în acest timp? A stat într-o pădure uriaşă, tăind şi pregătind beţe zdravene pentru întrebători de felul acesta.

191. Urme de **lup...**

N DOMN DISCUTA CU UN ŢĂRAN:
- Nu este drac! - zicea domnul.
- Ba este! - răspundea ţăranul. L-ai văzut?
Dar dumneata văzut-ai lup?

U

J

Preot IOSIF TRIFA
-Ba.
- Atunci de unde ştii că este lup?
- I-am văzut urma chiar şi iarna asta.
- Vezi, dragă domnule? - răspunse ţăranul. Aşa am aflat şi eu că este drac, că i-am văzut urmele între oameni. Oriîncotro mă uit, eu văd urmele lupului-diavol (mmciuna, făţărnicia, zavistia, trufia, vicleşugul etc. etc.) şi după asta ştiu şi cred că este drac. Diavolul este acela care îţi şoptește dumitale şi altora să nu credeţi în el, ca să nu vedeţi isprăvile lui. Uită-te bine, dragă domnule, că-i plină lumea de oameni pe care lupul-diavol i-a mâncat aşa de rău, că numai hainele au mai rămas de ei şi de sufletul lor!

192. Bătutul coasei

ÂND COSAŞUL IA COASA şi începe să o bată, coasa scoate un strigăt prelung. Parcă se văietă, parcă plânge sub loviturile ciocanului. Câmpia se umple de vaierul ei.
Aşa ar trebui să facă şi omul, când Domnul îl loveşte cu ciocanul necazurilor şi suferinţelor: ar trebui să plângă şi să se roage cu lacrimi fierbinţi.
Vremile noastre ar trebui să fie pline de plângere, de rugăciune şi de căinţă, pentru că „ciocanele" ne izbesc neîncetat. Dar, vai! în loc de această plângere, răsună crâşmele şi păcatele. Ca „să-i treacă de necaz", omul se îmbată cu alcool şi cu desfătările lumii.

193. Adunarea orbilor

NTR-0 ADUNARE A ORBILOR, un pro- fesor începu să ţină o conferinţă despre „frumuseţile naturii"... despre răsăritul soarelui, despre lucrul plugarilor, farmecul pădurilor... etc. Dar orbii începură a striga: „Ce ne îmbeţi de cap cu astfel de minciuni?... Noi n-am văzut nimic din cele ce ne îndrugi!"...
Orbii tulburaţi începură a mişca bâtele şi vorbitorul trebui să o ia la picior.
Cam aşa stă şi lumea necredincioşilor de azi şi cumplita orbie sufletească de azi faţă de lumina credinţei.

194. Corbul lui Ilie

NTR-0 CASĂ de oameni săraci şi lipsiţi, un copilaş auzi pe bunică-sa citind în Istoria biblică despre corbul ce aducea de mâncare lui Ilie proorocul.
- Bunică dragă, - zise copilul - să deschidem şi noi uşa, să ne aducă şi nouă ceva corbul!
Bunica încerca să-1 dezmintă pe copil, dar copilul nu şi nu, ci să se deschidă uşa.
Bunica îi făcu pe voie şi deschise uşa, cu toate că era iarnă şi frig. Tocmai atunci trecea pe acolo părintele locului. Se miră văzând uşa deschisă şi întrebă asupra acestui fapt. Bunica îi spuse cum stă lucrul.
- Vedeţi cum lucrează credinţa în Dumnezeu? - zise preotul. Eu tocmai acum mergeam să împart din lada bisericii nişte ajutoare celor săraci şi lipsiţi. Voi începe dar de aici. Uite, „corbul" v-a adus şi vouă două sute de lei.

Copilul *a crezut şi Dumnezeu a răspuns la credinţa lui.* Credinţa face şi azi minuni. Dumnezeu răspunde şi azi - răspunde negreşit - la credinţa noastră.
Dacă am avea credinţă tare şi vie, ne-ar sosi şi nouă câte un „corb", în toate lipsurile şi necazurile trupeşti şi sufleteşti.

195. **întrebarea** unui păgân

N FRANCEZ DIN PARIS avea de servitor un negru adus de prin coloniile franceze. Izbucnind o gripă rea în Paris, francezul făcu sfat cu familia să se retragă la ţară, spre a scăpa de gripă. înţelegând despre acest sfat, servitorul îşi luă îndrăzneala şi întrebă:
- Stăpâne, Dumnezeul dumneavoastră locuieşte la ţară, de aceea fugiţi din Paris?...
Stăpânul creştin rămase ruşinat în faţa acestei întrebări ce tăia în puţina lui credinţă. Urmărit de această mustrare, nu plecă la ţară. Rămase în Paris şi Dumnezeu îl apără de gripă.

196. Legile **lui** Licurg

ESPRE LICURG, un mare bărbat de stat al vechilor greci, spune istoria că nu îngăduia să fie

scrise legile. „Legile ţării - spunea
Licurg - nu trebuie scrise. Fiecare cetăţean trebuie să le
aibă scrise în inima sa."

Aşa ar trebui să fie şi cu legile cereşti. Fiecare creştin adevărat ar trebui să le aibă scrise în inima lui. Sfaturi, regulamente, cărţi tipărite pe hârtie se află destule, dar întrebarea este câte din ele sunt scrise şi în inima oamenilor? Căci numai acelea au putere.
Noi, la Oastea Domnului, n-avem regulamente speciale, pentru că suntem şi noi de părerea lui Licurg: ele trebuie să fie scrise în inima noastră.
„Ascuns-am Cuvântul Tău în inima mea ca să nu greşesc Ţie" *(Psalm 118, 11).*

197. Rugăciune **de ploaie**

N VREME DE SECETĂ MARE, într-un sat, se rânduise rugăciune de ploaie. Oamenii se strânseră, cu mic cu mare, la biserică, între cei sosiţi era şi o femeie bătrână care venise cu un ploier (umbrelă) mare.
Oamenii începură a zâmbi de umbrela femeii.
- D-apoi dumneata, mătuşă, - grăiră oamenii - ai şi început să te temi de ploaie şi încă nici n-am început rugăciunea.
- Păi, dragii mei, - răspunse bătrâna - eu am auzit că astăzi ne rugăm pentru ploaie şi cred că Bunul Dumnezeu va asculta rugăciunea noastră şi ne va ploua.
Oamenii intrară în biserică, se rugară şi, pe când ieşeau, se slobozi o ploaie binefăcătoare.
Bătrâna îşi desfăcu ploierul şi plecă spre casă grăind:
- Aţi râs de umbrela mea, dar iată că ea a fost un semn de credinţă.
Oamenii îşi aplecară capetele în semn de sfială şi tăcură.

T

198. Sabia lui Damocles

CEST DAMOCLES era curteanul re- gelui Dionisie, din Siracusa. Şi era un om linguşitor, care nu-1 mai slăbea pe
rege din laude şi fericiri.
- Damocles! - zise într-o zi regele. Dacă tu mă crezi
atât de fericit, hai să-ţi dau ţie câtva timp locul meu, să
vezi cum te vei simţi în el!
Şi fu aşezat Damocles în scaunul regelui, îmbrăcat în
haină regală. Servitorii îl serveau cu tot felul de băuturi şi
desfătări. Şi se veselea Damocles. Dar, privind întâmplător
în sus, ce să vadă? Un lucru
de groază. Deasupra capului

său, atârna o sabie ascuţită, legată cu un singur păr de cal. Damocles s-a ridicat îngrozit să fugă şi n-a voit să mai guste din băuturi şi desfătări.
Atunci regele i-a zis:
- Ei, vezi, Damocles, care este fericirea mea? Griji şi primejdii ameninţă, clipă de clipă, tronul meu şi, peste toate, mă ameninţă şi pe mine sabia morţii, care mă poate răpune în orice clipă. Damocles a înţeles lecţia. Să o înţelegem şi noi! Sabia morţii ne pândeşte şi pe noi, clipă de clipă. Să ne apărăm contra ei cu singurul lucru cu care ne putem apăra: „Fiţi totdeauna gata, căci nu ştiţi ziua şi ceasul!" *(Matei 24, 42-44).*

A doua sută istorioare
143

O, ce nebunie este a trăi în desfătări şi păcate, când sabia morţii stă veşnic deasupra capului nostru!

199. Piatră, burete, fagure

ARURILE EVANGHELIEI ni se dau în acelaşi fel la toţi creştinii. Insă oamenii le primesc şi le redau în diferite forme. în privinţa asta, creştinii s-ar împărţi în trei clase:
In prima clasă sunt cei tari ca piatra. Nu dau nimic până nu-i izbeşti cu amnarul şi abia atunci scapără câteva scântei de dragoste, bunătate etc.
în a doua clasă sunt cei ca buretele. Trebuie să-i strângi mereu şi pe aceştia ca să-şi dea prisosul lor cel sufletesc.
în a treia clasă sunt cei ca fagurul de miere. Prisosul lor de dragoste, de milostenie, de bunătate se scurge şi curge mereu de la sine, ca o binecuvântată miere sufletească. Tu, cititorule dragă, în care din aceste trei clase te afli?

200. Cel care voia să împuşte zeii din cer

STORIA PĂSTREAZĂ numele unui ofiţer roman - Cellatius - care, într-o clipă de mânie (mai bine zis, nebunie), a
dat ordin soldaţilor să tragă cu arcurile în zeii din cer.

Soldaţii au ascultat ordinul şi săgeţile plecară în sus,
spre cer. Dar ce s-a întâmplat? Săgeţile căzură, pe urmă, în

capul puşcătorilor. Căpitanul şi mai mulţi soldaţi fură răniţi de moarte.
Un astfel de nebun este şi suduitorul; o astfel de nebunie este şi sudalma. Sudalma este o săgeată îndreptată împotriva lui Dumnezeu, dar această săgeată se întoarce în capul suduitorului şi îi omoară sufletul.
Suduitorul este nebunul care îşi omoară, de bunăvoie, sufletul.

201. Sarea nu suferă pământ in ea

ERCETÂND OCNELE DE SARE de la Ocna Sibiului, am văzut un lucru interesant. Bolovanii de sare scoşi din adâncul
pământului erau plini de straturi de pământ ce se scutura
mereu de pe ei.
- Ce înseamnă acest pământ ce iese din sare? - l-am întrebat pe ocnaşul care mă conducea prin baie[8].
- Asta e puterea sării - mi-a răspuns ocnaşul. Sarea nu suferă pământul; se curăţă de el, îl scoate afară din ea...
Aşa e şi cu creştinul cel adevărat, despre care a zis Mântuitorul că e o „sare a pământului" *(Matei 5, 13).* El nu suferă cele lumeşti, ci se curăţă mereu de „pământul" ce a apucat în el. Omul duhovnicesc nu suferă cele lumeşti, le alungă, se curăţă de ele cu „puterea" ce o are de la Duhul Sfânt.
Un creştin ce suferă păcatul şi lumeştile plăceri este o „sare ce şi-a pierdut puterea" *(Marcu 9, 50).*

Diavolul e de vină?

N SFĂTOS DE NECREDINCIOS crezu odată că 1-a prins pe un credincios, punându-i următoarea întrebare: - Dacă diavolul 1-a înşelat pe Adam şi el ne înşală şi
pe noi să păcătuim, apoi el, diavolul, trebuie pedepsit, căci
nu suntem noi de vină, ci el.

[1] *baie* - mină

r

- Foarte bine, - răspunse credinciosul - dar dacă eu voi zice către dumneata: „Du-te, omule, şi fură, bate, omoară etc." şi dumneata vei face ceea ce te sfătuiesc eu, oare ce se va întâmpla?
- Păi, mă vor înhăţa jandarmii şi legea.
- Nu se poate, căci doar eu te-am sfătuit.
- Da, dar legea nu vrea să ştie de aşa ceva.
- Apoi, vezi, dragul meu? Aşa e şi cu ispitele şi înşelăciunile diavolului. El ne sfătuieşte numai să facem răul, dar stă în voia noastră să îl facem ori ba. De-1 facem, suntem răspunzători şi ne vom primi pe drept pedeapsa cerească.

v203. îşi fac prohodul, trăind...

-* NTR-0 VECHE MĂNĂSTIRE din Potsda-mo, ţara Lituaniei, se păstrează până în ziua

de azi un vechi obicei.
Sunt în această mănăstire vreo patruzeci de călugări; între ei se află totdeauna şi câţiva aşa-numiţi „morţi". După anumiţi ani de călugărie şi anumite cerinţe, fiecare călugăr din această mănăstire are dreptul să-şi facă „îngropăciunea" şi să fie considerat ca un fel de „mort".
Pentru ziua aceea, călugărul îşi pregăteşte groapa în zidurile mănăstirii şi îşi face sicriul. Face toate pregătirile de „îngropăciune".
Se strâng apoi călugării şi începe prohodul. „Mortul" stă îngenuncheat în rugăciune, în faţa sicriului său. I se face prohodul după toată rânduiala, ca la orice mort.
Din clipa aceea, călugărul respectiv e considerat ca „mort". Nu mai rosteşte nici o vorbă. Nu mai vorbeşte cu

nimeni decât, în taină, cu Dumnezeu, prin rugăciune. Cu ceilalţi călugări se întâlneşte numai în timpul slujbelor. Pe haina cea neagră i se coase o cruce albă, în semnul că e „mort". Iar când, la timpul său, soseşte vremea ca „mortul" să moară cu adevărat, nu i se mai face nici o slujbă. E aşezat în sicriu şi pus în mormântul ce 1-a aşteptat.
Prin această „îngropăciune", călugării de la Potsda-rao vor să spună, într-un chip şi mai vădit, că ei sunt morţi faţă de lume.

Obiceiul de la mănăstirea din Lituania are un adânc înţeles sufletesc şi pentru noi. „îngropăciunea" de acolo trebuie să se petreacă şi în viaţa noastră. Fireşte, în înţeles duhovnicesc.

Un creştin adevărat trebuie să fie un mort faţă de lume; trebuie să moară faţă de lume, faţă de desfătările şi păcatele ei. Cuvântul lui Dumnezeu spune apriat acest lucru, prin gura dumnezeiescului Apostol Pavel: „Socotiţi-vă, aşadar, morţi faţă de păcat şi vii pentru Dumnezeu, în Iisus Hristos, Domnul nostru!" *(Romani 6, 11).*
„îngropăciunea" de la mănăstirea din Lituania să o luăm pe sufletul nostru, în special noi, ostaşii Domnului. Intrarea în Oaste şi legământul Oastei trebuie să fie şi pentru noi o astfel de „îngropăciune" duhovnicească. Un ostaş adevărat e numai acela care a murit şi moare mereu faţă de lume şi păcat.
în ziua legământului, fiecare ostaş trebuie să audă cu urechile cele duhovniceşti cântându-i-se prohodul muririi lui faţă de lume; şi să trăiască mai departe, până la sfârşit, ca un mort faţă de lume, ca un mort faţă de desfătările ei, faţă de chemările ei, faţă de ispitele ei, faţă de batjocurile şi hulele ei.

204. Ce poate face rugăciunea

N BEŢIV îşi făcea foiţe de ţigări din Noul Testament pe care i-1 dăruise un ostaş din Oastea Domnului. Beţivul îşi bătea, în acest chip, joc de Cuvântul lui Dumnezeu şi de încercările ostaşului. Ostaşul însă se ruga mereu cu lacrimi fierbinţi pentru el şi mântuirea lui.
Odată, s-a întâmplat că ţigara beţivului se tot stingea şi nu ardea. Desfăcând mucul ţigării, a mai aflat pe hârtia de pe el vorbele acestea, ce nu apucaseră încă a arde: „Care va fi sfârşitul celor ce nu ascultă de Evanghelie?"

apriat - limpede, clar, lămurit, precis

(I Petru 4, 17). Această întrebare îi străpunse inima. Nu mai putea scăpa de ea. Orice făcea, oriîncotro se ducea, nu putea scăpa de această întrebare teribilă: „Care va fi sfârşitul celor ce nu ascultă de Evanghelie?"...
Peste câteva săptămâni, căzu biruit la picioarele Crucii. Rugăciunea ostaşului n-a fost zadarnică. Să ne rugăm neîncetat pentru cei căzuţi!

205. Greutatea baloanelor

ALOANELE care se ridică în văzduh iau cu ele şi saci de nisip, pe care îi aruncă mereu jos, ca să se poată înălţa cât mai sus.
Acelaşi lucru îl cere şi postul: să lepădăm îmbuibarea de mâncăruri şi băuturi care ne trage spre pământ, spre păcat.
Numai aruncând această greutate ne putem înălţa spre cele sufleteşti.

206. Cum se face?

UM SE FACE că tu nu te cerţi niciodată cu soţia ta? - fu întrebat odată un ostaş al Domnului.
- Pentru că - răspunse ostaşul - la acea vreme de ispită eu sunt surd, iar femeia mea e mută; şi aşa stăm până trece ispita. Noi nu ne-am certat niciodată. Când am avut ceva supărare, repede ne-am împăcat în Domnul, înainte de a ajunge diavolul între noi. *(Diavolul aleargă tot în galop unde se ceartă soţii).*

207. Creştini cu numele

N OFIŢER ISTORISEA:
„Eram la un regiment cu recruţi ce veniseră numai de câteva zile. Intr-o dimineaţă, mă pun să aleg pe cei care cunosc ceva meserie, îmi aşez soldaţii şi încep cu cei ce se pricep la rotărit.
- Rotarii să păşească înainte! -strig eu.
Câţiva feciori păşesc înainte. îl întreb pe cel dintâi.
- Dar tu, băiete, unde ai învăţat rotăritul?
- Să trăiţi, domnule căpitan, eu nu-s rotar... mă cheamă numai Ion Rotariu, dar de când sunt n-am lucrat la roţi.
Ofiţerul făcea haz de această întâmplare. Eu însă văd în ea un tâlc creştinesc. Şi pe cei mai mulţi oameni de azi îi cheamă numai „creştini", dar pentru Hristos şi sufletul lor lucrează tot atât de mult cât spunea „Rotariul" din mi-litărie că a lucrat la roţi.
Poartă creştinii nume frumoase de sfinţi, dar faptele lor sunt urâte fapte de păgâni. Creştini cu numele, păgâni cu faptele.

A treia sută istorioare

153

208. Raiul lui Mahomed

VV AHOMED, profetul musulmanilor, /"—\ */g/g* ca să câştige cât mai mulţi aderenţi, a v—′ *V\S* predicat un rai plin cu plăceri lumeşti. Un aşa fel de rai le-ar plăcea şi creştinilor de azi. Un om îmi spunea odată că ar intra şi el în Oastea Domnului dacă i-am lăsa pipa, sudalmele cele mărunte şi... doi deţi de rachiu pe zi.

209. Lumea sau eu?

N OSTAŞ din Oastea Domnului îmi scrie: „Cucernice părinte, de când am in- trat în Oaste, mi se pare că trăiesc o viaţă nouă într-o lume nouă. Nu ştiu, eu m-am schimbat sau lumea s-a schimbat?"

„Şi una şi alta - i-am răspuns eu. Acesta este semnul naşterii din nou: când ţi se schimbă felul de a vedea lumea şi, o dată cu asta, se schimbă şi lumea. Te vezi pe tine şi vezi lumea într-o lumină nouă. Iar acest lucru îl face darul şi harul Duhului Sfânt."

210. Cea mai mare nenorocire

/7Jm / N REGE DIN PERSIA a întrebat odată pe *gf* trei dintre cei mai înţelepţi învăţaţi din *i^t/* ţara lui:

- Care-i nenorocirea cea mai mare din această lume?

Cel dintâi a zis:

154

Preot IOSIF TRIFA

- Bătrâneţea este cea mai mare nenorocire.
- Sărăcia şi boala sunt cea mai mare nenorocire -adăugă al doilea.

Iar al treilea a grăit:

- Cea mai mare nenorocire este să ai moartea în faţă şi să ştii că ţi-ai cheltuit viaţa în ticăloşii. Asta-i cea mai mare dintre toate nenorocirile.
- Tu ai dreptate! - răspunse regele.

X

Dar ceilalţi?

N COPIL DE OPT ANI, trecând cu mama sa prin cimitir, citea pe crucile mormin- telor: „Aici odihneşte în Domnul N.N.",
„Aici îşi aşteaptă învierea N.N." şi alte cuvinte frumoase
ce se scriu pe crucile mormintelor...
- Mămică dragă, - întrebă pe urmă copilul - unde
sunt îngropaţi oamenii cei răi, care suduie şi se bat? Pentru
că aici văd îngropaţi numai oameni de cei buni...
O întrebare cu adânc înţeles este aceasta. Oare ce-i va
fi răspuns mama?

212. Făclia lui Alexandru Macedon

ESPRE ALEXANDRU MACEDON spune istoria că, de câte ori cucerea vreo cetate, se oprea cu oştirea în faţa porţii cetăţii şi aprindea o făclie.

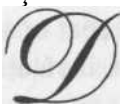

Cetăţii i se dădea termen să se predea în timpul cât ardea lumina făcliei. Dacă se preda în acest timp, cetatea era iertată; altfel, era trecută prin foc şi sabie.
O cetate sufletească este şi viaţa noastră. Domnul Dumnezeu - împăratul Cel Ceresc - aşteaptă o viaţă întreagă ca omul să „se predea" Lui şi să-L primească pe El în cetatea inimii sale. Omul trebuie să-L primească pe Domnul până când arde lumina, adică până se află în viaţă şi până când Domnul îl îmbie cu lumina vieţii. Toţi cei care nu se predau Domnului până ţine arderea luminii - adică până când sunt în viaţă - să ştie că li s-a stins orice nădejde şi orice scăpare; li s-a stins lumina vieţii şi vor fi trecuţi în ziua de apoi prin foc şi sabie.
Dragă cititorule, trezeşte-te şi îngrozeşte-te! Din lumina vieţii tale poate că nu mai este decât un muc. Ca mâine vei muri şi tu nu L-ai primit încă pe Domnul în cetatea inimii tale. Primeşte-L îndată, ca să ai iertarea Lui şi viaţa veşnică! Altfel, te aşteaptă întunericul şi osânda cea veşnică.
„Lucraţi până este ziuă, căci vine noaptea când nimeni nu mai poate lucra!" *(Ioan 9, 4).*

213. Lampa beţivului

N BEŢIV, întorcându-se noaptea târziu acasă, află lampa arzând. în beţia lui, văzând două lămpi în loc de una, îşi zise: „La ce ard două lumini?... Una trebuie stinsă...".

Ce s-a întâmplat e uşor de aflat. Beţivul stinse lampa şi rămase în întuneric. întorcându-se mânios, se împiedică, dete din greu cu capul peste cuptor şi a treia zi muri.

Aşa păţesc beţivii şi în cele sufleteşti. Beţivul îşi stinge el însuşi lumina vieţii, lumina sufletului. Beţivul de mai sus se amăgea că are două lămpi. Aşa se amăgesc toţi beţivii şi păcătoşii, închipuindu-şi că mai au vreme să se întoarcă la Dumnezeu. Dar tocmai prin nebunia aceasta îşi sting ei înşişi lumina vieţii.

214. Cel ce îm-şi închide oile noaptea

Q? I IOAN ÎNTREBĂ PE DOMNUL, zi-

(3/ când:

M - Spune-mi despre sfânta duminică!

Şi Domnul zise:

- Ascultă, Ioane drepte: duminica este Domnul şi Domnul este duminica; cel ce cinsteşte duminica cinstit va fi de Domnul înaintea îngerilor şi a oamenilor. Dumnezeu binecuvântează casa şi lucrurile celui ce, cu toţi ai săi, cinsteşte duminica.

Şi Ioan zise:

- Dacă un om posteşte şi se roagă în cele şase zile, dar nu cinsteşte sfânta duminică, ce va pătimi?

- Ascultă, Ioane drepte! Dacă un om paşte oile sale toată ziua, dar noaptea nu le închide, ce i-a folosit? Aşa va fi şi cu omul care se roagă şi posteşte, dar sfânta duminică nu o păzeşte. Şi tot cel ce zice că iubeşte pe Dumnezeu şi nu păzeşte sfânta duminică mincinos este...

215. Berbecul cel negru

E CÂND ERAM COPIL şi păzeam oile (tatăl meu a fost plugar la munte), îmi aduc aminte de un lucru, în care văd azi un adânc înţeles sufletesc.

In turma oilor mele, aveam un berbec negru şi mereu aveam necaz mare cu el. Berbecul era veşnic în fruntea oilor şi le ducea totdeauna spre locuri oprite (în holdă şi într-un loc unde era gălbează). Cu coarnele lui, berbecul rupea şi garduri şi intra cu oile prin grădini. Iar bietele oi, blânde - dar nepricepute - se ţineau morţiş pe urmele berbecului.

T

158

Preot IOSIF TRIFA

A treia sută istorioare

„Mânce-te lupii!" - îi strigam necăjit berbecului şi aruncam după el cu pietre şi zburaturi.

Aveam o mare mânie pe acest berbec şi nu o dată îi strigam: „Hoţule de berbec, dar tu, ori eu sunt păstorul oilor?..."

Oile ascultau mai mult de berbecul cel negru decât de mine, păstorul lor...

Au trecut mulţi ani de atunci, dar îmi dau seama că tot cu berbecul cel negru am de furcă şi azi. Numai că pe berbecul acesta îl cheamă diavolul.

Diavolul este berbecul cel negru care rătăceşte turma lui Hristos şi o duce totdeauna spre locuri oprite - şi, vai, sunt atâtea şi atâtea oi care ascultă de acest mişel de berbec!

„Oile Mele ascultă glasul Meu şi vin după Mine" - zicea Iisus *(Ioan 10, 3-4),* dar, vai, sunt atâtea şi atâtea oi care ascultă de berbecul cel negru!

Domnul m-a făcut şi pe mine un mic păstor sufletesc şi strig neîncetat cu Oastea Domnului, de ani de zile, după oile Domnului, să nu mai asculte de berbecul cel negru.

Cu berbecul cel negru am avut de lucru în copilărie, cu el am de lucru şi acum.

216. Hoţul şi ocheanul

A O JUDECĂTORIE de la ţară s-a dezbătut un caz interesant. Un om era acuzat că a furat lemne din pădurea unui proprietar de pădure. Hoţul tăgăduia cu putere, ştiind că nu 1-a văzut nimeni.

159

L

- Cu ce poţi dovedi pe acuzat? - întrebă judecătoria pe acuzator.

Acuzatorul scoase atunci din buzunar un ochean şi zise:
- Domnilor judecători, e adevărat că nu l-am prins pe omul acesta furând lemne. Eu eram departe de pădure, dar l-am văzut cu ocheanul acesta. L-am văzut tot anume cum a furat lemnele; am chemat şi pe vecinul meu, N.N., care s-a uitat prin ochean şi 1-a văzut şi el.
în baza acestei mărturii, acuzatul a fost pedepsit.
Ce adânc înţeles sufletesc este şi în această întâmplare!
Hoţii cred că nu-i vede nimeni când fură, dar Tatăl Ceresc îi vede totdeauna prin ocheanul atotvederii Sale.

217. Libertatea păcătosului

ÂND PEŞTELE AJUNGE în plasa de pescuit, el se crede liber; umblă încoace şi încolo; ar simţi cursa numai dacă ar încerca să
scape. El însă se zbate să scape numai în clipa când plasa
se ridică din apă. Dar atunci e prea târziu.

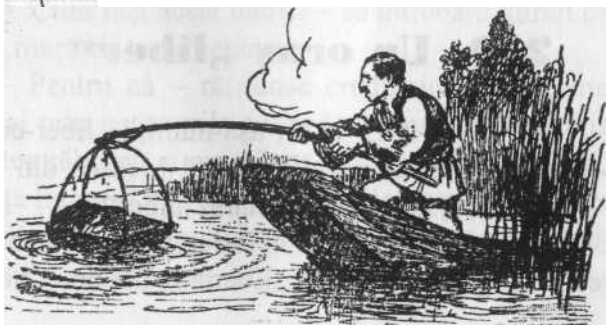

Aşa e şi păcătosul. El e prins în plasa păcatului; trăieşte încă şi e viu... se crede liber... El ar simţi cursa şi robia păcatului numai dacă ar încerca libertatea cea adevărată a sufletului, a vieţii sufleteşti. însă nici habar nu are de această libertate. Se crede liber şi slobod... Abia în clipele morţii bagă de seamă că e prins în plasa păcatului... abia atunci începe a se zvârcoli cumplit să scape... dar atunci e prea târziu...
Ia seama, dragă cititorule, poate şi tu eşti prins în plasa păcatului şi a morţii sufleteşti. Ieşi îndată din ea! Pri-meşte-L îndată pe Iisus Mântuitorul, ca să scapi iarăşi în marea vieţii, în oceanul nemărginit al Iubirii Sale şi al vieţii veşnice.

218. Hainele de biserică

N CREDINCIOS, dezbrăcându-se de hai- nele cu care fusese la biserică, se ruga ast- fel: „Doamne Dumnezeule, fie ca toate cele ce le-am auzit azi să nu fie ca aceste haine pe care le dezbrac cum ies de la biserică; ci să rămână săpate în inima mea şi în decursul săptămânii!"

219. Un oraş „liber"

N ANUL 1875, aşa-numiţii „liber-cugetă- tori" au fondat, în Noul Mexico din Ame- rica, un oraş, aşa-numit „liber". Celor ce se aşezară aici şi celor ce veneau să se aşeze li se vesti că în acest oraş al „libertăţii depline" nu sunt

nici religie, nici lege, nici biserici, nici şcoli, nici duminici, nici sărbători, nici praznice... Fiecare are o libertate deplină a trăi cum vrea.
Care a fost urmarea?
în decurs de câţiva ani, oamenii de acolo se îndobitociră cu totul. Crimele, beţiile, hoţiile şi toate păcatele se înmulţiră în chip înspăimântător. Patruzeci la sută dintre oameni trebuiră să-şi vândă averile la licitaţie şi să plece în altă parte.
Peste cincizeci de ani, oraşul era o ruină mare de ziduri şi de suflete.
Oare cu „libertatea" sufletească de azi nu va păţi şi omenirea de azi tot aşa?

220. Un testament mult-grăitor

N CREDINCIOS avusese de suferit o viaţă întreagă de pe urma unui vecin necredincios şi rău. Nu trecea de la Dumnezeu o singură zi fără să sufere.
Pe patul de moarte, credinciosul lăsă cu testament vecinului său, care îl necăjise, o sumă de două mii de lei.
- Cum faci acest lucru? - se întrebară miraţi cei ai casei şi martorii testamentari.
- Pentru că - răspunse credinciosul - vecinul meu, tocmai prin necazurile ce mi le-a făcut, mi-a întărit mereu virtutea răbdării şi m-a făcut să mă rog neîncetat şi să stau o viaţă întreagă sub scutul şi aripile Domnului.
Să ne fie şi nouă de învăţătură acest mult-grăitor testament!

221. Gheizerele -o icoană a rugăciunii

NA DINTRE MINUNILE NATURII sunt Şi aşa-numitele gheizere, de prin America. Sunt nişte mici vulcani din care ţâşnesc coloane de apă fierbinte.
Explicaţia acestor gheizere e simplă. Se vede în chipul de alături. în adâncul pământului, sunt goluri cu stânci fierbinţi şi apă. Apa se înfierbântă de la stânci, fierbe, face aburi, iar aburii o împing afară şi o silesc să-şi caute un răsufluş. Gheizerul este deci un fel de răsuflare a fierbinţelii, a căldurii din adâncul pământului. El răsuflă de două-trei ori pe zi.
Aceste gheizere sunt o minunată icoană despre cum trebuie să fie rugăciunea noastră.
Rugăciunea cea adevărată trebuie să purceadă în chipul gheizerului. Ea trebuie să iasă din adâncul sufletului nostru. în adâncul nostru trebuie să fie o inimă fierbinte, un „prisos", o căldură, un foc, un duh. Când ai prisosul acesta, el începe a fierbe; el îşi caută un răsufluş, o răsufla-

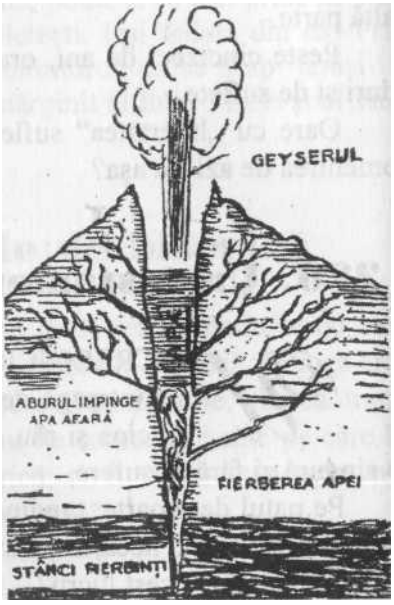

re. Această răsuflare este rugăciunea. Această răsuflare aruncă afară coloane de apă fierbinte; aruncă lacrimi fierbinţi de căinţă. Această răsuflare îţi dă şi cuvintele potrivite cu care să te rogi. Rugăciunea cea mântuitoare aceasta este: când lăuntrul tău fierbe, clocoteşte şi pe urmă ţâşnesc din el - ca dintr-un gheizer sufletesc - lacrimile cele fierbinţi ale căinţei.
Sufletul rugăciunii este căldura, este „prisosul", este focul Duhului Sfânt.
Duhule Sfinte, învaţă-ne şi ne ajută să ne rugăm cu putere!

222. Bătrânul şi stelele

ESPRE UN BĂTRÂN, am auzit că, la bătrâneţe, slăbindu-i vederea, zicea către cei din jurul său: „Acum s-a mai schimbat lumea, dragii mei! Când eram eu mai tânăr, cerul era încărcat de stele, dar acum şi stelele de pe cer s-au împuţinat".
In zadar îi spuneau oamenii că stelele sunt tot atâtea, numai vederea lui a slăbit, bătrânul ţinea sus şi tare că s-au împuţinat stelele.
In chipul acesta sunt şi cei care îşi închipuie că ei văd şi sunt sănătoşi cu ochii cei sufleteşti. în zadar le spui că ochii lor au slăbit; ei stăruie în păcatele lor. Astfel de orbi sunt mai greu de tămăduit decât cei orbi de tot. Despre Iisus nu ne spune nici o Evanghelie că ar fi tămăduit pe vreunul dintre fariseii şi cărturarii cei orbi cu sufletul.

223. „Eu nu vând zile!*

STORIA PĂSTREAZĂ următoarea în-
tâmplare:
Un bancher din Anglia se îmbolnăvi pe neaşteptate de o boală infecţioasă, de anghina la grumaz. Toate încercările medicului de a-1 scăpa fură zadarnice. Sosirea morţii era o chestie de câteva ceasuri.

- Domnule medic, - zise atunci bolnavul - mai lungeşte-mi viaţa până dimineaţă şi îţi voi da două sute de mii de lire sterline (câteva milioane de lei).
- O, dragul meu! - răspunse atunci medicul. Eu nu vând zile, ci numai medicamente. Zile poate vinde numai singur Tatăl Ceresc.

224. Pomul cu roade e bătut

otri

ĂZUT-AŢI CE PĂŢEŞTE POMUL cel încărcat cu roade? Copiii neastâmpăraţi, când văd un pom încărcat de poame, aruncă în el cu pietre şi lemne. Şi pomul ce face? El tace; el nu se plânge; el nu dă cu pietrele înapoi, ci, în locul pietrelor, el lasă să cadă la picioarele lor poame dulci şi plăcute. El nu se răzbună cu pietre, ci cu dărnicia roadelor. El dă iară nici un murmur toate bunurile pe care i le-a dăruit Dumnezeu.
Iubiţi ostaşi din Oastea Domnului şi toţi care aveţi râvnă pentru mântuirea aproapelui! Nu vă descurajaţi când sunteţi prigoniţi şi batjocoriţi! Pietrele cu care sunteţi loviţi de bârfeala şi batjocurile oamenilor sunt cea mai bună
A treia sută istorioare
165

dovadă despre rodnicia vieţii voastre; sunt cea mai bună dovadă că pomul vieţii voastre este încărcat de roade (într-un pom fără de roade nu zvârle nimeni cu pietre).
Dacă sunteţi prigoniţi şi dispreţuiţi, ru-gaţi-vă pentru mântuirea celor care vă prigonesc şi batjocoresc. Celor ce dau în voi cu batjocuri, cu prigoane şi cu palme, voi daţi-le să guste din rodul iubirii voastre, ascultând cuvintele Scumpului nostru Mântuitor: „Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc!" *(Matei 5, 44).*
în chipul acesta, veţi putea aduce multe suflete la Mântuitorul şi la mântuire.

225. Cele două calendare

*N VIAŢA NOASTRĂ cea sufletească, avem două calendare cu câte o singură zi.

g

Unul este calendarul lui Dumnezeu şi în el este scris: „Astăzi!" Celălalt e calendarul diavolului şi e scris în el: „Mâine!"
„Astăzi!" este calendarul lui Dumnezeu; „Mâine!" este calendarul diavolului.

„Astăzi de veţi auzi glasul Meu - zice Domnul - nu vă învârtoşaţi inimile voastre!" *(Evrei 3, 7).*
„Dumnezeu hotărăşte o zi: «Astăzi!», zicând prin proorocul David: «Astăzi dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile!»" *(Evrei 4, 7; Psalm 95, 7).* întoarceţi-vă la Dumnezeu astăzi, căci ca mâine puteţi fi în mormânt şi în iad!
Dar, de altă parte, calendarul diavolului zice: „Lăsaţi acestea pe mâine!... Mai aveţi vreme pentru lucrurile acestea!... Acum sunteţi prea tineri... Colo, la bătrâneţe!..." Şi, cu astfel de şoapte, îl tot amăgeşte diavolul pe om, până îl trage în pământ şi în iad.

226. Praful şi focul

NIMA OMULUI LUMESC este ca o ma- gazie încărcată cu praf de puşcă. îndată ce se apropie focul ispitelor de o astfel de magazie, se întâmplă o „explozie", se face un păcat. Păcătosul nu poate rezista păcatului.
Dar omul cel duhovnicesc este ferit de astfel de „explozii". Inima lui e curăţită de materii inflamabile. El se aprinde numai pentru Domnul şi pentru cele sufleteşti.

227. „Ce cauţi aici?"

NTR-0 DUMINICĂ, pe vreme de furtună cu tunete şi trăsnete, nişte chefuitori petreceau la birt cu strigăte de beţii şi înjurături.
Pe uşă intră, fără de veste, un credincios, uitându-se în toate părţile.
- Ce cauţi aici? - întrebară chefuitorii furioşi.

- Ce cauţi aici? - întrebară chefuitorii furioşi.
- Păi, să mă iertaţi, dar... tocmai acum trăsni undeva prin apropiere şi eu... credeam că a trăsnit aici!...

228. Porumbeii din Veneţia

ENEŢIA E ORAŞUL PORUMBEILOR.
Cei mai mulţi se află în jurul marii bise- rici din piaţa San-Marco. Şi, lucru interesant: de câte ori sună de amiază clopotul cel mare al bisericii, porumbeii se strâng cu miile de prin oraş în turlele bisericii.
- Uite ce lucru minunat! - a exclamat un străin. La chemarea clopotului, porumbeii se strâng la biserică, de parcă ar fi nişte creştini evlavioşi. Ei ascultă chemarea clopotelor mai mult decât oamenii.
- Stai! Stai! - a răspuns un localnic. Strângerea porumbeilor când trage clopotul de amiază are un alt tâlc. Atunci li se dă porumbeilor de mâncare. Ei se strâng la biserică nu numai pentru

chemarea clopotelor, ci şi pentru că ştiu că atunci li se dă de mâncare.
Ne plângem mereu că s-au golit bisericile... că răsună clopotele în zadar... Vor fi ele multe pricini pentru acest lucru. Desigur că s-a stricat şi poporul, dar, desigur, o pricină e şi aceea că, în multe locuri, pe lângă chemarea clopotelor, „porumbeilor" nu li se dă şi hrană duhovnicească; nu se predică cu putere Cuvântul lui Dumnezeu. Oriunde glasul clopotelor cheamă pe oameni spre a li se da mâncare duhovnicească, bisericile sunt pline.

229. Orbul şi lumânarea

NTR-0 NOAPTE foarte întunecoasă, un orb mergea pe drum, având pe umăr un ulcior plin cu apă şi ţinând în mână o lumânare aprinsă. Un tânăr îngâmfat, care-1 întâlni, fu mirat văzând pe acest orb ce-şi lumina calea cu o lumânare.
- Nerod ce eşti, - îi zise el - la ce-ţi foloseşte această lumânare? Noaptea precum şi ziua, întunericul ca şi lumina nu sunt acelaşi lucru pentru tine?
- Ba da, - îi răspunse orbul - dar eu nu duc această lumânare pentru mine, ci pentru un îngâmfat ca tine, pentru ca să nu mă loveşti şi să-mi spargi ulciorul.

230 Gaura morţii

N OM BOGAT, un boier, îşi făcuse casă nouă şi frumoasă. La mutarea în casa cea nouă, boierul a ţinut să facă un ospăţ de bucurie prietenilor şi cunoscuţilor săi.
Ca de obicei, la masă, prietenii l-au gratulat[10] cu multe vorbe frumoase şi laude măgulitoare. Dar, pe sfârşite, s-a ridicat unul mai din coada mesei şi a grăit cam aşa:
- Frumos lucru ai făcut aici, prietene. Zidirea a ieşit cu bine în toate cele, dar, uite, a rămas o gaură în casa ta cea nouă. Să astupi această gaură dacă vrei să fii pe deplin fericit!
- Ce gaură? - întrebă stăpânul casei, mirat.
- Gaura prin care va intra moartea după tine şi prin care te va scoate din casa ta cea nouă - răspunse prietenul.

' *a gratula* - a felicita, a lăuda

Creştine! Cititorule!... De locuieşti în bordei sau palat, adu-ţi aminte că gaura morţii stă totdeauna deschisă în bordeiul tău sau în palatul tău!
„Privegheaţi şi staţi gata, că nu ştiţi ziua şi ceasul" când moartea va intra prin ea ca să vă ducă înaintea Dreptului Judecător!

231. Când vrei să usuci o baltă

ÂND VREI SĂ USUCI O BALTĂ sau un loc apătos, te apuci mai întâi şi înţarci toate izvoarele din care se adapă balta sau locul cel apătos. Ar fi un lucru în zadar să te apuci să scurgi o baltă înainte de a înţărca izvoarele care o alimentează.
Ei, apoi fă aşa şi în cele sufleteşti! Vrei să începi o viaţă nouă, cu un duh nou? Vrei să prefaci

mlaştina vieţii tale păcătoase într-o grădină a Domnului? Apucă-te şi în-ţarcă, mai întâi, izvorul păcatului!
A aştepta darurile Duhului Sfânt să umple viaţa ta, fără să înţarci izvorul răutăţilor, este o aşteptare zadarnică.

232. Lumina nu vorbeşte

ULT S-A DISCUTAT în lume între- barea de e mai tare predica graiului viu sau predica faptelor. Şi, totdeauna, răspunsul a fost că predica faptelor e mai tare decât toate predicile din lume. Poate avea cineva darul de a vorbi ca

un înger din cer; dacă predica lui nu e întărită şi de faptele vieţii lui - e numai un „chimval răsunător". Şi iarăşi, un altul nu are dar de a vorbi frumos, sau chiar deloc şi totuşi viaţa şi faptele lui sunt cea mai puternică predică.
Acest adevăr este întărit şi de lumină. Ea îşi face lucrul ei tăcând. Lumina nu vorbeşte şi totuşi ce slujbă minunată face!... Vorba împreunată cu fapta e cea mai tare predică din lume. Apostolii şi creştinii cei dintâi au cucerit lumea prin predica şi pilda vieţii lor, ascultând de cuvintele Mântuitorului: „Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca, văzând ei faptele voastre cele bune, să mărească pe Tatăl vostru Cel din cer" *(Matei 5, 16).*

233. Ceasurile trec...

E CEASUL UNEI BISERICI din Franţa, sunt scrise cuvintele italieneşti: „Tran-seunt et imputantur"; adică: „ceasurile trec şi se socot".
De fiecare ceas şi fiecare minut va trebui să dăm seama în Ziua Judecăţii de Apoi.

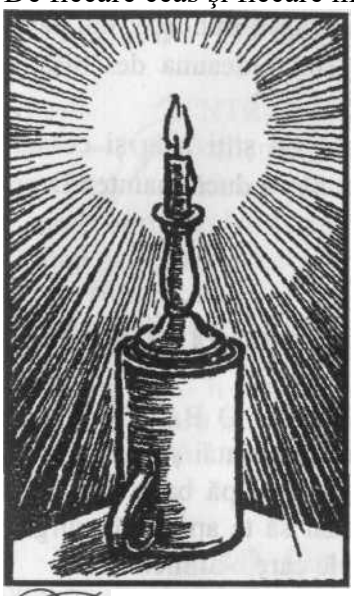

234. Smochinele din Grecia

ESPRE XERXES, regele Persiei, spune istoria că, gustând o smochină din ţara Greciei, atât de mult i-a plăcut dulceaţa şi gustul ei, încât s-ajurat că nu va mai mânca decât smochine greceşti. A pornit cu război contra Greciei şi a ocupat-o.

Ce istorie plină de un adânc înţeles pentru noi, creştinii! împărăţia lui Dumnezeu este o nespusă dulceaţă sufletească. Cel ce a gustat din această dulceaţă face totul ca să câştige Patria cea Cerească.

Ce istorie plină de înţeles şi pentru noi, ostaşii Domnului! Bunul Dumnezeu ne-a învrednicit şi pe noi să gustăm din dulceaţa unei vieţi trăite cu Domnul; să gustăm din dulceaţa împărăţiei lui Dumnezeu. Ca şi odinioară Xerxes, trebuie să purtăm şi noi război sufletesc pentru dobândirea Patriei Cereşti de unde ne-a venit acest picur de dulceaţă. Am făcut şi noi un legământ să ne luptăm şi să nu ne lăsăm până nu vom cuceri Ţara cea dulce.

împărăţia lui Dumnezeu nu se câştigă de frica iadului, ci se câştigă, gustând încă în lumea aceasta o mică „smochină" din dulceaţa ei. Şi, apoi, cuprins de această dulceaţă, să trăieşti o viaţă de luptă pentru cucerirea ei.

235. Casa cinstită

UN OM CINSTIT şi cu frica lui Dumnezeu avea o casă aşa fel făcută, încât vecinii puteau vedea tot ce se petrece în ea. Un prieten al său, inginer de felul lui, îi spuse într-o zi: - Dă-mi câteva mii de lei, să-ţi repar casa în aşa fel, încât să nu mai poată vedea nimeni în ea!

Omul cinstit răspunse atunci:

- Dragul meu, eu îţi dau câteva sute de mii de lei, dacă mi-o faci să poată vedea în ea toată lumea de aici şi de pe întreg pământul.

236. O istorioară din ţările Răsăritului

ICĂ, ODATĂ, un om ieşi la marginea mării şi află acolo un săculeţ plin cu nişte pietricele negre şi mărunte. „Ce să fie aceste pietricele?" - se întrebă omul, pipăindu-le în mână. Şi, cum mergea pe ţărmul mării, începu a zvârli cu ele în păsările ce zburau deasupra apelor. Pe când ajunse acasă, mai avea numai o singură pietricică. O aruncă aşa, din curiozitate, în foc, să vadă ce fel de materie ar fi. Când colo, o, Dumnezeule! -piatra era cel mai curat diamant! Alergă repede la mare să afle pe celelalte. Dar era prea târziu; le aruncase în adâncul mării.

Un adânc înţeles sufletesc este pentru noi această istorioară. Timpul cel trecător ni l-a dat Bunul Dumnezeu ca o

A treia sută istorioare
173
comoară preţioasă, să câştigăm cu ea veşnicia. Fiecare an din viaţa omului, fiecare lună, fiecare zi, fiecare ceas şi fiecare clipă sunt o comoară pe care trebuie să o folosim pentru a dobândi mântuirea sufletului şi viaţa cea veşnică.
însă, vai, cât de puţini ştiu preţui şi folosi această comoară! Cei mai mulţi creştini - întocmai ca omul din istorioară - îşi aruncă nepăsători comoara anilor şi zilelor vieţii în marea deşertăciunilor acestei lumi.
Anii şi zilele ce le trăiesc cei mai mulţi creştini sunt comori pierdute pentru suflet, pierdute pentru împărăţia lui Dumnezeu. Vedea-vor pe urmă şi aceştia nebunia pe care au făcut-o, dar atunci va fi prea târziu, prea târziu.

237. Crucea suferinţelor

FEMEIE CREDINCIOASĂ suferea foarte mult din partea soţului ei necredincios. Un frate ostaş îi duse spre mângâiere o mică iconiţă cu Chipul Răstignirii, zicându-i:
- Ţine, soră, această iconiţă şi te roagă cu nădejde Celui Răstignit pe Cruce, să te scape de necazuri!
- Cum?! - răspunse sora. Tu, frate, îmi pui în faţă pe Iisus Cel Răstignit pe Cruce pentru mine şi ceri de la mine ca eu să mă pogor de pe crucea suferinţelor mele?... El să rămână pe Cruce şi eu să mă cobor de pe cruce?... El să rămână pe Cruce şi eu să scap de cruce?... O, nu, aceasta nu se poate!... Eu mă voi ruga mereu Celui Răstignit pe Cruce să mă ajute neîncetat cu darul Lui să stau și eu neîncetat „răstignită împreună cu El, ca să trăiesc împreună cu El" *(Galateni 2, 20).*
"
174
Preot IOSIF TRIFA
A treia sută istorioare
175

238. Ce este aurul?

GAZETĂ ENGLEZEASCĂ a pus odată cititorilor săi întrebarea: „Ce este aurul?". Pentru răspunsul cel mai bun s-a pus un premiu de câteva mii de lei. Răspunsul celui premiat a fost acesta:
„Aurul este un paşaport universal (bun pentru toate ţările din lume). Poţi descuia cu el toate

graniţele şi toate uşile. Poţi intra cu el oriunde. Dar nu poţi intra cu el în rai. Uşa raiului n-o poţi descuia cu aurul.
Cu aurul poţi cumpăra orice, dar împărăţia lui Dumnezeu şi mântuirea sufletului n-o poţi cumpăra.
Produce aurul orice: case, haine, scumpeturi, prieteni etc. Un singur lucru nu poate produce: pace, bucurie şi fericire adevărată."

239. Voia să aprindă florile din rai şi să stingă **focul din** iad

-* N VREMURILE DE DEMULT, pe la anul 830 după Hristos, se ivi pe străzile Damas-

cului o femeie, purtând într-o mână o făclie aprinsă, iar în cealaltă un urcior cu apă.
Femeia străbătea străzile oraşului, spunând că vrea să aprindă florile din rai şi să stingă focul din iad. Lumea se îngrămădise în jurul ei şi şoptea că a înnebunit. Dar femeia răspundea cu îndrăzneală: „Eu nu-s nebună, ci prin asta vreau să spun tuturor creştinilor că raiul nu trebuie dorit numai pentru frumuseţile lui şi nici pentru frica de focul

iadului, ci trebuie dorit pentru dragostea lui Dumnezeu şi dorul nostru arzător de a fi cu Dumnezeu. Iubiţi pe Dumnezeu din tot sufletul vostru şi veţi intra în rai încă din viaţa aceasta!..."
„Eu însumi sunt plata ta cea mare" - zice Domnul *(Facere 15, 1).*
Tot aşa e şi cu iadul. Pedeapsa cea mare a iadului nu e focul, ci e osânda de a pierde pentru totdeauna pe Dumnezeu. Toate pedepsele iadului sunt nimic faţă de pierderea lui Dumnezeu.
„Iadul - zice Sfântul Ioan Gură de Aur - nu-1 face focul, nici întunericul, nici putoarea, nici strigătele, ci pedeapsa care face iadul să fie iad este durerea celui osândit că a pierdut pe Dumnezeu".

240. **Idolul** era plin cu bani

N MISIONAR predica Evanghelia la păgâni. Un păgân primise Evanghelia, dar nu se îndura să-şi spargă idolul la care se închinase o viaţă întreagă. încă tot mai credea că fără idol i-ar merge rău.
„Iubitul meu, sparge idolul! - îl îndemna mereu misionarul. Să nu-ţi pară rău de el!... Şi vei afla o mare comoară."

într-o bună zi, omul se hotărî: luă toporul şi sparse idolul. Şi, o minune: idolul era plin cu bani. Strămoşii lui băgaseră o comoară în el. Nimicirea idolului descoperi această comoară şi omul trăi mai departe fericit.
Dragul meu, poate şi tu ai un idol la care te închini; un idol de plăceri şi patimi rele. Şi îţi închipui că n-o să poţi trăi fără acest idol la care te-ai închinat o viaţă întreagă. Dar te înşeli, iubitul meu! Sparge îndată acest idol şi vei afla o comoară nebănuită: vei afla comoara împărăţiei lui Dumnezeu; vei afla odihna şi fericirea unei vieţi trăite cu Domnul.

241. Un răspuns potrivit (V)

NTR-0 DUMINICĂ, nişte oameni, ascul- tând cuvântările şi citirile ostaşilor Oastea Domnului, ziseră la sfârşit:
- O, ce mult ne-au plăcut aceste învăţături! Cât de mult ne-au întărit sufletele!...
- Vom vedea în decursul săptămânii - răspunse un ostaş-cât de mult v-aţi întărit.

Numai în traiul şi viaţa omului se poate vedea cât e de tare în cele sufleteşti.

242. Scaieţii din Australia

ÂND AU INTRAT, mai întâi, englezii în Australia şi au luat-o în stăpânirea lor, au aflat acolo câmpii întinse şi mănoase. Nici
un fir de scaiete sau mălură nu pătrunsese încă în pământul
Australiei.

Despre ţara englezilor, în schimb, se ştie că e ţara scaieţilor (în special Scoţia).
Pe un englez scoţian, aşezat în Australia, îl ajunse dorul după scaieţii din patria lui. Scrise acasă în Scoţia, la părinţi, să-i trimită câteva fire de sămânţă de scaieţi. Să-i semene şi să-i aibă lângă casă, ca pe o aducere-aminte de patria lui. Sămânţa sosi, englezul o semăna, vremea o spori, vântul o purtă şi, din această sămânţă, se umplu pe urmă întreaga Australie de scaieţi.
Ca scaieţii din Australia, întocmai aşa de repede se răspândeşte neghina diavolului, când îi faci loc în «Australia» inimii tale.
Ca scaieţii din Australia, aşa creşte şi păcatul şi răul, când îi faci loc în sufletul tău.

243. **fntr-o** fabrică de oglinzi

SS AI ANII TRECUŢI am fost într-o *(^/g/g* fabrică de oglinzi. Erau în lucrare fel ^—' *v\S* de fel de oglinzi, unele mai mari, altele mai mici. Dar, lucru ciudat! în nici una nu se vedea încă

chipul omului. De ce? Pentru că oglinzile nu erau încă smălţuite pe dos cu smalţ roşu (din cositor şi plumb se face un smalţ roşu, cu care se ung oglinzile pe dos).

Se spune mereu că lumea aceasta văzută este şi ea o oglindă minunată, în care putem vedea Dumnezeirea. Da, aşa este! Numai că nici această oglindă nu e încă gata. Numai din oglinda lumii văzute, omul n-ar fi putut cunoaşte niciodată Dumnezeirea în toată măreţia şi plinătatea ei. îi lipsea şi acestei oglinzi „smalţul cel roşu". Sângele vărsat pe Crucea Golgotei este „smalţul cel roşu", cu care s-a uns această oglindă a lumii celei văzute, şa să putem vedea în ea Dumnezeirea, în toată măreţia ei.
Golgota, întruparea Fiului lui Dumnezeu, este oglinda cea minunată prin care putem vedea deplin pe Dumnezeu, iar pe de altă parte ne putem vedea şi pe noi înşine, păcatele noastre şi dragostea cu care ne-a iubit şi ne iubeşte Dumnezeu.
Fără „oglinda" aceasta, fără întruparea Fiului, noi n-am putea cunoaşte deplin dragostea şi bunătatea cea nemărginită a Tatălui Ceresc, Care „atât de mult ne-a iubit, încât şi pe Unul Născut Fiul Său L-a dat, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă de veci" *(Ioan 3,16).*

244. Cu capul în sus

INTRE TOATE VIEŢUITOARELE pământului, singur omul a fost făcut cu privirea întoarsă în sus, spre cer, spre Făcătorul său. Toate celelalte vieţuitoare se uită spre pământ.
Este şi faptul acesta o predică ce ne arată că Patria noastră cea adevărată este Cerul.
Să ne ridicăm cu sufletul spre cer, spre Dumnezeu!...

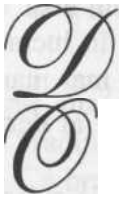

245. Argus, cel care avea o sută de ochi

VECHE LEGENDĂ din istoria vechilor greci spune despre un uriaş cu numele Argus. Acest Argus avea o sută de ochi, dar niciodată nu dormea decât cu doi ochi; cu ceilalţi nouăzeci şi opt priveghea neîncetat, deoarece avea foarte mulţi duşmani.
Mult au încercat duşmanii lui să-1 răpună, dar n-au putut, căci el stătea mereu în veghe. Atunci, zeul Apollo, un mare duşman al lui, făcu un alt plan de răpunere. Se a-propie de uriaş cu o muzică dezmierdătoare şi începu să-i cânte cântece de desfătare. Uriaşul începu să asculte cu plăcere cântecele şi, încetul cu încetul, ochii lui începură să adoarmă. Pe lângă cei doi ochi, se mai închiseră doi... şi apoi încă doi... până ce, peste câteva săptămâni, Argus dormea cu nouăzeci şi opt de ochi şi priveghea numai cu doi. Zeul stăruia înainte cu cântecele, până ce, pe urmă, Argus adormi cu toţi ochii. Atunci, zeul scoase sabia şi îi tăie capul.
Ce istorie plină de înţeles şi pentru noi, creştinii!... Iisus Mântuitorul ne-a lăsat ca un fel de testament cuvintele: „Luaţi seama, vegheaţi şi rugaţi-vă!" *(Marcu 13, 33),* căci Satana umblă ca un leu, căutând pe cine să înghită.

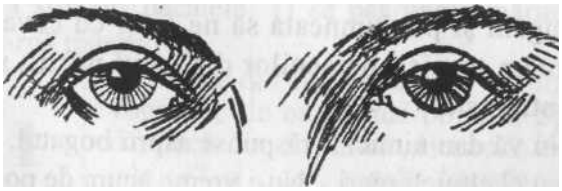

Un creştin adevărat trebuie să fie - aşa cum era Argus - plin de ochi sufleteşti, căci lumea e plină de ispite şi de vrăjmaşi sufleteşti.
însă Satana lucrează din greu, ca să fure privegherea noastră cea sufletească, cu cântecul îmbătător al dezmierdărilor şi desfătărilor lumeşti.
Să punem pe sufletul nostru această istorie şi noi, ostaşii Domnului! Să ne rugăm şi să priveghem neîncetat, căci Satana umblă, mai ales după noi, să ne adoarmă iarăşi cu desfătările acestei lumi.
Ferice de cei ce priveghează! *(Luca 12, 37).*
între aceştia eşti şi tu?...

246. Bogatul şi pădurea

- o întâmplare adevărată -

DELEGAŢIE DE OAMENI SĂRACI dintr-o parohie săracă se prezentă la un bogat care avea şi păduri, să-i ceară ceva lemn gratuit,
pentru a-şi clădi şi ei o bisericuţă.
Proprietarul fiind tocmai la pădure, îl cercetaseră
acolo.
- Domnule, uite, am venit la dumneata pentru asta şi asta. Vrem să ne facem şi noi o bisericuţă şi, dacă Bunul Dumnezeu te-a dăruit cu o pădure aşa de frumoasă, te rugăm şi pe dumneata să ne ajuţi cu ceva lemn... Noi suntem trimişii oamenilor din satul nostru să te rugăm pentru asta.
- Nu vă dau nimic! - răspunse aspru bogatul. Pădure se ţine cu cheltuieli mari... Nu-i vreme acum de pomeni.

A treia sută istorioare

La acest răspuns, se desprinse dintre oameni un moş cărunt. Cu glas blajin, el zise:
- Dragă domnule, dacă nu vrei să ne dai nimic, noi ne vom duce. Bunul Dumnezeu poate ne va da dintr-un alt loc. Dar, înainte de a pleca, eu vreau să te întreb o vorbă: care-i bradul dumitale din pădurea asta?
- Ce brad?! - răspunse bogatul. Toată pădurea este a mea.
- Va fi, dar când vei pleca din lumea aceasta vei lua cu dumneata de aici numai un brad... ba încă nici acela întreg, ci numai patru scânduri, cât îţi va trebui pentru sicriu.
Şi, cu aceste vorbe, oamenii plecară.
Era către seară. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea nu se ştie. Dar, dimineaţa, oamenii din satul cu rugarea primiră înştiinţare din partea bogatului că pot veni să-şi ia gratuit din pădure tot lemnul ce le trebuie pentru bisericuţa lor.

247. Punctul pe „i"

ACĂ DIN LITERA „i" iei punctul pus pe ea, nu mai poţi citi cuvântul. Punctul pus pe litera „i" este un punct mic; îl poate face şi un prunc rău, dar el îşi are preţul lui.
Dacă din cuvântul „Hristos" iei punctul pus pe „i", nu mai poţi citi cuvântul (Hristos). Aşa se

întâmplă şi când încerci să strecori păcatele. Ţi se par unele mărunte, dar ele răstoarnă mântuirea. Dacă din cuvintele ce le vorbim luăm vocalele, ele nu se mai pot citi. Spre pildă, dacă din cuvântul „Hristos" iei vocalele „i" şi „o", rămân literele „Hrsts",

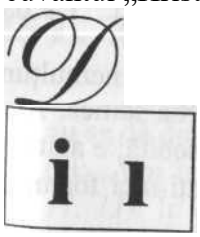

care nu se mai pot citi, oricât ţi-ai forţa gura. Tot aşa, dacă din cuvântul „creştin" iei vocalele „e" şi „i", rămân literele „crştn", care nu se pot citi, pentru că vocalele dau viaţă şi grai cuvintelor. Creştinismul de azi este un creştinism fără „vocale", pentru că lipseşte din el tocmai miezul, viaţa. Au rămas din el numai „consoanele" - găocile - care nu se pot citi. Cuvântul „creştin" - în înţelesul cel larg de azi - ar trebui, după dreptate, să se scrie „crştn", căci atât a naai rămas din creştinătatea celor ce trăiesc în pace cu toate modele şi păcatele de azi.
Deci război tuturor păcatelor!

248. Nemulţumitul

/7J\ f N OM IEŞISE la scosul cartofilor. Dăduse ' ^/*y* Dumnezeu o roadă cum rar se mai văzuse. £'T/ Cartofii erau adevăraţi dovleci, unul ca unul de mari şi frumoşi.
Dar omul de colo suspină: „Uite, ce necaz veni pe capul meu!... Nu s-au făcut cartofii cei mărunţi... Ce dau eu acum la porci?"
Aşa e omul cel cu credinţa slabă: veşnic nemulţumit şi nemulţumitor Bunului Dumnezeu.

249. Iarba seitică

RIN UNELE ŢĂRI din Asia cea caldă creşte o iarbă aşa-numită iarba seitică. Are această iarbă o însuşire deosebită: e atât de
dulce încât, dacă o pui în gură, nu mai simţi nici foamea,
nici setea.

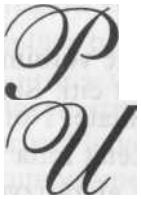

Aşa e şi mana cea cerească pe care Domnul Dumnezeu o dă spre gustare celor credincioşi. Cine a gustat din dulceaţa aceasta, cine a gustat şi a aflat că bun este Domnul *(psalm),* cine a gustat Cuvântul lui Dumnezeu şi a aflat că acest cuvânt este „pentru cerul gurii mele mai dulce decât mierea" *(Psalmul 118, 103)* - acela nu mai simte foamea şi setea după desfătările şi gusturile cele lumeşti.

250. Cei doi prieteni

N ÎNŢELEPT DIN VECHIME avea un prieten cu care se certă într-o zi. Prietenul îi zise:
- Să mor dacă nu mă voi răzbuna pe tine! înţeleptul, surâzând, îi răspunse:
- Şi eu să mor dacă nu mă împac cu tine. Amândoi se priviră cu dragoste şi se împăcară.

\. 251. Marea e sărata, dar peştii na

PELE MĂRII SUNT SĂRATE, gro- zav de sărate şi, cu toate acestea, peştii din ele nu sunt săraţi. Trăiesc o viaţă întreagă într-o apă sărată şi totuşi nu au un gust sărat.
Aşa e şi creştinul cel adevărat. Trăieşte în lume, dar nu se dă după „duhul acestei lumi", ci, cum zice Mântuitorul: „Voi în lume sunteţi, dar nu sunteţi din lume" *(Ioan 17, 11).* în duhul care stăpâneşte această lume, un creştin

adevărat îşi păstrează firea lui cea deosebită, firea lui „cea duhovnicească". O viaţă întreagă trăieşte în lume, dar nu se dă după „modele" lumii, ci îşi trăieşte viaţa lui cea duhovnicească.
Aşa faci tu, cititorule?

252. Pământul şi ploaia

AMANTUL SOARBE PLOAIA ce cade de sus, dar iarăşi o sloboade în formă de izvoare şi fântâni binecuvântate. Noi însă suntem pământul cel rău, care soarbe neîncetat mila cerului de sus, dar, în loc de apă vie, slobozim afară izvor de ură, de otravă şi de păcat.
Toată firea cea necuvântătoare dă înapoi darul cerului de sus. Ogoarele dau pâinea cea coaptă din darul cerului de sus; pomii ne dau poamele; numai omul cel făcut „după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu", numai omul cel ce soarbe neîncetat iertare, milă şi iubire cerească, în loc de dragoste şi alte roade bune, dă ură, zavistie, otravă şi venin sufletesc.
Ne mustră şi firea cea necuvântătoare.

253. „Mă tot mir!..."

Ă TOT MIR DE TINE, cum mai poţi suferi atâtea batjocuri şi pri- goane? - fu întrebat odată un ostaş al Domnului, care avea foarte mult de suferit.

- Eu mă mir de altceva... - răspunse ostaşul. Eu mă tot mir cum mai pot purta bucuria cea mare a renaşterii mele la o viaţă nouă!

254. „Strigaţi!"

CEATĂ DE COPII se juca la marginea mării. Unul dintre ei, înaintând prea adânc în mare, ajunse în primejdie să se înece. Copiii erau prea slabi pentru a sări să-1 salveze. Făcură însă altceva: strigară cu glas mare după ajutor. La strigătul lor, alergară îndată oamenii şi salvară pe cel primejduit.

Scumpul meu frate din Oastea Domnului! Poate şi tu eşti încă prea slab pentru a sări să-1 scapi pe cel care se îneacă în valurile pieirii sufleteşti.
Poţi face însă altceva: „strigă" măcar! Roagă-te pentru el! Strigă după ajutorul Mântuitorului! „Strigaţi" neîncetat!... Rugaţi-vă neîncetat pentru mântuirea celor căzuţi în valurile pieirii sufleteşti!

255. De cine se temea un necredincios

N VESTIT TĂGĂDUITOR de Dumnezeu spunea odată, în gura mare, că nu se teme de toate argumentele teologice şi filozofice despre existenţa lui Dumnezeu; că stă în faţa tuturor, neclintit, cu necredinţa lui în Dumnezeu.
„Pot sta împotriva tuturor argumentelor aduse pentru a mi se dovedi existenţa lui Dumnezeu - zicea ateul. Un

singur lucru însă mă face adeseori să şovăiesc în necredinţa mea. Am în casa mea o servitoare care mă slujeşte cu o credinţă şi o ascultare cum n-am mai văzut la alţii şi are o purtare aşa cum n-am mai văzut la alţii. Odată, am întrebat-o de ce îmi slujeşte cu atâta râvnă, iar ea mi-a zis că mă slujeşte ca pe Domnul ei. Şi asta mă pune pe gânduri." Pentru cei necredincioşi, viaţa şi putările îfoastre sunt cele mai grăitoare dovezi despre existenţa lui Dumnezeu.

256. „Am folosit genunchii"

/7J\ I N OM ÎNTREBĂ pe un ostaş din Oastea // Domnului ce a făcut de s-a lăsat de beţii, *l/*-/* sudalme şi alte rele.
„Am folosit genunchii - răspunse ostaşul. M-am rugat şi mă rog neîncetat lui Dumnezeu."

257. Spicul cel plin şi cel gol

ESPRE SPICUL CEL PLIN şi despre cel gol există o cunoscută asemănare şi învăţătură religioasă. Spicul cel plin este icoana celor smeriţi şi încărcaţi de fapte bune, iar spicul cel gol este icoana celor trufaşi şi îngâmfaţi, lipsiţi de greutatea faptelor bune.
Dar, în afară de aceasta, Sfântul Ioan Gură de Aur mai are o învăţătură despre spicele cele pline şi cele goale.
„Pe spicul cel plin - zice Sfântul Ioan Gură de Aur -soarele îl coace, iar pe cel gol îl usucă."

Darul lui Dumnezeu ajută celui credincios să coacă roade „vrednice de pocăinţă" şi de mântuire, dar celui păcătos acest dar îi va fi - în Ziua Judecăţii - spre mustrare şi spre „uscare"... spre pieire veşnică.

258. Greutatea păcatului

NVĂŢAŢH AU AFLAT că stratul de aer (atmosfera) ne apasă cu cincisprezece mii de kilograme. Pe fiecare om trebuie să ni-1 închipuim purtând în spate o greutate de cincisprezece mii de kilograme. O greutate uriaşă, enormă. Noi însă nu simţim această greutate, deoarece trăim

în aer şi aerul ne apasă din toate părţile.
Aşa e şi cu păcatul. Păcătoşii nu simt greutatea păcatului pentru că trăiesc în păcat. Peştele din mare nu simte greutatea valurilor, pentru că trăieşte în apă. Păcătosul nu simte greutatea păcatului pentru că trăieşte în păcat şi s-a dedat cu el. Dar sufletul simte această greutate şi n-are linişte din pricina ei. Dacă l-am întreba împreună cu psalmistul: „Suflete al meu, de ce eşti mâhnit şi de ce mă tulburi?" *(Psalm 41, 6),* el ne-ar răspunde: Pentru că mă striveşte greutatea păcatului.
De greutatea aceasta putem scăpa numai aruncând-o la picioarele Crucii Scumpului nostru Mântuitor.

259. Cerşetorul care fură al şaptelea leu

INE NU CINSTEŞTE ZIUA DOMNULUI e la fel ca un cerşetor care, mergând^n calea sa de cerşetorie, întâlneşte pe un om milostiv ce are şapte lei în punga sa. Omul cel milostiv îi dă cerşetorului şase lei şi îşi lasă numai unul, dar cerşetorul se face obraznic şi sare la om şi îi fură şi leul al şaptelea.
Aşa şi Dumnezeu cel Milostiv dă omului şase zile pentru grijile şi lucrările sale, dar omul sare să fure şi ziua a şaptea, care este Ziua Domnului.

260. Alexandru Macedon şi Arabia

ESPRE ALEXANDRU MACEDON se spune că a descoperit Arabia într-un chip ciudat. Plecase marele viteaz cu oştirea, pe apă, spre Răsărit, pentru a cuceri ţări noi şi popoare noi. Săptămâni de zile înaintară în largul mării, fără să dea însă de pământ. Un fel de descurajare îi cuprinse. Dar, în a douăzeci şi opta zi, începu să sufle dinspre Răsărit un vânt dulce şi plăcut mirositor. „Curaj soldaţi! - strigă Alexandru Macedon. Vântul acesta atât de plăcut mirositor nu poate să vină decât de pe întinsul unei ţări bogate şi fericite."
Alexandru Macedon avea dreptate. în curând, se ivi pământul Arabiei.

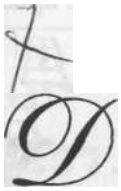

Aşa suntem şi noi în călătoria spre Ţara cea veşnică. Călătorind în marea acestei vieţi trecătoare, un creştin adevărat simte vântul cel dulce ce vine dinspre Patria cea Cerească, în viaţa credincioşilor sunt clipe binecuvântate, când suflă vântul cel dulce, vântul cel sfânt al Patriei cereşti, în viforul ispitelor şi necazurilor acestei vieţi, ne vine vântul cel mângâietor, vântul cel întăritor care ne spune că ne aşteaptă dincolo Ţara cea dulce, unde „pomii înfloresc de douăsprezece ori pe an".

261. „Şi boul tău...[66]

E-AI ÎNTORS LA DUMNEZEU? - zi- cea un vestitor al Evangheliei. Apoi despre lucrul acesta nu trebuie să ştii numai tu, ci trebuie să ştie şi soţul tău, copiii tăi, slugile tale, vecinii tăi etc. (adică să te porţi faţă de ei ca un adevărat întors la Dumnezeu).

Despre lucrul acesta trebuie să ştie chiar şi boul tău, calul tău, vaca ta, animalele tale (să te porţi faţă de ele cu milă şi dragoste). Prin purtările tale trebuie să arăţi că eşti cu adevărat un întors la Dumnezeu."

Prin purtările noastre să arătăm şi noi că suntem cu adevărat ostaşi ai Domnului!

262. Lemnele şi focul

EMNELE CE ARD ÎN FOC ne pot fi şi ele
o predică minunată.

De ce ard lemnele când le aprindem? învăţaţii au aflat că lemnele când ard nu fac altceva decât dau înapoi căldura ce au absorbit-o din razele şi căldura soa-

relui. Focul nu este, aşadar, altceva decât o căldură a soarelui, pe care lemnele au absorbit-o în* ele şi când le aprindem ne-o dau nouă.

în această asemănare trebuie să fim şi noi faţă de iubirea Tatălui Ceresc. Soarele şi izvorul iubirii noastre sunt Dumnezeu şi Jertfa cea sfântă a Fiului Său. Iubirea ce o primim neîncetat din acest izvor trebuie să o dăm şi noi mai departe, aşa cum lemnele dau căldura mai departe.

O, ce lucru fioros se vede însă aici! Lemnele cele neînsufleţite ne dau nouă căldura primită de la

soare. Noi însă nu dăm nimic din ceea ce primim din Soarele cel Ceresc.
Sorbim căldură şi lumină din cer, dar noi dăm mai departe ură şi otravă.

263. Socrates şi Alcibiades

LCIBIADES, un mare bărbat de stat al vechilor greci, se lăuda odată cu averile sale în faţa lui Socrates, filozoful. - în patria mea, Atica - se lăuda Alcibiades - am atâtea şi atâtea averi!...
Atunci Socrates, luând o hartă a ţării, zise:

- Te rog, prietene, arată-mi aici, pe harta ţării, unde e averea ta şi cât e de mare.
Alcibiades rămase cam ruşinat: moşia lui era ceva disparent (ce nici nu se putea vedea de mititică ce era) pe harta ţării.
Şi când te gândeşti cât de mult ţin oamenii la un picur de pământ, în loc să-şi câştige avere cerească!

264. Ascuţitul coasei

E CÂND ERAM LA ŢARĂ, îmi aduc aminte de un cosaş care purta cu el Psaltirea în vremea coasei şi citea în ea de câte ori apuca răgaz. Ceilalţi îi ziceau:
- Dar tu ce te încurci cu cartea şi cu cititul acum, în vremea lucrului?
El însă le răspundea foarte cuminte:
- Dar voi de ce vă pierdeţi vremea cu ascuţitul şi cu bătutul coaselor, acum, în vremea lucrului?
Rugăciunea trebuie să meargă mână în mână cu munca şi munca cu rugăciunea. Rugăciunea ajută munca omului. Cel ce crede că-şi pierde vremea rugându-se e tocmai în chipul unui cosaş care nu-şi ascute şi nu-şi bate coasa, ca să cruţe vremea.
Vai de sporul ce-1 face un asemenea creştin!

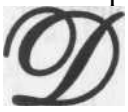

.

Preot IOSIF TRIFA

265. De ce s-a spânzurat un zgârcit?

REVISTĂ DIN ANGLIA SCRIE că, într-un orăşel de acolo, un faimos zgârcit s-a spânzurat din cauza unui vis: visase că întreaga avere şi-o împărţise săracilor.
Sculându-se buimăcit de grozăvenia acestui vis, a luat un ştreang şi s-a spânzurat.
Iată ce e în stare să facă diavolul cu ajutorul zgârceniei!
Zgârcenia e un beteşug greu şi de suflet pierzător.

266. Cum se învaţă omenia

N ŢĂRAN DE OMENIE avea cinci copii, care erau toţi cu purtări frumoase şi erau iubiţi din această pricină de tot satul. Un vecin al acestui ţăran îl întrebă într-o zi:
- Cum ai făcut dumneata de ai copii aşa de buni? Gospodarul îi răspunse:
- Foarte uşor: pe cel dintâi l-am învăţat eu să se supună sfaturilor mele; cel de-al doilea a învăţat de la cel dintâi; al treilea de la cei doi dinainte şi aşa mai încolo, până la cel din urmă. Iar eu - sfârşi gospodarul - am învăţat aşa de la tata.

A treia sută istorioare

193

267. Scara lui Iacov

IBLIA NE SPUNE că Iacov a văzut în vis o scară lungă ce lega cerul cu pământul. Pe ea suiau şi coborau îngerii cerului. Un vis frumos, care închipuie legătura noastră cu cerul, cu Dumnezeu. Dar să băgăm de seamă, căci sub scara aceasta este şi o altă scară, ce duce în jos, la iad; iar pe scara asta suie şi coboară îngerii iadului.

îngerii cerului umblă să-1 lege pe om cu cerul, cu Dumnezeu; îngerii iadului umblă să-1 lege pe om cu iadul, cu diavolul.

Atârnă de voinţa omului, pe care să-i asculte.

Tu, dragă cititorule, pe care îi asculţi?

In viaţa noastră se amestecă puterile cerului cu ispitele iadului. Să le ascultăm pe cele cereşti!

268. O gramatică nouă

* N GRAMATICA CE SE ÎNVAŢĂ ÎN ŞCOLI, declinarea numelor persoanelor începe cu

„eu", urmează apoi „tu" şi pe urmă „el", adică: „eu, tu, el".

192

265. De ce s-a spânzurat un zgârcit?

REVISTĂ DIN ANGLIA SCRIS că, într-un orăşel de acolo, un faimos zgârcit s-a spânzurat din cauza unui vis: visase că întreaga avere şi-o împărţise săracilor.

Sculându-se buimăcit de grozăvenia acestui vis, a luat un ştreang şi s-a spânzurat.

Iată ce e în stare să facă diavolul cu ajutorul zgârceniei!

Zgârcenia e un beteşug greu şi de suflet pierzător.

266. Cum se învaţă omenia

*/7*J\ ţ* N ŢĂRAN DE OMENIE avea cinci co-*/j* pii, care erau toţi cu purtări frumoase şi

t/l/ erau iubiţi din această pricină de tot satul. Un vecin al acestui ţăran îl întrebă într-o zi:
- Cum ai făcut dumneata de ai copii aşa de buni? Gospodarul îi răspunse:
- Foarte uşor: pe cel dintâi l-am învăţat eu să se supună sfaturilor mele; cel de-al doilea a învăţat de la cel dintâi; al treilea de la cei doi dinainte şi aşa mai încolo, până la cel din urmă. Iar eu - sfârşi gospodarul - am învăţat aşa de la tata.
Preot IOSIF TRIFA *Atreiasută istorioare*

267. Scara lui Iacov

IBLIA NE SPUNE că Iacov a văzut în vis o scară lungă ce lega cerul cu pământul. Pe ea suiau şi coborau îngerii cerului.
Un vis frumos, care închipuie legătura noastră cu cerul, cu
Dumnezeu.
Dar să băgăm
de seamă, căci sub
scara aceasta este şi
o altă scară, ce duce
în jos, la iad; iar pe
scara asta suie şi
coboară îngerii iadului.
îngerii cerului
umblă să-1 lege pe
om cu cerul, cu ---------- _____ ,
Dumnezeu; îngerii iadului umblă să-1 lege pe om cu iadul, cu diavolul.
Atârnă de voinţa omului, pe care să-i asculte. Tu, dragă cititorule, pe care îi asculţi? în viaţa noastră se amestecă puterile cerului cu ispitele iadului. Să le ascultăm pe cele cereşti!

268. O gramatică nouă

N GRAMATICA CE SE ÎNVAŢĂ ÎN ŞCOLI, declinarea numelor persoanelor începe cu

adică:
,eu, tu, el
„eu", urmează apoi „tu" şi pe urmă „el",

însă în şcoala Evangheliei, această gramatică se schimbă tocmai invers. Mai întâi vine „El" (adică Dumnezeu), urmează apoi „tu" (adică aproapele) şi pe urmă de tot vine „eu" (adică persoana mea). Deci în loc.de: „eu, tu, el", un creştin declină: „El, tu, eu".
Un creştin care nu foloseşte această gramatică e numai un creştin de nume.

269. Ateul ruşinat

N VESTIT FILOZOF FRANCEZ, care era ms ă ateu (tăgăduitor de Dumnezeu), în ura lui faţă de Evanghelie a întemeiat o religie nouă, omenească, pe care a numit-o «Filantropia» (iubirea de oameni).
- Cum stai cu credincioşii noii religii? - 1-a întrebat peste câtva timp un prieten al lui, care era credincios.
- Aş sta bine - a răspuns ateul - dar, vezi, oamenii ăştia nu se pot dezbăra de superstiţia Evangheliei.
- Dacă vrei să ai credincioşi cât nisipul mării - îi zise prietenul - eu îţi dau un sfat.
- Şi anume ce sfat?
- Du-te, dragul meu, prin ţară şi vindecă bolile, dă vedere orbilor, îndreaptă picioarele ologilor şi învie morţii! Ia apoi o cruce grea în spate, suie-te cu ea pe un deal înalt şi te răstigneşte pe dânsa!... Astfel făcând, mulţime de credincioşi vei avea!
Ateul înţelese lecţia şi se depărta ruşinat.

270. Lenea-i dăscăliţa diavolului

E OMUL CEL LENEŞ se apropie nu numai sărăcia şi lipsa, ci se apropie şi diavolul cu patimile şi ispitele lui. „Roagă-te şi lucrează!" - ziceau strămoşii noştri. De cel ce se roagă şi lucrează, Satana nu se poate apropia.
Lenea şi trândăvia sunt cuibul cel cald în care Satana îşi aşază patimile şi ispitele lui. Unde-s lene şi trândăvie mai multă, acolo sunt şi purtările mai stricate. La oraşe, lumea e mai stricată, fiindcă acolo trăiesc cei mai mulţi trântori, care n-au altă credinţă decât pântecele şi poftele. Şi la sate, iarna, răsună crâşmele şi păcatele mai tare ca vara, din pricină că oamenii n-au de lucru.
Creştinilor! Lenea-i dăscăliţa dracului, precum zice Scriptura că „multe răutăţi a învăţat pe oameni lenea" (înţeleptul Sirah 33, 32). Feriţi-vă de ea!

271. Toate uneltele ies din lovituri

ŢI OBSERVAT, desigur, că orice obi- ect, orice unealtă ies din lovituri, ies dintr-un fel de „suferinţă". Spre pildă, câte lovituri nu primeşte fierul, până ce ies din el o sapă, un fier de plug, un lanţ sau altă unealtă folositoare! Câte lovituri de ciocan nu primeşte până şi cuiul cel mic până ce iese din el un lucru de folos!
Câte lovituri primeşte şi lemnul până se fac din el o uşă, un scaun etc!

U

însă în şcoala Evangheliei, această gramatică se schimbă tocmai invers. Mai întâi vine „El" (adică Dumnezeu), urmează apoi „tu" (adică aproapele) şi pe urmă de tot vine „eu" (adică persoana mea). Deci în loc de: „eu, tu, el", un creştin declină: „El, tu, eu".
Un creştin care nu foloseşte această gramatică e numai un creştin de nume.

269. Ateul ruşinat

N VESTIT FILOZOF FRANCEZ, care era însă ateu (tăgăduitor de Dumnezeu), în ura lui faţă de Evanghelie a întemeiat o religie nouă, omenească, pe care a numit-o «Filantropia» (iubirea de oameni).
- Cum stai cu credincioşii noii religii? - 1-a întrebat peste câtva timp un prieten al lui, care era credincios.
- Aş sta bine - a răspuns ateul - dar, vezi, oamenii ăştia nu se pot dezbăra de superstiţia Evangheliei.
- Dacă vrei să ai credincioşi cât nisipul mării - îi zise prietenul - eu îţi dau un sfat.
- Şi anume ce sfat?
- Du-te, dragul meu, prin ţară şi vindecă bolile, dă vedere orbilor, îndreaptă picioarele ologilor şi învie morţii! Ia apoi o cruce grea în spate, suie-te cu ea pe un deal înalt şi te răstigneşte pe dânsa!... Astfel făcând, mulţime de credincioşi vei avea!
Ateul înţelese lecţia şi se depărta ruşinat.

D

270. Lenea-i dăscăliţa diavolului

E OMUL CEL LENEŞ se apropie nu numai sărăcia şi lipsa, ci se apropie şi diavolul cu patimile şi ispitele lui. „Roagă-te şi lucrează!" - ziceau strămoşii noştri. De cel ce se roagă şi lucrează, Satana nu se poate apropia.
Lenea şi trândăvia sunt cuibul cel cald în care Satana îşi aşază patimile şi ispitele lui. Unde-s lene şi trândăvie mai multă, acolo sunt şi purtările mai stricate. La oraşe, lumea e mai stricată, fiindcă acolo trăiesc cei mai mulţi trântori, care n-au altă credinţă decât pântecele şi poftele. Şi la sate, iarna, răsună crâşmele şi păcatele mai tare ca vara, din pricină că oamenii n-au de lucru.
Creştinilor! Lenea-i dăscăliţa dracului, precum zice Scriptura că „multe răutăţi a învăţat pe oameni lenea" (înţeleptul Sirah 33, 32). Feriţi-vă de ea!

271. Toate uneltele ies din lovituri

ŢI OBSERVAT, desigur, că orice obiect, orice unealtă ies din lovituri, ies dintr-un fel de „suferinţă". Spre pildă, câte lovituri nu primeşte fierul, până ce ies din el o sapă, un fier de plug, un lanţ sau altă unealtă folositoare! Câte lovituri de ciocan nu primeşte până şi cuiul cel mic până ce iese din el un lucru de folos!
Câte lovituri primeşte şi lemnul până se fac din el o uşă, un scaun etc!

A

Cu cât un obiect e mai preţios, cu atât au fost mai multe „loviturile" din care a ieşit.
Pe calea aceasta sunt şi creştinii cei adevăraţi. Creştinii cei vii şi adevăraţi ies şi ei din „lovituri'*; ies din focul şi cuptorul suferinţelor.
Toţi creştinii cei adevăraţi trec prin „lovituri" şi 1 „suferinţe" ca să devină uneltele Domnului. Vasele cele f alese ale Domnului, de regulă, ies din focul suferinţelor.

272. Douăzeci de limbi

NTR-UN ZIAR, citesc despre un om care se lăuda că vorbeşte perfect douăzeci de limbi. Va fi. Dar, vai, el nu cunoaşte limba
Canaanului, limba Duhului Sfânt! El nu cunoaşte limba ce
s-a vorbit la praznicul Cincizecimii.

273. întrebarea unui copil

N BOGAT NECREDINCIOS se îmbolnăvi pe neaşteptate de o boală grea, de moarte. Cum nu mai era vreme să-şi facă
testamentul, chemă la patul său pe femeia sa şi pe copiii
săi şi începu a le spune cu graiul:
- Dragii mei, eu plec în cealaltă lume. Vă las vouă, cu limbă de moarte, casa asta şi moşia şi toată averea mea...
- Tăticule dragă! - îl întrerupse copilaşul său mai mic, care nu pricepea despre ce este vorba. Acolo unde te duci, ai tu altă casă?

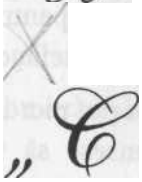

întrebarea copilaşului străpunse inima tatălui muribund, în clipa aceea, îşi văzu zădărnicia vieţii şi osânda ce-1 aştepta. Dar acum era prea târziu, prea târziu!...
Peste câteva clipe îşi dete sufletul şi plecă într-o lume unde n-avea „casă", nici „moşie"...

274. „Cartea vieţii mele"

ARTEA VIEŢII MELE are numai trei foi -spunea un renumit vestitor al Evan- gheliei.
• *Foaia primă e neagră ca tăciunele.* Aici sunt scrise toate păcatele şi fărădelegile mele, tot trecutul meu cel păcătos.
• *Foaia a doua e roşie ca sângele.* Aici este Sângele Mielului, care mă curăţă de orice păcat *(Iloan 1, 7).* Aici e Sângele Mielului, care a spălat trecutul meu cel păcătos. Era o vreme când încercam să şterg «cu guma» foaia cea neagră. Ce lucru zadarnic!
• *Foaia a treia e albă ca zăpada.* Aceasta e starea ce mi-o dă Sângele Mielului. Sângele Lui îmi dă putere să trăiesc în «alb». în Sângele Lui îmi curăţ mereu haina sufletului meu (cf. Apocalipsa 7, 14). în haina aceasta, albită cu Sângele Lui, mă voi prezenta în Ziua Judecăţii (cf. Apocalipsa 7, 13)."

275. Pe crucea unui mormânt

ÂŢI BANI AI? - fu întrebat odată un vestit bogat.
- Cincizeci de mii - răspunse bo-

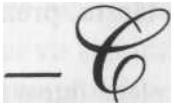

gatul.
- Se poate, un bogătan ca dumneata să ai numai atâta?
- Da, se poate, pentru că pe aceştia i-am dat pentru ajutorarea bolnavilor, săracilor şi altor scopuri de binefacere... Pe ceilalţi, pe care îi am, îi pot pierde până mâine dimineaţă; dar pe aceştia cincizeci de mii nu-i pot pierde.
Când a murit, acest bogat - care ajunsese să vadă preţul cel adevărat al averii - a lăsat să i se scrie pe crucea mormântului următoarele mult-grăitoare cuvinte:
Ce am dat am câştigat. Ce n-am dat am pierdut.

276. Predica unei oarbe

NDEVA, AM CITIT că o femeie şi-a pierdut vederea la patruzeci de ani. Oamenii o deplângeau, dar ea le răspundea: „O, dragii mei, eu nu sunt de plâns. Eu am fost o femeie cufundată în toate fărădelegile şi păcatele. Domnul mi-a trimis această orbire, ca să mă scoată din adâncul pierzării. Eu am trăit până acum în cel mai adânc întuneric; am trăit în cea mai grozavă orbie sufletească. Eu abia acum, după ce am orbit, încep să văd. Abia acum încep să văd rosturile vieţii mele. Eu mulţumesc lui Dumnezeu ca mi-a închis ochii cei trupeşti şi mi-a deschis ochii cei sufleteşti, ca să văd trecutul meu; să văd pierzarea mea şi să văd pe Scumpul meu Mântuitor şi mântuirea mea. O, dragii mei, nu mă plângeţi pe mine, ci plângeţi pe cei care au ochi, dar nu văd pierzarea în care trăiesc!..."
Minunată predică şi plină de învăţătură pentru cei care au ochi, dar nu văd.

277. Când un orb se împiedică de tine

ÂND UN BIET ORB se împiedică de tine, ar fi o nebunie să te superi pe el sau să-1 ocă-răşti, pentru că el este un biet orb ce trebuie compătimit.
Ei, apoi, iubitul meu frate ostaş, fă aşa şi în cele sufleteşti! Când un om lumesc, când un om orbit de patimi şi păcate „se împiedică" de tine cu batjocuri şi ocări, ar fi o nebunie să te superi pe el, pentru că el este un biet „vrednic de plâns, sărac, orb şi gol" *(Apocalipsa 3, 17).*
în loc să te superi pe el şi să-1 ocărăşti, trebuie să-1 compătimeşti; trebuie să-ţi fie milă de el şi să te rogi pentru el, ca să afle pe Cel Care îi poate da „doctorie pentru ochi, ca să-şi ungă ochii şi să vadă" *(Apocalipsa 3, 18).*

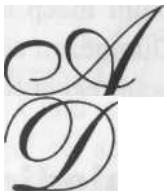

278. Albinele şi hoiturile

LBINELE FUG de orfce fel de hoituri Şi de orice fel de lucruri urât mirositoa- re. Ele iubesc numai mirosul cel curat
al florilor, în vreme ce atâţia şi atâţia creştini petrec lângă
hoiturile şi mortăciunile cele sufleteşti.

279. „Hai să ne certăm![66]

OI COPILAŞI ÎŞI ZISERĂ: - Hai să ne certăm, aşa cum am văzut că se ceartă părinţii noştri! Uite, luăm o piatră şi o punem între noi. Tu zici că-i a ta, eu zic că-i a mea.
-Bun!...
- Piatra asta-i a mea!
- Ba-i a mea!
- Ba să mă ierţi, că-i a mea!
- Apoi, dacă-i a ta, ia-o şi ţi-o du acasă!
- Stai! Stai, că nu-i bine! Spune şi tu mai departe că piatra-i a ta!
- Dar de ce să zic aşa, dacă tu zici că-i a ta?
Mai încercară din nou copiii, dar nu se putură certa. N-aveau în inima lor „materialul" de ceartă ce-1 aveau părinţii lor; iar „materialul" acesta îl furnizează totdeauna diavolul.

A treia sută istorioare

280. S-au temut că se vindecă

STORIA PĂSTREAZĂ o mult-grăitoare
întâmplare:
Pe la anul 1754, se făcu în Franţa o mare procesiune cu moaştele făcătoare de minuni ale unui sfânt. Mulţime mare de popor se strânse cu acest prilej. Venise şi o mulţime de bolnavi şi cerşetori. Doi o-logi cerşeau la un capăt de drum.
- Să aveţi credinţă tare! - le ziseră trecătorii, în curând vor trece pe aici moaş-

---

tele Sfântului şi, de veţi avea credinţă, vă veţi tămădui.
- Frate! - se înţeleseră atunci ologii. De noi nu va fi bine cu moaştele alea... S-ar putea întâmpla să ne tămăduim; şi atunci cine ne va mai da nouă bani?!... Va trebui să ne apucăm iarăşi de lucru! Hai să o ştergem de aici!...
Şi cei doi ologi o şterseră repede din calea moaştelor, nu cumva să-i ajungă tămăduirea.
Exact aşa se întâmplă şi cu oamenii de azi. Nu le trebuie oamenilor o „sănătate" care să-i despartă de patimile şi năravurile lor cele rele.
într-un sat s-au luat oamenii cu huiduieli şi cu bătăi după doi ostaşi din Oastea Domnului care merseseră să le vestească Oastea.

„Auziţi, oameni buni, ce grăiesc nebunii ăştia! Cică trebuie să ne lăsăm de băuturi, de fumat, de petreceri şi alte datini în care au trăit moşii şi strămoşii noştri!».."

Atât de mult s-au dedat oamenii cu belşugul păcatelor, că nu le trebuie sănătate sufletească.

281. Banul ca slugă

ANUL E BUN ŞI FOLOSITOR, dar numai până când este sluga noastră, adică face ceea ce îi poruncim noi şi ascultă de noi.

Dar, îndată ce banul se face el stăpân asupra noastră şi ne porunceşte el, atunci nu mai e bun; a intrat Satana în el; s-a făcut unealta diavolului.

Să băgăm de seamă neîncetat ca banii noştri să nu se facă idol şi unealta diavolului!

„Pune-ţi comoara ta întru poruncile Celui Prea înalt şi mai mult va folosi ţie decât banii!" „Pierde banii pentru cel sărac şi necăjit, ca să nu ruginească sub piatră spre pierzarea ta!" - zice înţeleptul Sirah *(cap. 29 vers. 13, 14).*

„Cel ce iubeşte banii nu se va îndrepta"... „Mulţi au căzut pentru bani şi înaintea lor a fost pieirea" „Privegherea banilor topeşte trupul şi grija lor strică somnul" *(înţelepciunea lui Sirah, cap. 31 vers. 5, 6).*

282. „Oare departe-i iadul?"

N NECREDINCIOS, mergând cu carul în pădure, voind să-şi bată joc de credinţa unui om evlavios, îi strigă:

- Auzi, frate, oare departe-i iadul? C-aş vrea să ajung pe la amiază acolo, şi tu, cu cărţile tale, trebuie să ştii şi acest lucru.
- Domnul să te ferească de calea asta! - îi zise credinciosul.

Batjocoritorul se duse în pădure, se apucă să taie un fag, dar fagul căzu peste el şi îl omorî. Exact la amiază, la orele douăsprezece, ajunse în iad.

„Nu vă amăgiţi: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit! Ce seamănă omul, aceea va secera" *(Galateni 6, 7).*

283. Preţul bancnotei X

N SLAB DE CREDINŢĂ îl tot îmblătea (bătea la cap) pe un credincios, spunând că el nu poate crede cum pâinea şi vinul
se prefac - prin Taina împărtăşirii - în Trupul şi Sângele
Domnului.
Atunci credinciosul îi zice:
- Te rog, aprinde un chibrit!
- Iată, l-am aprins.
într-asta, credinciosul scoase din buzunar o hârtie (o bancnotă) de o mie şi i-o întinse, zicându-i:
- Te rog, aprinde acum hârtia aceasta!

- Cum? Să aprind o hârtie de o mie?„.. Asta nu se poate! Hârtia asta e o hârtie de mare preţ!...
- Ei, vezi, dragul meu? - zise credinciosul. Hârtia aceasta este o hârtie ca orice hârtie; nu valorează în sine nici doi bani; tu însă crezi în preţul ce-i scris pe ea, dar nu vrei să crezi în preţul cel nepreţuit ce-1 are pâinea şi vinul din Sfânta Cuminecătură. Şi acolo este o simplă pâine şi un simplu vin, dar ele capătă, prin Taina Sfintei împărtăşiri, un preţ nepreţuit, iar acest preţ „1-a scris" pe ele însuşi Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, când a binecuvântat pâinea şi vinul, zicând: „Luaţi, mâncaţi, acesta este Trupul Meu!... Beţi dintru acesta toţi, acesta este Sângele Meu!... Aceasta să faceţi spre amintirea Mea!" *(Luca 22, 19-20).*
Potrivit răspuns! Cu adevărat, cred oamenii în atâtea şi atâtea lucruri lumeşti, dar, în cele sufleteşti, diavolul îi îndeamnă să se îndoiască şi să nu creadă.

284. „Nu vă temeţi! Voi călătoriţi cu împăratul."

A PĂSTRAT următoarea în-

V

tâmplare:
m anul 1869, o corabie, venind din-spre Africa, se lupta din greu cu furtuna. Intre călători era

şi împăratul Olandei. Călătorii erau în mare spaimă şi fierbere. Atunci împăratul, ieşind din cabina lui, a strigat: „Nu vă temeţi! Voi călătoriţi cu împăratul".
Fireşte, călătorii îşi vor fi zis: „împăratul se poate prea uşor prăpădi şi el împreună cu noi". Dar totuşi cuvintele şi prezenţa împăratului i-au îmbărbătat.
Noi însă avem un împărat Care ne poate da o siguranţă deplină în furtunile acestei vieţi. în orice furtună ar ajunge corabia vieţii noastre, toţi cei credincioşi auzim glasul Lui: „Nu vă temeţi, voi călătoriţi cu împăratul!"... „Iată că Eu cu voi sunt, până la sfârşitul veacurilor" *(Matei 28, 20).*
în corabia vieţii noastre noi avem un împărat Care poate porunci vânturilor şi furtunilor să tacă

(cf. Luca 8,24).
In călătoria noastră spre Canaan, noi, ostaşii Domnului, avem un împărat al Cărui glas trebuie să-1 auzim neîncetat: „Nu vă temeţi! Voi călătoriţi cu împăratul şi Conducătorul vostru".
Ce siguranţă, ce linişte şi ce bucurie sunt acestea!

285. „Dă-mi Cartea!"

N ÎNVĂŢAT, zăcând bolnav în pat, strigă fiului său:
- Fiule, dă-mi Cartea!
- Ce carte să-ţi dau, tată dragă? - răspunse fiul, deschizând biblioteca.
- Fiule, - grăi tatăl - nu este decât o singură Carte: *Biblia...*

Preot IOSIF TRIFA
A treia sută istorioare

286. Zăpada şi Judecata de Apoi

ÂND NINGE DIN GREU şi zăpada acoperă pământul, toate capătă o haină la fel. Nu se mai cunoaşte unde a fost ogorul sau ţelina,
grădina sau grămada de gunoi, pământul lucrat sau nelucrat...
Nu se mai cunosc nici pomii. Sunt de o formă cu toţii: şi cei uscaţi, şi cei verzi, şi cei sălbatici, şi cei roditori. Zăpada le-a făcut pe toate la fel.
Dar, când vine primăvara şi se topeşte zăpada, atunci toate deosebirile ies la iveală. Atunci se vede unde a fost grădina şi unde a fost gunoiul; unde a fost pomul cel verde şi pomul cel uscat. Aşa e şi cu viaţa noastră. Ea e acoperită acum. Dar, în Ziua Judecăţii, se va descoperi şi fiecare se va vedea aşa cum a fost în viaţa lui.

287. „Măgarule!"

ĂGARULE! Te apuci tu să înveţi pe oameni din Scripturi? Dar în ce fel de şcoală ai învăţat, bă, prostule, de te-ai făcut dascăl?

Astfel îl agrăi un om care se ţinea „învăţat" mare, pe un ostaş din «Oastea Domnului», care îi îndemna pe oameni să se întoarcă la Dumnezeu.
207

- O, dragul meu! - i-a răspuns ostaşul. Eu, adevărat că n-am nici o şcoală şi învăţătură mai mare, dar, uite, aici în Biblie, spune într-un loc că Dumnezeu a vorbit către Balaam printr-un măgar (cf. Numeri, cap. 22, vers. 28), iar eu m-am gândit în mine că, dacă Dumnezeu a folosit şi un măgar prin care să vorbească, de ce n-aş grăi şi eu către oameni să se întoarcă la Dumnezeu?
Ocarâtorul rămase ruşinat.

288. Scorpionul ca leac

CORPIONUL ÎN SINE este otrăvitor şi muşcătura lui otrăveşte. Dar, dacă e prins şi băgat în untdelemn, devine leac tocmai pentru muşcătura lui. Otrava din el se face leac vindecător. Tot aşa e şi cu leacul contra şerpilor veninoşi; acest leac se face din veninul şerpilor veninoşi.
întocmai aşa e şi cu păcatul. Păcatul în sine este o otravă; o otravă de moarte. Dar, stropit cu lacrimile căinţei şi mărtuisit, această otravă devine un fel de leac de vindecare şi de mântuire sufletească.
Păcatul nemărturisit este otravă de moarte, dar păcatul stropit cu lacrimile căinţei şi mărturisit se preface în mântuire sufletească.

289. „Ţine-te bine!"

N PĂCĂTOS, ajuns pe patul de moarte, era cuprins de o mare spaimă şi groază. Un prieten stătea lângă el şi îl întărea cu vorbele:
-Nu te teme!... Ţine-te bine!...

208
Preot IOSIF TRIFA
A treia sută istorioare

- Tocmai asta aş vrea şi eu - răspunse muribundul -să mă pot ţine de ceva, dar nu am de ce mă ţine.
Se simţea, sărmanul, lipsit de orice reazem sufletesc.
în ceasurile morţii nu este, dragă cititorule, decât un singur reazem: Iisus Mântuitorul şi viaţa cea trăită cu El.
Vei avea tu acest reazem?

290. Pasărea ce şi-a pierdut aripile

ENTRU O PASĂRE nu există o nenorocire mai mare decât să-şi piardă aripile. Când şi-a pierdut aripile, şi-a pierdut viaţa. E totdeauna gata de a fi omorâtă fie de oameni, fie de alte animale. Am văzut odată un şarpe cum a prins o pasăre ce nu mai putea zbura.
Aşa e şi un creştin care şi-a pierdut aripile rugăciunii. Şarpele-diavol îl prinde şi îl omoară cu înlesnire.

291. fşi ardeau ochii

SJ AHOMEDANII îşi au şi ei un fel de >"—"\ */j/W* Ierusalim al lor: oraşul Mecca, din *K^/rl/* Arabia. Din locul acesta, spun ei că Mahomed, profetul lor, s-a ridicat la cer. Aici este şi o piatră neagră despre care spun că e căzută din cer. La locul acesta, mahomedanii din toată lumea fac pelerinaje, întocmai ca la Ierusalimul nostru.

209

In vremurile de demult, era între mahomedani un obicei grozav, în legătură cu pelerinajul din acest loc. Unii dintre pelerini, după ce, luptând cu mari pericole şi greutăţi, ajungeau să vadă locul sfânt, în clipele despărţirii de acest loc, îşi ardeau ochii ca să orbească. „Alah (Dumnezeu) - ziceau ei - ne-a ajutat să vedem acest loc sfânt. De acum, noi nu trebuie să mai vedem deşertăciunile acestei lumi. Ne ardem ochii, pentru ca în gândul nostru să ou mai vedem nimic altceva decât locul cel sfânt şi pe Mahomed, profetul nostru..."

Grozav obicei! Desigur, Bunul Dumnezeu nu cere de la noi un astfel de lucru grozav. îl cere însă în înţeles sufletesc. După ce ai aflat pe Mântuitorul şi mântuirea, trebuie să fii şi tu un orb faţă de lumea aceasta şi lumeştile ei privelişti şi deşertăciuni. Să vezi neîncetat în gândul tău, cu ochii tăi cei sufleteşti, numai pe Mântuitorul şi Ierusalimul cel Ceresc.

292. Pe uşa unei biserici

E UŞA UNEI VECHI BISERICI din Italia se află scrise următoarele cuvinte: „ *Un sin- gur Dumnezeu am, dacă El e vrăjmaşul meu, oare cine mă va mântui?*

Un singur suflet am, dacă-l voi pierde şi pe el, ce-mi mai rămâne?"...

Cititorule! Eşti tu împăcat cu Dumnezeu, sau prin păcatele tale L-ai făcut vrăjmaşul tău? Ai primit tu Jertfa Crucii lui Iisus care te împacă cu Dumnezeu, sau stăruieşti în nepăsare de sufletul tău şi de mântuirea lui?

210

Preot IOSIF TRIFA

293. «Romanus suin!» («Eu sunt roman!»)

E TIMPUL ÎMPĂRĂŢIEI ROMANILOR, cuvintele «Romanus sum!» («Eu sunt roman!») erau cuvinte de mare preţ, cunoscute şi respectate într-o lume întreagă.

Un cetăţean roman, oriunde ar fi fost în uriaşa împărăţie romană, avea drepturi şi puteri deosebite. Era destul să zică cineva: «Civis Romanus sum!» («Eu sunt un cetăţean roman!»), pentru ca toată lumea să se dea la o parte şi să scape de orice asuprire sau nedreptate.

Chiar şi Apostolul Pavel s-a folosit de acest drept, când a cerut să fie dus la Roma şi judecat după legile romane (cf. Fapt. Ap. 16, 37).

Ce bine ar fi dacă şi creştinii ar avea această parolă: «Cristianus sum!» («Eu sunt un creştin!»). Şi ce bine ar fi dacă această parolă ar avea putere, cum era la romani... dacă în faţa tuturor încercărilor şi ispitelor ce vin de la diavolul şi de la lume, creştinismul s-ar apăra cu parola: «Eu sunt un creştin!», «Eu sunt un cetăţean al împărăţiei cereşti!»...

Câţi sunt însă de aceştia? Câţi?

Să ne fie de învăţătură şi nouă, ostaşilor Domnului, această istorioară. în faţa tuturor încercărilor şi ispitelor, noi să ne apărăm zicând: *«Eu sunt un ostaş al Domnului!».* în aceste cuvinte trebuie

să fie o putere cu care să biruim lumea şi iadul.
A treia sută istorioare
211

294. Sărăcia şi oaia

ĂRĂCIA A INTRAT ÎN CASA OII şi a vrut să stea jos. Vru să se aşeze în colţul drept al casei, dar acolo dădu peste mielul oii. Dădu repede să se aşeze în colţul stâng, dar acolo se afla găleata cu lapte. Vru atunci să meargă spre al treilea colţ, dar şi acolo se făcea brânza şi se alegea untul. De data aceasta, Sărăcia vru să se aşeze în al patrulea colţ, dar şi acolo dădu peste lâna oii, care aştepta să fie lucrată.
Aşa că, Sărăcia, neavând unde să se aşeze, fugi ruşinată dintr-o casă atât de harnică şi îmbelşugată.

295. Nu-i de vină soarele!...

UNT ATÂTEA ŞI ATÂTEA CASE şi locuinţe în care este mai mult întuneric decât lumină. Dar pentru acest lucru nu-i de vină soarele, ci e de vină casa care nu primeşte lumina lui.
Sunt atâtea şi atâtea suflete pline de întuneric sufletesc; sunt atâţia oameni ce trăiesc în întuneric sufletesc. Dar pentru asta nu poate fi de vină Bunul Dumnezeu, ci e de vină omul.

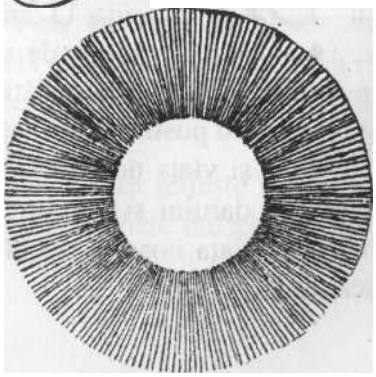

212
Preot IOSIF TRIFA
A treia sută istorioare
213

Iisus, Fiul lui Dumnezeu, a venit în lume ca Lumină a lumii. Lumina lui Hristos luminează tuturor. Nu-i de vină Lumina, ci sunt de vină sufletele şi oamenii care „urăsc Lumina" şi fug de ea *(loan 3, 20).*

296. Pierde cineva un cal...

IERDE CINEVA UN CAL, un câine chiar. Cu câtă străduinţă nu-1 caută în toate părţile!
Pierde însă împărăţia lui Dumnezeu? Doarme, glumeşte şi râde mai departe. E de mirare că toţi se ruşinează dacă în treburile lumeşti sunt numiţi neglijenţi, dar sunt atâţia şi atâţia care nu se ruşinează a-şi neglija lucrul mântuirii sufletului."

(Sfântul loan Gură de Aur)

297. Revărsarea Vilului

EVĂRSAREA NILULUI din Egipt e cunoscută. O ţară întreagă, întregul Egipt, cu un popor de milioane de oameni, trăieşte din revărsarea Nilului. Fără această revărsare, întreg Egiptul ar fi o pustietate de nisip, ca şi Sahara.

Aşa e şi viaţa noastră cea sufletească. Ea trăieşte din revărsarea darului şi harului Duhului Sfânt. Fără această revărsare, viaţa noastră cea sufletească este o pustietate a păcatului.

298. Viespile şi mierea

N ÎNVĂŢAT NEAMŢ a studiat viaţa viespilor şi a aflat un lucru interesant: când o viespe află atare fagure de miere sau altfel de dulceaţă, nu se apucă să mănânce numai singură, ci face pe crainicul. Se duce şi dă de veste şi altor viespi şi le cheamă la înfruptare.

Să facem şi noi măcar atât cât fac aceste fiinţe sălbatice! Toţi cei care am aflat dulceaţa Evangheliei să vestim şi altora această dulceaţă! Să strigăm pe toate drumurile cât de dulce este o viaţă trăită cu Domnul şi să chemăm şi pe alţii să guste din ea!

299. Albinele şi cimbrul

IMBRUL ARE UN SUC foarte amar şi, cu toate acestea, albinele scot miere şi din acest suc. Este în firea lor ca amarul să-1 prefacă în
dulce, în miere.

Despre creştinii care trăiesc Evanghelia, lumea zice:
„Vai, cum «se cunoaşte» cela şi cela! Nu mai bea, nu mai
fumează, nu mai iese în lume; s-a lăsat de toate plăcerile...
Asta nu-i viaţă, ci «canon» şi osândă..."

Sărmanii! Ei nu ştiu că acel care trăieşte Evanghelia
tocmai din aceste lucruri „amare" scoate dulceaţă şi miere
sufletească.

300. Cele trei locuri

N VESTIT MISIONAR (cel care vesteşte Evanghelia printre păgânii din Africa şi printre cei din... Europa) şi-a început o predică astfel:

„Eu L-am aflat pe Domnul în Cartea aceasta, în Sfânta Scriptură. Dumnezeu locuieşte în Cartea aceasta. Dar numai singur acest lucru încă nu poate fi de mântuire sufletească.

Dumnezeu locuieşte azi în inima mea. Eu sunt - trebuie să fiu - o casă a lui Dumnezeu *(I Corinteni 3, 16).*

Şi, pe lângă asta, eu mă gândesc că Dumnezeu locuieşte în cer, unde „îmi pregăteşte şi mie loc, ca unde El este, să fiu şi eu" *(Iocm 14, 1-14).*

301. „Dar pe Iisus fi cunoşti?"

*/7*j\ f* N CREDINCIOS ajunse în ceasul morţii. // Cei din jurul patului îl întrebau pe rând: ^/^/
- Soţule dragă, mă cunoşti? Sunt soţia ta!...
- Tată dragă, mă cunoşti? Sunt fiul tău!...
- Socrule dragă, mă cunoşti? Sunt ginerele tău!...
- Vere dragă, mă cunoşti? Sunt vărul tău!...
- Vecine dragă, mă cunoşti? Sunt vecinul tău!...

Dar, la toate întrebările, muribundul arăta nepăsare şi necunoaştere. Nu mai cunoştea pe nimeni. Atunci, un alt credincios se aplecă spre el şi îl întrebă cu glas dulce:
- Dar pe Domnul Iisus îl cunoşti?

In clipa aceea, cel care murea îşi deschise privirea larg, se uită în Sus, ca şi când ar vedea pe Cineva cunoscut şi, cu glas stins, grăi:
- Iisuse! Iisuse!.... Şi, cu aceste cuvinte, trecu în cealaltă lume.

Pe nimeni n-a cunoscut în clipele morţii, dar pe Iisus L-a cunoscut.
învredniceşte-mă şi pe mine, Doamne, să Te cunosc până în clipele cele din urmă, când voi încredinţa sufletul meu în mâinile Tale!

302. Traista împărţita in două

ESPRE UN CIOBAN, se spune că pleca totdeauna cu oile având o traistă împărţită în două. într-o parte îşi punea merindea, iar
în cealaltă Biblia. Adică, şi merinde trupească şi merinde
duhovnicească.

Odată, un domn, dând în excursie pe acolo, şi aflân-du-1 citind în Biblie, îl întrebă pentru ce citeşte în Cartea aceasta.
- Pentru că sunt singur - răspunse ciobanul.
- Şi parcă nu eşti tot singur şi dacă citeşti?
- Nu, căci, citind în Cartea aceasta, stau de vorbă cu apostolii şi proorocii; stau de vorbă cu însuşi Domnul Dumnezeu şi mă simt atât de fericit într-o astfel de „societate"!

303. Struţul, găina şi vulturul

PĂSĂRI ZBURĂTOARE: struţul, găina, vulturul; dar câtă deosebire este în zborul lor! Struţul are aripi, dar nu zboară niciodată cu ele pe sus. Le foloseşte numai ca să-şi asprească mersul.

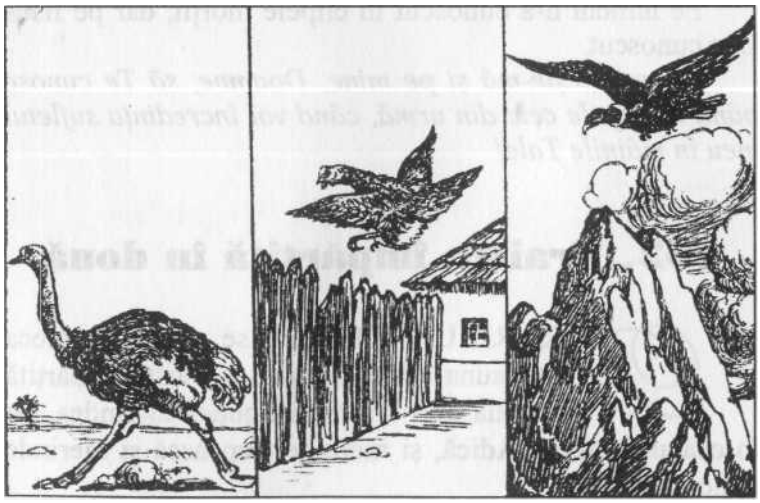

Găina zboară şi ea, dar numai din când în când; şi numai zboruri mici şi scurte. Zboară peste garduri.

Pe când vulturul zboară veşnic la înălţime. îi place înălţimea cerului. Cu aripile se ridică mereu spre înălţimile cerului.

Aşa sunt şi rugăciunile oamenilor. Sunt oameni, în chipul struţului, care nu folosesc niciodată aripile rugăciunii. Au „aripi", dar nu „zboară". Cu aripile rugăciunii nu se ridică niciodată spre cer, spre Dumnezeu. Nu cunosc măreţia desprinderii noastre de pământ prin zborul rugăciunii.

Sunt apoi alţii, în chipul găinii, care folosesc din când în când „aripile" rugăciunii. Fac însă numai „zboruri" mici şi scurte. Se roagă fără să se desprindă prea mult de „pământ". Se roagă din obicei, fără să se ridice din lume, fără să iasă din lume.

Cei care se roagă cu adevărat sunt în chipul vulturului. Se roagă cu putere. Când îşi desfac „aripile", se desprind cu totul de pământ şi se ridică în slăvile cereşti. Le place -ca şi vulturului - măreţia înălţării spre cele cereşti. Cu aripile rugăciunii ies mereu din lume şi se ridică în slăvile unde lumea şi pământul nu ne mai pot urmări.

Aşa te rogi tu? Cum te rogi tu?

304. Rugăciunea buzelor. O probă

N CREDINCIOS, dintre cei care trăiesc Evanghelia, se întâlni în calea sa cu un om de la ţară. Intrând în vorbă despre cele sufleteşti, credinciosul observă îndată că are de lucru cu un creştin

dintre cei care cu buzele îl cinstesc pe Dumnezeu, dar cu inima şi faptele lor sunt departe de El.

- Te ştii dumneata ruga cum trebuie? - îl întrebă credinciosul.
- Păi cum să nu mă ştiu? Căci doar îmi fac rugăciunile regulat, în fiecare seară şi dimineaţă.
- Foarte bine! Hai să facem acum o probă! Eu îţi dau dumitale calul acesta pe care călăresc, dacă dumneata vei rosti un „Tatăl nostru", cufundându-te cu totul în rugăciune... Nimic să nu vezi şi să n-auzi în timpul când vorbeşti cu Dumnezeu prin această rugăciune.
- Foarte bine.

Omul începu a zice „Tatăl nostru". într-aceasta, credinciosul se coborî de pe cal şi se apucă să ia

şaua de pe el.
- Stai!.. Stai! - strigă cel ce se ruga, întrerupând rugăciunea. Nu lua şaua de pe cal! Calul trebuie să mi-1 dai cu şa cu tot!
- Ba nu ţi-1 dau nicicum, căci iată cum te rogi dumneata lui Dumnezeu! Te rogi numai cu buzele, dar cu inima şi mintea umbli după şaua calului meu...
Oare câţi dintre creştini nu se roagă tot aşa?

305. „Trăiască regele!"

N SOLDAT, GRAV RĂNIT în război, îl rugă pe un domn ofiţer să-i scrie cea din urmă carte fiului său de acasă. Scrisoarea încheia cu cuvintele: *„Fiul meu, fii credincios până la moarte regelui!* Acesta-i ultimul meu cuvânt".
înduioşat de această scrisoare, ofiţerul o trimise regelui, care, la rându-i, fiind şi el mişcat, plecă îndată să-1 afle pe soldatul rănit.

Soldatul era în agonie. Apropiindu-se regele de el, soldatul mai avu atâta putere să zică încet: „Trăiască regele!..." Şi, cu aceste cuvinte, îşi dete sfârşitul.
Regele i-a pus pe cap o coroană de lauri; i-a încărcat pieptul cu medalii; i-a închis pleoapele şi 1-a sărutat, zicând: „Soldaţi ca aceştia sunt puterea coroanei şi împărăţiei mele."
Cu o astfel de credinţă trebuie să luptăm şi noi, ostaşii Domnului.
Scumpul meu frate ostaş! Fii credincios până la moarte şi Domnul îţi va da cununa vieţii de veci! *(Apocalipsa 2, 10).*
Să luptăm cu credinţă până la sfârşitul vieţii noastre şi Regele cel Ceresc ne va răsplăti cu cununa vieţii celei veşnice!

306. „Primejdie de moarte!"

ETIŢA UNUI SLUJBAŞ, acar la Căile Ferate, (căruia îi cam plăcea băutura), întrebă pe tatăl său:
- Tăticule dragă, ce înseamnă steagul cel roşu pe care îl duci la slujbă?
- Primejdie de moarte! - răspunse tatăl.
în cealaltă zi, dimineaţa, cei ai casei văzură un lucru de mirare. Pe sticla de rachiu ce o avea acarul, era împlântat steagul cel roşu.
- Primejdie de moarte! - strigă fetiţa, căci ea făcuse acest lucru, pe ascuns.
Tatăl înţelese lecţia, se ruşina şi din acea zi se lăsă de spurcata de băutură.

307. Elefantul furios şi mielul

LEFANTUL ESTE UN ANIMAL URIAŞ, cu o putere uriaşă. Pe spatele lui poate purta care întregi de povară. Iar cu trompa lui îl poate arunca pe om, ca pe o minge.
Cât de grozav trebuie să fie un astfel de animal când se înfurie! Şi cât de primejdios!

Şi totuşi un elefant furios se poate domoli foarte uşor, datorită unei însuşiri foarte ciudate pe care o are în firea lui. Când se înfurie elefantul, stăpânul lui îi arată un miel. La vederea unui mieluşel, elefantul - oricât de furios ar fi - îndată îşi pierde furia şi se domoleşte.
Ce pildă minunată ne poate fi nouă, creştinilor, acest lucru! Şi noi avem clipe de mânie. E în sângele nostru acest rău. Dar avem şi noi un leac pentru acest rău. Avem şi noi un „Mieluşel", spre Care, privind, îndată putem pierde - şi trebuie să pierdem - orice furie şi mânie. Acesta este Mielul lui Dumnezeu, Care a fost junghiat şi a murit pentru noi şi mântuirea noastră.

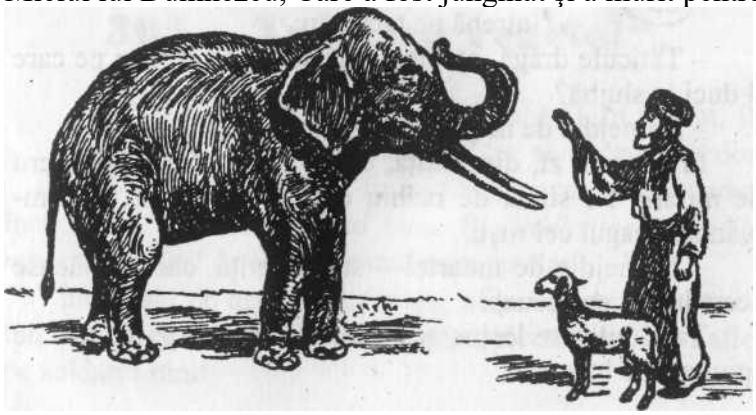

A patra sută istorioare

De câte ori ne fură ispita mâniei, să privim spre Cel Care „ca un miel nevinovat spre junghiere S-a adus" *(Isaia 53, 7).* Un creştin adevărat nu cunoaşte mânia. O pierde îndată ce priveşte la „Mielul" cel Ceresc.

308. Cuvântul cel mai lung şi cel mai scurt

NTR-0 ADUNARE, un om credincios a Pus °^at^ întrebarea: „Care e cuvântul cel mai lung?" Nimeni nu a putut da un răspuns corect.
Atunci întrebătorul a răspuns el, zicând: „Cuvântul cel mai lung e vorba *«veşnicia»,* pentru că nu se mai gata niciodată".
A pus apoi o altă întrebare: „Care e cuvântul cel mai scurt?" Răspunsul 1-a dat tot el, zicând: „Cuvântul cel mai scurt e vorba *«acum»,* pentru că, îndată ce ai rostit-o, nu mai este; s-a dus."
„Am pus aceste întrebări - a zis mai departe întrebătorul - să vă gândiţi şi dumneavoastră că *«acum»* e timpul să câştigăm *«veşnicia».* Viaţa noastră e acest *«acum»,* care ţine cât o scânteie. Dar *«veşnicia»* rămâne pentru totdeauna."
,^istăzi de veţi auzi glasul Meu, nu vă învârtoşaţi i-nimile voastre!" *(Evrei 3, 7-8).* însă diavolul şopteşte mereu omului vorba: *„Mâine!... Mâine!..."*
Vai celor care ascultă de şoapta Satanei!
"

Preot IOSIF TRIFA

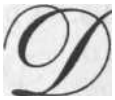

309. „Nimicuri d-astea..."

e când eram preot la ţară îmi aduc aminte că cei mai mulţi creştini spuneau la scaunul mărturisirii că păcate mai mari n-au făcut, ci... „iacă, nimicuri d-astea...".
Greşită părere! Căci tocmai din „nimicuri", din lucrurile cele mici şi mărunte ies adesea lucrurile

cele mari. f
Praful de puşcă - spre pildă - este foarte mărunt, dar, § vai, ce grozave pustiiri poate face!
i
O scânteie este foarte mică, dar ea poate aprinde sate 'I şi oraşe întregi.
Picurii de ploaie sunt foarte mici, dar pot îneca sate şi oraşe întregi.
O sămânţă de pir poate umple şi îneca un ogor întreg.
O „mică minciună", o vorbă nesocotită etc. pot face cele mai grozave pustiiri sufleteşti.

310. Te plângi că eşti sărac?

N OM NEMULŢUMIT se plângea pe toate drumurile că pe el 1-a lăsat Dum- nezeu prea sărac. Şi cârtea împotriva
Bunului Dumnezeu.
Un bătrân, auzindu-1, se apropie de el, îi apucă mâna
dreaptă şi-i zise:
- Ai vrea să ţi se taie mâna asta pentru o mie de galbeni?
- Nu! Negreşit că nu!

- Dar mâna stângă?
-Nici!
- Ai vrea să-ţi dai ochii pentru zece mii de galbeni?
- Ferească Dumnezeu! Nu mi-aş da un ochi pentru nimic în lume!
- Ei, vezi - răspunse bătrânul - ce bogăţii ţi-a dat Dumnezeu? Şi tu cârteşti împotriva Lui, în loc să-I mulţumeşti?
Nemulţumitul înţelese lecţia şi din clipa aceea n-a mai cârtit împotriva Bunului Dumnezeu.
(După Tolstoi)

311. Setea şi sănătatea

ĂNĂTATEA TRUPULUI o poţi cunoaşte şi după sete.
Când eşti sănătos, bei apa la termenele ei şi nu pofteşti mai mult decât ţi-e lipsa. Dar, când eşti bolnav, nu te mai saturi de apă. Din ce bei, tot mai mult ai bea.
Tot aşa poţi cunoaşte şi sufletul tău de s-a încuibat în el boala lăcomiei sau ba. Dacă eşti mulţumit cu cât îţi dă Dumnezeu şi cu lucrul mâinilor tale, sufletul tău este sănătos şi ferit de boala lăcomiei. Dar dacă niciodată nu mai eşti îndestulat cu cât ai, ci tot mai mult şi mai mult pofteşti, atunci sufletul tău este bolnav de boala şi setea lăcomiei.

312. - Ai fost prizonier? — Da, la Satana.

Ă TOT ÎNTREABĂ OAMENII de prin alte comune:
// ᵛ-'''ʷ ^ - Da' nu cumva eşti venit din Rusia? Ai fost prizonier? Iar eu le răspund:
- Da, am fost prizonier la Satana.
- Cum, măi, la Satana?
- Păi aşa, căci eu, prin Sfântul Botez, de mic, eram un fiu al lui Hristos. Dar, crescând cu anii, Satana tot s-a războit cu mine prin fel de fel de arme ca: beţia, curvia, sudalme, furturi, jocuri, cântece de-ale lui şi altele, şi apoi m-a biruit, căci n-am mai făcut voia Domnului, ci a lui Satana. Şi m-a dus departe, departe, tocmai în ţara pierzării şi am stat douăzeci şi cinci de ani prizonier la el. Şi-apoi, prin mila lui Hristos, am fugit de la el. Mi-a rupt Domnul lanţurile cu care eram legat. Şi, de atunci, caut să tot fug de el, făcând voia Domnului, ca nu cumva iar să mă ia prins; & căci umblă ca un leu răcnind, căutând pe cine să prindă."

(Trimisă de Vasile Banielevici, ostaş în Oastea Domnului, Marginea - Bucovina)

313. Predica faptelor

N VESTITOR AL EVANGHELIEI, (englezul Gordon), mergând în India să predice Evanghelia, a intrat în târg cu un indian, să-1 angajeze ca servitor.

- M-aş angaja bucuros - a răspuns indianul - dar mă tem că vrei să mă faci creştin.
- O, despre asta să n-ai nici o frică - răspunse Gordon. Iată, îţi făgăduiesc acum, înainte, că n-am să-ţi vorbesc nimic despre Iisus Hristos.

Gordon şi-a ţinut cuvântul, dar, după un an, servitorul a căzut la picioarele lui, zicând:
- Iubite stăpâne, te-ai ţinut de cuvânt! Nu mi-ai vorbit nimic despre Iisus Hristos, dar m-ai câştigat prin dragostea ce mi-ai arătat-o şi prin faptele ce am văzut că le faci. Doresc şi eu să mă fac creştin!...

Minunată predică este predica faptelor sau predica întărită cu fapta. O predică fără fapte nu are nici o putere. Să predicăm şi noi, ostaşii Domnului, cu viaţa şi cu faptele noastre!

314. Cele şapte fete ale diavolului *v*

VECHE POVESTE din popor spune că dracul şi-aduse aminte într-o zi să se însoare şi el, să-şi ia o muiere şi să facă cu ea fete, pe care să le mărite, iar pe ginerii lui să-i ducă cu el în pustie.
Aşa se apucă dracul şi îşi luă de muiere pe Nedreptatea, cu care născu şapte fetişcane.
La cea dintâi îi puse numele Trufia şi o mărită după oamenii ăi mari.
A doua fu Pizma şi o mărită după oamenii de la sate. A treia fu înşelăciunea şi o mărită după negustori. A patra fu Zgârcenia şi o mărită după cei bogătani.

A cincea fu Făţărnicia şi o mărită după feţele bisericeşti. A şasea fu înălţarea şi o trimise în muieri. A şaptea fu Desfrânarea şi pe asta nu vru să o mărite; ci o ţine în casă şi îmbie cu ea pe tot omul.
(Luată din foaia «Duminica ortodoxă»)

315. Ariciul şi iepurele

N ARICI rugă pe un iepure să-1 găzduiască puţin în cuibul său.
- Fii bun, lasă-mă puţin în cuibul tău - zise ariciul - căci sunt cam bolnav şi îţi voi fi recunoscător!

Iepurele se învoi, dar, pe urmă, ce s-a întâmplat? Ariciul a început să-1 împungă pe iepure cu acele lui şi 1-a tot împuns şi depărtat, până 1-a scos afară cu totul.
Aşa se întâmplă şi în lumea noastră cea sufletească.
Când lăsăm păcatul să intre în inima şi viaţa noastră, el omoară, rând pe rând, toate simţurile cele sufleteşti ale omului, până când, în sfârşit, rămâne el singur stăpân şi tiran.
Uitaţi-vă la cei beţivi, zgârciţi, desfrânaţi etc. şi veţi vedea că aşa este!

316. Oglinda Evangheliei

N CHINEZ a fost odată întrebat de citise el Evanghelia lui Hristos.
- N-am citit-o - răspunse chinezul -dar am văzut-o.
- Şi cum ai văzut-o?
- Am cunoscut - zise chinezul - un om de-al nostru care era groaza oamenilor; un mare tiran şi asupritor. însă, de când s-a încreştinat, el este blând ca o oaie; e bun şi milostiv de parcă-i altul. Eu n-am citit Evanghelia lui Hristos, dar am văzut-o şi cred că este bună...

Viaţa unui creştin adevărat este o oglindă, în care cei păcătoşi pot vedea puterea Evangheliei. în acest înţeles scria şi Apostolul Pavel: „Voi sunteţi o epistolă deschisă a lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului Celui Viu, nu pe table de piatră, ci pe nişte table care sunt inimi de carne" *(II Corinteni 3, 3).*
Este şi viaţa ta, cititorule, o astfel de „epistolă" a lui Hristos?

317. Cum se roagă **o** ostaşă

ss ULŢI CRED că a te ruga înseamnă a
f~\ /I/g spune seara şi dimineaţa, în galop, câte
K^/rL/ un „Tatăl nostru" şi a arunca şi câteva cruci. Dar a te ruga înseamnă a trăi o viaţă de neîncetată rugăciune, grăire cu Dumnezeu.
O ostaşă din Oastea Domnului îmi spunea că se roagă şi lucrând.
Când se trezeşte din somn, zice: *„Doamne, Dumnezeule, trezeşte-mă şi din somnul cel sufletesc, aşa cum m-ai trezit din somnul acesta trupesc!"*
Când se spală: *„Iisuse Mântuitorule, spală-mă şi mă curăţă cu preasfânt Sângele Tău, aşa cum mă spăl cu apa aceasta curată!"*
Când se îmbracă: „ *Şi mă îmbracă cu haina cea nouă a dreptăţii ca să pot intra şi eu la nuntă; nu cumva să rămân afară, ca şi acel ce nu avea haină de nuntă!"*
Când face focul: *„Şi mă aprinde cu focul Duhului Sfânt, precum aprind eu focul acesta... ca să ardă în mine neîncetat focul dragostei creştine!"*
Când mătură casa: *„Şi curăţă, Mântuitorule, su-fleţelul meu de toate necurăţiile, aşa cum curăţ eu casa aceasta!"...*
Frumoase rugăciuni! Un creştin adevărat se roagă şi lucrând; se roagă neîncetat, în tot locul, oriunde şi în toată vremea.
Aşa te rogi tu?

318. Pe o cruce

N CREDINCIOS DIN ANGLIA a lăsat să i se scrie pe crucea mormântului următoarele mult-grăitoare cuvinte:

„Am trăit ca să mor -şi am murit ca să trăiesc".
„Trăieşti" şi tu, cititorule, o astfel de viaţă, ca, la moarte, să ţi se poată scrie pe crucea din cimitir aceste mult-grăitoare cuvinte?

219. Răspunsul diavolului

f7J\ M NDEVA, PRIN «VIEŢILE SFINŢILOR», am // citit următoarea istorisire: k^/
într-o strânsură de oameni se afla un
om îndrăcit. Atunci, un pustnic, apropiindu-se de cel îndrăcit, întrebă pe diavolul din el:
- Diavole, de câtă vreme eşti în iad?

- De ieri! - răspunse diavolul.
- Cum se poate aşa ceva? - fu iarăşi întrebat diavolul. Că doar tu eşti osândit şi aruncat în iad încă înainte de facerea lumii.
El însă din nou răspunse:
- De ieri, de ieri...
Lumea se înfricoşa la auzul acestui răspuns. Diavolul predica despre fiorul veşniciei.

- Şi câtă vreme va mai trebui să stai în iad? - îl întrebă iarăşi pustnicul.
- Totdeauna, totdeauna! - răspunse diavolul cu un fel de suspin.
Spaima celor de faţă a fost atât de mare, încât o mulţime de oameni apucă, din acel ceas, pe calea mântuirii sufleteşti.

320.

99

Acum prăpădească-se lumea!"

E CÂND ERAM LA ŢARĂ, îmi aduc aminte de un om care plecase la hotar cu trăsura şi un prunc mic. Pe drum, caii s-au speriat, apucând spre o prăpastie. Bietul om a sărit din căruţă la vreme şi şi-a scăpat şi copilul teafăr. Când s-a văzut cu copilul scăpat a strigat: „Acum se pot prăpădi căruţa şi caii!... Acum prăpădească-se lumea!...".
Aşa e şi cu mântuirea sufletului. Prăpădească-se toată lumea cu toate plăcerile şi desfătările ei, numai să ne vedem sufletul scăpat. însă «creştinii» de azi judecă tocmai invers: umblă să-şi dobândească lumea, prăpădindu-şi sufletul, uitând cuvintele Mântuitorului: „Că ce folos de va dobândi omul lumea întreagă şi îşi va pierde sufletul său?" *(Luca 9, 25).*

A patra sută istorioare

321. Când omul îşi caută o mireasă

AND OMUL ÎŞI CAUTĂ MIREASĂ, e lucru ştiut că are multe pretenţii. îi trebuie o mireasă care să fie frumoasă, să fie bogată, să fie sănătoasă, să fie din familie bună, să aibă purtări curate etc. Adică, cât mai multă zestre materială şi sufletească.
Dar, când Mirele cel Ceresc (Iisus Hristos) îşi caută o „mireasă" (mântuirea unui suflet), lucrurile se petrec tocmai dimpotrivă: Mirele cel Ceresc caută o mireasă săracă, urâtă, bolnavă, necurată chiar (în virtutea cuvintelor Lui „că n-am venit să chem pe cei drepţi, ci pe cei păcătoşi la pocăinţă; că n-au trebuinţă cei sănătoşi de doctor, ci cei bolnavi") *(Matei 9, 13).*
Dar, după această „logodnă" sfântă, Mirele cel Ceresc îndată îşi îmbogăţeşte „mireasa"; o îmbracă în „haină albă", o înfrumuseţează şi o încarcă de zestre scumpă.
Dragă cititorule! O astfel de „mireasă" a Mirelui Ceresc trebuie să fii şi tu! Şi să ştii, iubitul meu, că Mirele nu-ţi cere nici o altă zestre decât păcatele tale şi lacrimile tale.
„Zestrea" pe care o cere Mirele cel Ceresc de la noi

este zestrea cu care s-a întors fiul cel pierdut acasă şi zestrea cu care Magdalena stătea la picioarele Domnului: căinţa noastră şi lacrimile noastre. Dar, în schimb, o dată „logodiţi" cu Mirele cel Ceresc, El ne dă o zestre mai de preţ decât toate bogăţiile acestei lumi.
Şi să nu uităm nici de zestrea ce li s-a cerut celor zece fecioare, în noaptea nunţii! Candelele noastre să fie veşnic aprinse cu untdelemnul rugăciunii şi privegherii!

322. Păsări într-un muzeu

AI ZILELE TRECUTE am cercetat un muzeu cu fel de fel de animale şi păsări împăiate.
în secţia păsărilor ţi se părea că eşti într-un codru. Uite vulturul, cu aripile întinse, stând parcă gata să zboare! Uite mierla, cu ciocul deschis, gata să cânte! Lebăda parcă pluteşte pe apă, iar cocostârcul parcă pândeşte o broască, în toate părţile, fel de fel de păsări, ce stau parcă gata-gata să-şi ia zborul.
Dar, vai! Lumea aceasta de păsări era o lume moartă; păsările aveau numai chip de viaţă, dar aievea erau moarte. Nu era viaţă în ele (erau umplute cu paie).
Eu m-am gândit în mine că aşa sunt şi creştinii fără darul şi harul cel de viaţă dătător al Duhului Sfânt. Ţin oamenii anumite datini, poartă nume frumoase de sfinţi, dar în faptele lor sunt păgâni. Cu viaţa cea sufletească sunt un fel de morţi, pentru că „nu este Duh în gura lor", în inima lor şi viaţa lor.

323. Pilda cea rea

/7Jl I N PREOT, prea la modă cu lumea cea // „modernă", fu chemat la un tânăr grav ^^ bolnav, care se ruinase trupeşte şi sufleteşte prin traiul său uşuratic.
- Cum ai ajuns în halul acesta? - îl întrebă preotul. Tânărul îi răspunse:
- Să fiu sincer, şi dumneata porţi vina la aceasta...
- Cum se poate? - zise preotul indignat. Oare n-ai auzit în predicile mele numai lucruri bune?
- Adevărat - răspunse tânărul - dar eu te-am văzut pe dumneata odată mergând la cinematograf şi, de aici încolo, am început a-1 cerceta şi eu cât mai des. Dar nu m-am mulţumit cu atât, ci mă simţeam atras din ce în ce mai mult şi spre alte locuri de petrecere, mult mai josnice. Aşa am căzut tot mai mult în mocirlă şi păcat.
Atunci simţi preotul cât de adevărate sunt cuvintele Apostolului Pavel: „Feriţi-vă de orice înfăţişare a răului!" *(I Tesaloniceni 5, 22).*
(Din pildele Episcopului Grigore de la Arad)

324. Cele două cizme

IN TIMPUL MARELUI RĂZBOI, de pe frontul italian, un ofiţer îmi spunea o întâmplare cu mult înţeles sufletesc: Ostile austro-ungare stăteau într-un loc faţă în faţă cu ostile italiene, între ele fiind numai o mică distanţă.

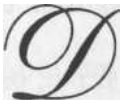

Soldaţii austro-ungari se gândiră să facă o glumă de batjocură la adresa italienilor. Cum Italia, pe hartă, are forma unei cizme, soldaţii luară o cizmă şi, umplând-o cu fel de fel de murdării, o aruncară în tranşeele italienilor.

La asta, italienii răspunseră cu un răspuns foarte potrivit şi frumos. Luând şi ei o cizmă nouă, o umplură cu portocale, smochine, lămâi şi alte bunătăţi care se fac în ţara cea dulce a Italiei. Legară apoi de cizmă o ţidulă pe care era scris: *„Fiecare dă ce poate şi ce are"* - şi o aruncară în tranşeele austro-ungare de unde li se aruncase batjocura.

îşi poate închipui oricine ce efect a avut acest potrivit răspuns. Batjocoritorii rămaseră ruşinaţi şi, desigur, n-au mai aruncat cu murdării în tranşeele italienilor.

Pilda italienilor ne poate fi de învăţătură şi nouă, tuturor creştinilor. Ce bine ar fi dacă şi creştinii tot aşa ar răspunde la batjocurile şi hulele ce vin asupra lor! Când li se aruncă câte o „cizmă" cu batjocuri şi hule, ei să răspundă cu altă „cizmă" plină de roadele cele dulci ale dragostei şi iertării creştine, dându-li-se, şi prin asta, celorlalţi să înţeleagă că „fiecare dă ce are şi ce poate". în acest înţeles zicea şi Mântuitorul să aruncăm cu pâine, ca răspuns celor ce aruncă după noi cu pietre. Aceasta nu e numai o răbdare, ci e şi o biruinţă a Evangheliei. Pe cel rău doar cu nimic nu-1 poţi aduce la Mântuitorul, decât aruncând după el - ca un răspuns la gunoaiele lui - cu pâinea cea dulce a dragostei evanghelice.

Să punem pe sufletul nostru acest lucru şi noi, ostaşii Domnului! „Cizma" italienilor să o folosim şi noi pe tot locul!

325. Sfatul lupilor

ICĂ, ODATĂ, lupii au ţinut sfat mare despre cum să-i atace pe vrăjmaşii lor, pe câini.

Spre acest scop au ales dintre ei un lup spion, care să iasă mai întâi printre câini, să afle şi să ştiricească cât de tari sunt vrăjmaşii lor.

Reîntorcându-se lupul-spion din misiunea sa, toată gloata lupilor aştepta cu gura căscată ce le va spune trimisul lor. hi atenţia încordată a tuturor lupilor, cel reîntors astfel grăi:

„Fraţilor! Am umblat cu bine pe unde m-aţi trimis. Cuvântul meu cel dintâi este: nu vă temeţi! Vrăjmaşii noştri câini nici pe departe nu sunt aşa de tari cum credeam noi. E adevărat, pe unde am umblat am văzut mulţime mare de câini, dar am băgat de seamă că din câinii aceştia, numai cei ce stau legaţi sunt pentru noi primejdioşi. Insă cei mai mulţi dintre câini erau de cei nelegaţi şi umblau haimana.

Apoi, am băgat de seamă că între câini sunt o mulţime de soiuri; nici nu le-am putut însemna pe toate, dar cele mai multe soiuri sunt câini dintre aceia care mai mult latră decât muşcă.

A treia, vă spun un lucru de o bucurie şi mai mare. Am băgat de seamă cum câinii se înşfăcau şi se muşcau mai mult unii pe alţii, decât să umble după lupi. Ei se urăsc unul pe altul din toată inima şi, de câte ori pot, se muşcă cumplit unii pe alţii. Ei îşi ascut parcă dinţii mai mult unii contra altora decât contra noastră!"...

Astfel grăi trimisul lupilor, iar gloata erupse în strigăte de bucurie: „Trăiască!"

Sfatul lupilor cică ar fi sfatul diavolilor. Iar vrăjmaşii lor, câinii, cică ar fi creştinii, care însă nu prezintă nici o primejdie pentru lupii-diavoli, din moment ce nu stau legaţi în poruncile Evangheliei, ci umblă haimana după poftele lor; mai mult latră decât muşcă. Şi, pe lângă asta, mai mult se înşfacă şi se muşcă unii pe alţii, decât să-1 muşte pe diavol. îşi ascut dinţii mai mult unii contra altora, decât contra lupilor-diavoli.

326. Şi-a uitat copilul în foc

* NTR-UN SAT BÂNTUIT DE FOC, s-a *-^ y> întâmplat că o femeie şi-a tot cărat ce avea '—*s* prin casă, iar copilul din leagăn 1-a uitat în casa ce ardea. S-a grăbit să-şi scoată mai întâi banii, hainele, vasele şi alte cele, dar copilul şi 1-a uitat, şi, pe când şi-a adus aminte de el, era prea târziu.

întocmai aşa fac cei mai mulţi creştini şi cu sufletul lor. Tot aleargă omul în sus şi în jos, tot hurducă, tot strânge, dar sufletul şi-1 uită şi îl lasă în focul păcatelor şi al pieirii veşnice. Cei mai mulţi numai pe patul de moarte se trezesc că şi-au uitat sufletul, dar atunci e prea târziu.

Cititorule! Nu cumva ţi-ai uitat şi tu sufletul în focul păcatelor?

327. Caprele răsuflă prin urechi?

E TIMPUL VECHILOR GRECI, a fost o aprigă discuţie între doi învăţaţi: Alcme-on şi Aristot.

- Caprele - zicea Alcmeon - nu răsuflă prin nări, ci prin urechi.

- Minciună! - răspunse Aristot. Caprele răsuflă şi ele, ca şi celelalte animale, prin nări.

Un Sfânt Părinte de pe acele vremuri a intervenit în discuţia aceasta, zicând: „De are dreptate Alcmeon sau Aristot, eu nu ştiu. Un lucru însă îl ştiu cu siguranţă: inima noastră, a creştinilor, răsuflă prin urechi."

Prin urechi pătrunde în suflet vestirea Evangheliei. „Credinţa vine prin auz" *(Romani 10, 17).*

Prin urechi aspiră omul chemările cele cereşti.
Dar tot prin urechi pătrund în suflet şi cele rele. Prin urechi aspiră (trage înăuntru) omul în inimă vorbele rele.
Să luăm aminte! Inima noastră răsuflă prin urechi; toate vorbele cele deşarte şi murdare rănesc şi îmbolnăvesc inima. Să ferim urechile noastre de orice cuvânt ce nu place lui Dumnezeu!

328. Pilda unui surdo-mut

N SURDO-MUT cerceta regulat biserica Şi asculta predica. Cineva îl întrebă, prin semne, de ce face acest lucru, după ce că
el nu aude şi nu înţelege nimic. Surdo-mutul răspunse -
prin semne - foarte cuminte, aşa:

„Deşi sunt surd, eu pot asculta şi auzi cu inima mea Cuvântul lui Dumnezeu. Inima mea aude şi ascultă Cuvântul lui Dumnezeu.
Deşi sunt mut, eu pot vorbi cu Dumnezeu prin rugăciunea inimii mele.
Şi a treia oară: eu dau, prin aceasta, o pildă bună altor oameni sănătoşi care, în loc de biserică, se duc duminica pe la cârciumă şi prin târguri şi daraveri."

329. Şi ţie îţi cântă un cocoş

E FRICA UNEI SLUJNICE s-a lepădat Petru-Apostolul de Mântuitorul. Iar din acest „somn" al lepădării 1-a deşteptat un cocoş. Când a cântat cocoşul, şi-a adus aminte Petru de cuvintele Domnului şi, „plângând cu amar", s-a căit şi a fost iertat *(Matei 26, 69-75).*
Ia seama, iubite cititorule, că şi ţie îţi cântă un cocoş! Şi ţie şi mie. De câte ori ne lepădăm de Mântuitorul şi îl tăgăduim prin faptele noastre, ne cântă şi nouă câte un cocoş.
Ştii tu cine este acest cocoş? Este conştiinţa noastră; este glasul cel din lăuntrul nostru ce ne mustră pentru „lepădările" noastre.

Acesta este „cocoşul" ce-1 făcea pe David să se întrebe: „Suflete al meu, de ce eşti mâhnit şi de ce mă tulburi?" *(Psalm 41, 5).*
Ai săvârşit păcatul? Mai curând ori mai târziu cocoşul acesta îţi va cânta. Poate când nici nu gândeşti, cocoşul va începe să-ţi cânte.
Cocoşul începe să cânte în puterea nopţii. în puterea nopţii fărădelegilor tale, va începe să-ţi cânte

acest cocoş. Şi, orice ai face, orice ai isprăvi, de glasul lui nu vei putea scăpa. Cocoşul acesta nu tace. El tace numai cu o singură condiţie: să plângi cu amar, ca Apostolul Petru şi să te întorci plângând în braţele Domnului.
Ferice de cei care se trezesc la cântarea acestui cocoş şi, plângându-şi trecutul, apucă o viaţă nouă!

330. Minunea cu sâmburii \ de migdale

ÂMBURH DE MIGDALE au o însuşire specială. O adevărată minune în lumea plantelor.
Iei un sâmbure de migdală; desfaci frumos într-o parte coaja de pe el; scrii pe sâmburele gol un cuvânt; potriveşti apoi coaja la loc, strângând-o bine de tot, şi sădeşti apoi sâmburele în pământ. Ştiţi ce se întâmplă atunci? Când din sâmburele acesta va creşte un migdal, pe toţi sâmburii din roadele lui se va afla cuvântul ce l-ai scris pe migdala semănată.
Un grădinar a scris pe sâmburele semănat cuvântul „Iisus" şi pe toate migdalele ieşite din noul pom era scris cuvântul „Iisus".

Hotărât, aceasta este o mare minune în lumea plantelor. Dar această minune se petrece şi în lumea cea sufletească. Când într-o inimă de om „scrii" cuvântul „Iisus", când Domnul Iisus trăieşte în inima ta, atunci toate faptele tale poartă pecetea Lui. Scrieţi în inimile voastre cuvântul „Iisus", căci oricine îl are pe Iisus în inima lui, îl are după aceea şi în toate faptele lui.
Inima este sâmburele faptelor noastre. „Fiule, dă-Mi inima ta!" - zice Domnul. Mirele (Iisus), din «Cântarea Cântărilor», Se adresează sufletului, zicându-i: „Pune-Mă ca o pecete pe braţul tău!"
Când Domnul Iisus va trăi în inima ta, atunci - ca un migdal din sâmburele lui - El va trăi şi Se va arăta şi în toate faptele tale; Se va arăta şi în ochii tăi, în gura ta, în mâinile tale, în gândurile tale, în vorbele tale. Atunci vei putea zice şi tu ca Apostolul Pavel: „Nu trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine".
Scrieţi şi în inima copiilor voştri cuvântul „Iisus", pentru ca în viaţa lor să iasă rodul mântuirii sufleteşti!

331. Cine umblă să şadă pe două scaune...

ÂTĂ ÎNŢELEPCIUNE a pus poporul nostru în vorba: „Cine umblă să şadă pe două scaune rămâne pe jos"; „Cine sade în două
luntre cade în Dunăre".
Pe unul ca acesta îl arată chipul de alături: pe unul
care se răstoarnă, voind să şadă deodată pe două scaune.
Vorba poporului vrea să spună că omul trebuie să fie tot-

deauna hotărât: ori-ori; ori cu una, ori cu alta. Dibuirea nu e bună. Cel care aleargă după doi iepuri, pe urmă, rămâne fără nici unul.
Ce bine ar fi dacă şi în viaţa sufletească ar pătrunde această înţelepciune a poporului. însă în viaţa cea sufletească vedem tocmai cele „două scaune". Mulţimea cea mare a creştinilor umblă să şadă

deodată pe „două scaune": şi pe scaunul lumii, şi pe scaunul Domnului; şi cu lumea, şi cu Dumnezeu; şi cu Hristos, şi cu Veliar, cu toate că Evanghelia spune apriat că „nu puteţi sluji la doi domni" *(Matei 6, 24).* „Cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaş cu Dumnezeu" *(Iacov 4, 4).*

Chipul de mai sus nu e de râs, ci este un strigăt de primejdie către cei care stau cu sufletul pe „două scaune"; către cei care nu sunt nici reci, nici calzi; către cei care cred că pot sluji şi lui Dumnezeu şi diavolului; pot bea şi din paharul Domnului şi din paharul dracilor *(ICorinteni 10, 21).*

Sfârşitul unei astfel de vieţi este osânda cea veşnică.

332. Calea ce duce la oraş *V*

ŞA MERGE VORBA: calea ce duce la Cluj, la Sibiu, la Bucureşti etc; dar, de fapt, calea nu duce pe nimeni, ci omul trebuie să meargă pe ea.

Aşa e şi cu mântuirea cea sufletească. Calea ce duce la mântuire poate fi arătată precis până în cele mai mici amănunte, dar ea nu duce la mântuire, până când omul însuşi nu apucă a păşi pe dânsa.

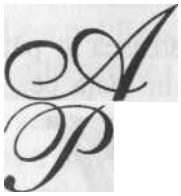

333. Pata de cerneală

E CÂND COPILUL MEU ERA PRUNC, îmi aduc aminte că îi făcusem nişte hăinuţe albe. Din greşeală, copilul le-a stropit cu un picur de cerneală. Ca „să-şi spele greşeala", s-a apucat să frece pata cu apă. Dar pata, în loc să se şteargă, tot mai mare se făcea. La început fusese cât un bob de mazăre şi, iată, acum e cât un măr. Şi, din ce o freacă, tot mai mare se face.

Văzând că toate sforţările lui sunt zadarnice, el vine şi cade în braţele mele, plângându-şi greşeala.

Exact aşa se petrece şi cu „petele" păcatelor noastre. Toate sforţările noastre de a le spăla prin puterile proprii, prin „vreau să mă las de ceea şi ceea" sunt sforţări zadarnice.

Sunt sforţări care toate se termină cu „am încercat, dar nu pot!". A încerca să speli aceste pete cu puterile proprii este tot atât cât a face nimic. Este o încercare zadarnică.

Petele păcatelor noastre se pot spăla numai prin Sângele Crucii de pe Golgota. Cu petele păcatelor noastre trebuie să cădem plângând în braţele Domnului, căci numai „Sângele Lui ne curăţă de orice păcat" *(I Ioan 1, 7).*

334. Predica un mort...

^ N CARTEA UNUI VESTIT MISIONAR citesc:

„Zilele trecute am auzit o predică. Dar, vai, cel ce predica era mort! Nu era duh în gura lui. N-a vorbit nimic despre Mântuitorul, nici despre mântuire. Şi-a spus părerile şi teoriile despre diferite chestiuni sociale.

Cel care predica era un mort; predica lui era moartă şi cei care-1 ascultau, aşijderea, erau nişte morţi. Ce putea folosi o astfel de predică? Numai când Duhul Sfânt vorbeşte prin gura predicatorilor, se trezesc sufletele."

335. „Eu nu pot sluji la zece stăpâni![64]

E CÂND ERAM PRUNC în casa părinţilor, îmi aduc aminte de o întâmplare în care azi văd un adânc înţeles sufletesc. Avea tata o slugă foarte bună şi harnică. Dar, într-o bună dimineaţă, îl văd numai că spune foarte îndârjit şi hotărât: „în casa asta porunceşte toată lumea!... Eu nu pot sluji la zece stăpâni; eu m-am băgat slugă numai la un

stăpân. Unde porunceşte toată lumea, eu nu mai pot sluji!..."

Sluga era indignată. Şi poate avea dreptate. Eu însă mă gândesc azi, oare în cele sufleteşti ascultă sluga noastră numai de un stăpân? Căci aşa a zis Domnul: „Nu puteţi sluji la doi stăpâni" *(Matei 6, 24).*

Aşa este omul. Se indignează când e vorba să-i poruncească mai mulţi stăpâni, dar în cele sufleteşti nu se indignează. îi poruncesc câte zece stăpâni (patimile cele rele) şi ascultă de toţi, ca o slugă bună şi umilă.

Ce lucru dureros!

336. Crucea dinaintea numelui

N ÎMPĂRAT AL FRANŢEI (Ludovic al Xll-lea), după ce şi-a ocupat tronul, a făcut o listă a tuturor vrăjmaşilor pe care ştia că îi are în ţara lui. înaintea numelui fiecăruia a pus câte o cruce. Auzind duşmanii despre aceasta, au fugit şi s-au ascuns, în credinţa că semnul crucii dinaintea numelui înseamnă că vor fi toţi omorâţi. Dar împăratul le-a trimis vorbă să stea liniştiţi în ţară, pentru că crucea ce a pus-o lângă numele lor înseamnă iertarea lor.

Cititorule! Eşti şi tu un păcătos? Te-a pus şi pe tine păcatul în vrăjmăşie cu împăratul Hristos şi acum te temi de pedeapsa Lui? Nu te teme! Priveşte Sus, la Crucea lui Iisus! Crucea Lui înseamnă iertarea ta şi a păcatelor tale. Oricât de păcătos ai fi, împăratul Hristos vrea să te ierte şi te cheamă înapoi în „Ţara" Lui, dacă te-ai hotărât pentru căinţă, pentru îndreptare, pentru împărăţia Lui.

337. Măgarul lui Buri dan

E LA UN VESTIT FILOZOF GREC, Aristotel, a rămas o snoavă despre un măgar care, slobozit fiind din grajd între două grămezi de nutreţ, nu se putea hotărî din care să mănânce. Şi atât a tot dibuit între cele două grămezi, până ce a pierit de foame.

Un scriitor englez, Buridan, a prelucrat pe larg într-o carte întreagă această snoavă, zugrăvind prin ea chipul şi tipul oamenilor nehotărâţi. De aici a rămas numele de „măgarul lui Buridan", de câte ori e vorba despre oameni nehotărâţi.

Acum, fireşte, istorioara lui Aristotel a fost făcută - ca orice snoavă - din închipuire. Căci oricât de nepriceput ar fi un dobitoc, tot nu moare de foame între două grămezi de nutreţ, ci se repede pe dată la una din ele.

însă, vai, această snoavă se petrece aievea, când e vorba de viaţa noastră cea sufletească!

„Aşa zice Domnul: iată, Eu pun în faţa voastră calea vieţii şi calea morţii, moartea şi viaţa, binecuvântarea şi blestemul; alegeţi!" *(Ieremia 21, 8 şi Deut. 30, 19-20).* Insă omul, nepriceputul, ce face în faţa acestei telegrame cereşti? Stă mereu nehotărât la hotarul îndoielii. Şi de Dumnezeu ar asculta, şi de lume nu s-ar lăsa. Şi cu Dumnezeu s-ar pune bine, dar nici cu diavolul nu s-ar strica. Şi

dibuie mereu între bine şi rău, între mântuire şi pieire, până ce soseşte moartea.

Au trecut cinci ani de când un creştin îmi tot spune că vrea să intre şi el în Oastea Domnului, să înceapă o viaţă nouă. Dar nu se poate hotărî, sau, mai bine zis, nu se îndură să o rupă cu lumea şi păcatele. Cum zice cântarea Oastei:

„ *Să intri-n Oaste nu-ndrăzneşti, La gura lumii te gândeşti Ş-apoi nu te-aiprea-ndura Nici păcatele-a lăsa. Două lumi se bat în tine Una vrea, alta te ţine. "*

Şi omul, de regulă, ascultă de lumea care-1 „ţine" în moarte şi păcat.

Mântuirea este o hotărâre categorică: ori cu Dumnezeu, ori cu lumea *(Iacob 4, 4);* ori cu Hristos, ori cu Veliar; ori cu lumina, ori cu întunericul.

Să răsune neîncetat în urechile noastre cuvintele Domnului: „Pus-am în faţa voastră moartea şi viaţa; alegeţi!"

338. Ce bucurie nu vom avea în cer?

[k] NTR-0 ADUNARE DE CREDINCIOŞI, puse odată cineva întrebarea:
- Ce bucurie nu vom avea în cer? întrebarea trezi mirarea tuturor. Toţi se întrebau: - S-ar putea să fie o bucurie pe care să nu o aflăm în cerul tuturor bucuriilor?

- Da! - răspunse cel cu întrebarea. Aici pe pământ noi avem o bucurie pe care în cer n-o mai putem avea: bucuria de a aduce un suflet pierdut la Mântuitorul şi la mântuire.
Cu adevărat, bucuria de a vedea un suflet care era mort şi a înviat; bucuria de a auzi un suflet strigând: „Orb am fost şi acum văd!"; bucuria de a mântui un suflet de la moarte este doar cea mai scumpă bucurie de care ne putem învrednici aici, pe pământ.
Ferice de cei care cunosc această bucurie şi se ostenesc să guste din ea!

339. Duhul Sfânt şi Biserica

(^7″ OATE SLUJBELE, toate tainele, toate */*″*) /* lucrările din Biserică sunt lucrarea Du-
^— hului Sfânt. „Fără Duh Sfânt - zicea un
Sfânt Părinte - nu sunt nici Biserică, nici preot, nici predică, nici slujbă, nici taină."
„Nu ziceţi - spune un vestit predicator - «parale ne trebuie»! Vom avea din belşug îndată ce Duhul Sfânt atinge inimile oamenilor.
Nu ziceţi: «clădiri ne trebuie; biserici noi ne trebuie»! Toate acestea nu sunt de dispreţuit, dar ceea ce ne lipseşte mai înainte de toate este Duhul Sfânt. Dacă mai înainte de a muri aş mai putea rosti numai o rugăciune, aceasta ar fi:

Doamne, trimite creştinătăţii Tale pe pământ oameni plini de Duhul Sfânt!... Doamne, trimite tuturor Bisericilor Tale oameni plini de Duhul Sfânt!...'[l]

340 Ascultarea în Biserică

A O BISERICA slujeau doi preoţi, cu multă râvnă. în fiecare duminică se predica Cu- vântul lui Dumnezeu.
Unul dintre preoţi, voind în predica lui să facă legătură cu predica celuilalt preot din duminica trecută, îl întrebă pe crâsnic (paracliser) despre ce a vorbit părintele în duminica trecută.
„Să mă iertaţi, - răspunse crâsnicul - dar eu eram atunci încurcat cu cădelniţa, căci se stinseseră cărbunii din ea şi nu-mi aduc aminte... Voi întreba însă pe cantor."

Dar cantorul nu-şi aducea nici el aminte, pentru că pe vremea predicii căutase prin Tipic glasul şi rânduiala duminicii viitoare.
Crâsnicul îl întrebă pe epitrop, dar nici epitropul nu-şi aducea aminte, pentru că pe timpul predicii îşi făcuse socoteala banilor strânşi cu tasul.
Disperat, crâsnicul se suie sus la cor, la domnul învăţător, dar nici aici nu se ferici. Pe timpul predicii, domnul învăţător ieşise afară „să tragă o ţigară".
Bietul crâsnic, ce era să facă?! Să se întoarcă la părintele fără nici un răspuns? Ar fi fost prea-prea ca o biserică întreagă să nu ştie ce a predicat părintele în duminica trecută. Se gândi una bună şi, ivindu-se pe uşa alta-

rului, zise încet, şoptind: „Părinte, am aflat: în duminica trecută, părintele celălalt a vorbit... despre Dumnezeu!"
O întâmplare de râs ar fi aceasta, dacă n-ar fi în ea un dureros adevăr. în câte biserici se rosteşte Cuvântul lui Dumnezeu cu foc şi înţelegere - şi câţi îl ascultă cu folos şi înţelegere?

341. ..De ce te duci la Biserică?"

E CE TE DUCI LA BISERICĂ? Te poţi ruga şi acasă.
- Dar dumneata de ce te duci la cârciumă? Poţi bea şi acasă.
- Pentru că la crâşmă băutură e mai bună.
- Apoi vezi, tocmai de aceea mă duc şi eu la biserică, pentru că acolo rugăciunea e mai bună şi mai dulce decât acasă.

342. ..Metrul" cel sufletesc

/~\f>/* IAŢA CEA CREŞTINEASCĂ îşi are şi ea *1/* o măsură a ei, un „metru" al ei. Iar ′ „metrul" acesta este întrebarea: cât de aproape eşti tu de Iisus Mântuitorul?
De „distanţa" aceasta atârnă puterea vieţii noastre celei creştineşti.
Lozinca (parola) vieţii şi mântuirii noastre trebuie să fie: *„Mai aproape de Domnul, mai aproape de EU"... „ Mai lângă Domnul meu, mai lângă El!".*

343. Cuiul lui Pepelea

SNOAVA DIN POPOR vorbeşte despre păţania unui om care şi-a cumpărat o casă de la un oarecare Pepelea. Acest Pepelea şi-a vândut casa, cu o mică condiţie: să mai aibă în ea un cui al lui. Căci, zicea el: „Casa mea e de la părinţi şi, de amintire, vreau să mai am în ea măcar un cui".
„Un mic cui?! Cu ce mă poate păgubi?" - îşi zise în sine cumpărătorul; şi făcură contractul.
O bucată de timp, omul nu se simţi stingherit pentru acest cui. Pepelea venea numai din când în când să-şi vadă ,cuiul, spunând că 1-a ajuns dorul de părinţi. De la o vreme însă, începu a veni tot mai des. Mai târziu, începu a bate şi noaptea pe la uşa omului, spunând că 1-a ajuns dorul, ba de tată-său, ba de mamă-sa, ba de moşu-său.

- Păi bine, Pepelea! Dar tot noaptea te-apucă dorul de părinţi şi-mi tulburi somnul?
- Ce te priveşte pe dumneata? - răspundea Pepelea, dând cearta între ei. Cuiul e al meu şi fac ce vreau cu el!...

Uite, am venit să-mi pun pălăria în el!... Şi voi mai veni!...
Şi, de atunci, în fiecare noapte, Pepelea venea şi de câte trei ori, să-şi pună pălăria în cui. Pe bietul cumpărător îl apucase groaza. Pepelea îi tulbura nopţile şi somnul.
Pe urmă, Pepelea se apucă şi agăţă în cuiul lui o traistă plină cu murdării. Casa s-a umplut de miros greu şi bietul cumpărător fu silit să fugă afară.
Cuiul lui Pepelea i-a pricinuit omului atâta necaz încât, pe urmă, şi-a părăsit de bunăvoie casa cumpărată şi, de necaz, nu peste mult timp a şi murit. Astfel, pentru un cui, omul şi-a pierdut liniştea, casa şi viaţa. Iar Pepelea, cu un cui, a răpit casa altuia.
De atunci, a rămas vorba: „Să te fereşti de cui străin în casa ta!". Oamenii folosesc această vorbă numai în înţeles lumesc, dar ea are şi un înţeles duhovnicesc. în snoava cu «cuiul lui Pepelea» este un adânc înţeles duhovnicesc. Aşa-i păcatul, ca şi cuiul lui Pepelea. îi laşi numai un pic de loc, îi laşi numai un «cuiuţ» în casa sufletului tău şi, pe urmă, el îţi răpeşte casa, sufletul şi mântuirea.
Acest cui al lui Pepelea e arătat şi în Biblie, acolo unde a zis Mântuitorul că nici o cirtă şi nici o iotă nu trebuie lăsate din Legea Domnului (cf. Luca 16, 17); căci, îndată ce ai lăsat cirta, se clatină şi Legea.
Snoava cu cuiul lui Pepelea are un înţeles deosebit şi pentru Oastea Domnului, şi pentru ostaşii Domnului. A intra în Oastea Domnului înseamnă a-ţi schimba casa sufletului. Satan pusese stăpânire pe această casă. El se făcuse stăpânul şi proprietarul ei. Iar acum tu, intrând în Oastea Domnului, îţi predai casa unui nou stăpân: Domnului Iisus. însă Pepelea-diavolul tocmai aici pândeşte şi stăruieşte: să-i mai laşi un «cui» mic în casa ce fusese a lui. Căci nu mai poate de dorul acestei case.

Când te întorci la Dumnezeu şi intri în Oastea Domnului, Pepelea-diavolul pândeşte şi stăruieşte

să-ţi mai laşi o mică patimă, să-ţi mai laşi un mic păcat, care ţi-a fost drag. Şi, dacă nu bagi de seamă şi primeşti «cuiul» acesta, pe urmă ai pierdut casa, ţi-ai pierdut ostăşia, ţi-ai pierdut mântuirea. Ţi le-ai pierdut, tocmai pentru că Satana se foloseşte de acest «cui» pentru a te cerceta zi şi noapte. Iar Domnul Iisus nu poate petrece acolo unde şi Satana are «cui» şi intrare. Şi Duhul Sfânt, la fel, fuge din casa unde intră mirosul cel urât al patimilor şi păcatelor.
Iubiţi fraţi ostaşi, să luăm aminte! Cuiul lui Pepelea, mai ales în ostăşia noastră, îşi pândeşte intrarea şi strecurarea. Pepelea-diavolul e mulţumit dacă se poate strecura în ostăşia noastră cu câte un «cui». Eu am cunoscut un ostaş care, la intrarea în Oaste, îşi mai lăsase un «cui»: păhărelul de rachiu. Iar Satana a început a veni „să-şi pună pălăria" în acest «cui», care era al lui. Pe urmă, acest Pepelea a adus şi putoarea desfrânării, iar ostaşul şi-a pierdut ostăşia şi mântuirea. Deci nici un «cui», iubiţii mei fraţi, în ostăşia noastră! Căci în acest «cui» îşi agaţă diavolul, mai întâi, „pălăria", apoi „chepeneagul"[11], şi, pe urmă, aduce şi murdăria patimilor, scoţându-ne din casa mântuirii.
Să grijim, fraţilor, căci au început a se ivi şi ostaşi «cu cui»! „Să nu jucăm duminica, ci să jucăm lunea sau marţea!" - s-a predicat la o adunare a Oastei. Adică, să mutăm «cuiul lui Pepelea» de pe un perete pe altul, căci, o dată slobozit diavolul să-şi pună pălăria în acest «cui», altul va zice: „Ba putem juca şi duminica, după-amiază,
după ce se gata cu biserica şi Liturghia, că atunci nu-i păcat!". Iar altul va adăuga: „Putem să şi bem, dar nu cu litra, ci cu «cuiul», cu păhărelul". Iar, după ce diavolul şi-a pus pălăria de trei ori în acest «cui», omul îi mai bate lui «Pepelea» încă trei cuie, căci aşa merge vorba: „cui cu cui se scoate afară".
Să ne ferim, iubiţi fraţi, să nu ajungem nişte astfel de «ostaşi cu cui», sau, cum s-ar zice mai pe scurt, nişte «ostaşi cu-cu-ieţi»!
Fratele meu! Nu cumva mai ai şi tu un «cui al lui Pepelea» în casa ostăşiei tale? Izbeşte-1 îndată şi-1 scoate din viaţa ta, căci, pe urmă, cu acest «cui», îţi răpeşte diavolul casa mântuirii!
Fraţii mei! Tăria Oastei, viaţa Oastei şi biruinţa Oastei sunt tocmai parola: Nici un «cui» în casa şi ostăşia noastră! Afară cu orice «cui» din Oastea şi viaţa noastră! Afară cu toate păcatele din viaţa şi purtările noastre! Nici o cirtă şi nici o iotă să nu cedăm din Legea Domnului!
Cuiul! Cuiul! Iată, asta-i singura primejdie care poate ameninţa şi omorî Oastea Domnului! Să nu ne temem de cei ce ne pot sparge adunările! Să nu ne temem de cei ce ne pot duce pe la Jandarmerie! Să nu ne temem de cei ce ne pot bate şi încuia în temniţă! Ci să ne temem de «cuiul lui Pepelea»! Să ne temem de strecurarea păcatului în viaţa şi ostăşia noastră! Să ne temem de cel care poate omorî sufletul şi duhul Oastei noastre: de păcat!
Deci, fraţii mei, strajă, până la sfârşit, la hotarul acesta! RĂZBOI TUTUROR PĂCATELOR!

[11] *chepeneag (căpeneag)* = haină lungă şi largă, care acoperă tot corpul.

344. Cei care au pierdut trenul vieţii de veci

*/"Sp/** IAŢA NOASTRĂ este o călătorie spre cer,
^ *1/* asemănătoare unui tren ce stă totdeauna
r gata de plecare spre veşnicie. Noi trebuie
să fim gata permanent, căci nu ştim ziua, ceasul şi minutul
când pleacă acest tren. Dar diavolul, mişelul cel mare,

scrie, pe furiş, pe acest tren înşelăciunea: *«Mai aveţi vreme!».* Vai de cei care ascultă de această înşelăciune!

Când moartea va striga: *«Gata!»,* cei mai mulţi oameni nu sunt gata; ei scapă trenul vieţii de veci, pentru că au ascultat de înşelăciunea diavolului.
In ziua plecării spre veşnicie, toţi aceştia vor păţi ca şi oamenii din chipul de alături, care, întârziind, au pierdut trenul vieţii de veci, pentru că au ascultat de „informaţia" diavolului. Acum, după ce i-a înşelat, diavolul râde de pierzarea lor.
- Aici pe tren era scris: *«Mai aveţi vreme!»* - spun revoltaţi cei întârziaţi.
- Asta era scris pentru înşelarea voastră! - le răspunde Satana, râzând.
Păcăliţii văd acum înşelăciunea, dar e prea târziu, e prea târziu... Au scăpat trenul vieţii de veci. Mântuirea lor e pierdută.
Ah! Eu mă îngrozesc, gândindu-mă că, în fiecare zi, atâtea şi atâtea suflete scapă acest tren, ascultând înşelăciunea diavolului că mai au vreme pentru cele sufleteşti...
Cum stai tu, dragă cititorule, faţă de *înşelăciunea* Satanei?

345. Scară sau aripi?

REDINŢA ŞI MÂNTUIREA sunt mai mult o chestie de *aripi,* de inimă, de însufleţire -decât de *scară,* de ştiinţă omenească. Cu argumente, numai cu „argumente pentru existenţa lui Dumnezeu" nu-1 vei putea câştiga definitiv pe nimeni pentru împărăţia lui Dumnezeu. Când crezi că l-ai câştigat cu „scara" aceasta, atunci scara se prăbuşeşte.
Pentru lucrul acesta se cer „aripi"; se cere râvnă, însufleţire, jertfa. Se cer aripile Porumbelului din Praznicul Cincizecimii.

Preot IOSIF TRIFA

A încerca să atingi cerul numai cu „scara" înseamnă a pierde mântuirea ta şi a altuia.
Cuvintele: „crede şi nu cerceta!", pe înţelesul lor cel adevărat înseamnă: foloseşte aripile şi nu scara.
E adevărat că Iacov a văzut în vis o scară ce lega cerul cu pământul, numai că cei care suiau şi

coborau pe scara aceasta aveau aripi.
Sundar Singh spune într-un loc că a fugit dintr-o şcoală de înalte studii teologice, pentru că şcoala avea numai „scări"; iar lui îi trebuiau „aripi".
Sunt aşa de puţini misionarii cei adevăraţi, pentru că azi se folosesc mai mult „scările" decât „aripile".

346. Câştigul necurat

FEMEIE care vindea lapte la oraş, şi căzuse în ispita de a-1 spori cu apă, se întorcea spre casă cu o maramă nouă, cumpărată de la prăvălie. în drum spre casă, o ajunse o furtună şi, trecând peste un pod, vântul îi smulse marama de pe cap şi o aruncă în apă. Oamenii umblau să o prindă, dar femeia, privind de pe pod cum o duce apa, le zise: „Lăsaţi-o, dragii mei, să meargă, căci din apă a ieşit şi apa o duce!"
De câştigurile cele necurate totdeauna nimica se alege. Şi totuşi atâţia oameni umblă după câştiguri necurate!

347. între cădere şi cădere

ORUMBELUL, când se murdăreşte, a- leargă repede la apă şi se spală. El nu poate suferi necurăţenia; nu-i place de ea.
O oaie, de o bagi într-un noroi, într-o mocirlă, umblă în toate părţile să fugă, să scape de acolo. Dar porcul, când ajunge în noroi, se tăvăleşte şi se lăfâieşte în el cu plăcere. Asta-i lumea lui şi plăcerea lui!
O aşa deosebire este şi între căderea celor credincioşi şi a celor necredincioşi. Şi credinciosul are clipe de cădere; şi el se murdăreşte câteodată, dar el aleargă îndată la apă, ca porumbelul. îşi spală îndată păcatul, prin lacrimi de căinţă şi prin Sângele Domnului.
Dar, când cade necredinciosul, el se simte bine în mocirlă; el se tăvăleşte şi se lăfâieşte ca porcul în noroiul patimilor şi păcatelor. Asta-i lumea lui de plăcere.

348. Pilda păunului

ĂUNUL, CU PENELE SALE MÂNDRE, e pilda obişnuită a trufiei. Şi totuşi nu este tocmai aşa.

„Păunul - spune un cunoscător al vieţii păunilor - se uită cu un fel de trufie la penele sale, dar, îndată după aceasta, caută în jos, şi, privindu-şi picioarele negre şi urâte, rămâne parcă umilit de ruşine."
Oricâte daruri ai avea, dragă cititorule, de la Domnul de Sus - avere, înţelepciune, sănătate, daruri sufleteşti etc. - uită-te mereu în jos, la neputinţele şi slăbiciunile tale şi vei scăpa de ispita trufiei!

I

349. Rotschild şi medicul

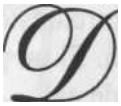

ESPRE MARELE MILIARDAR, Rotschild, am citit un lucru interesant: medicul lui de casă îl cerceta în fiecare zi. Iar Rotschild i-a făcut un fel de plată interesantă.
In fiecare zi, medicul îşi afla plata de zi pe masa lui Rotschild. Dar aceasta numai până când Rotschild era sănătos şi n-avea nevoie de el. îndată ce Rotschild se îmbolnăvea, medicul nu mai primea nici un fel de plată până nu se făcea iar sănătos.
Adică, Rotschild îşi plătea medicul pentru sănătate şi nu pentru boală.
Noi însă facem cu Doctorul nostru cel sufletesc tocmai din contra. îl „plătim" cu rugăciuni şi îndreptarea purtărilor, numai pe vreme de boală şi necaz, dar cât ni-e bine, habar n-avem să-I „plătim" pentru darurile de care ne învredniceşte. „Plătim" boala, dar nu „plătim" sănătatea.
Şi nu e bine aşa!

350. Aţi băgat de seamă?

ŢI BĂGAT DE SEAMĂ că Biblia cea mijlocie (şi cea mică, de buzunar) este o predică vie, chiar şi înainte de a o deschide şi de a citi în ea?
Căci cum este această Biblie? E legată în negru; marginile din lăuntrul ei sunt roşii, iar înăuntru este albă.
Luând în mână această Biblie, un ostaş ar putea predica astfel:

„Dragii mei! Această Biblie, această Carte a lui Dumnezeu, îmi arată mântuirea chiar şi înainte de a o deschide şi de a citi în ea. Neagră este cartea aceasta pe dinafară. Aşa era şi viaţa mea înainte de a-L cunoaşte cu adevărat pe Dumnezeu. Iar pe Dumnezeu L-am cunoscut prin «roşul» acesta de pe marginile dinăuntru ale Cărţii. Prin «roşul» acesta, prin Sângele Crucii, care ne curăţă de orice păcat, am ajuns la «alb», la mântuire... la o viaţă nouă cu Domnul."

351. S-a mântuit, mântuind pe altul

- o istorioară din viaţa lui Shundar Singh -

RECEAM INTR-0 IARNA - spune Shundar Singh - prin munţii Tibetului. *JJ* — Era un

viscol puternic şi un ger grozav.
Calea era tot mai grea. Simţeam că puterile îmi scad. Mă biruia frigul şi îngheţul. La o răspântie, văd un om căzut în zăpadă.
E aproape îngheţat şi mort. Mă aplec spre el.
E un tibetan. îmi dă să înţeleg că orice încercare pentru salvarea lui e zadarnică. Dar eu nu pot să-1 las aici. îl ridic în spate şi plec cu el la drum. Povara e grea, dar, sub greutatea ei, simt că mă încălzesc.

Eram aproape îngheţat de frig şi acum, iată, mă năpădesc sudorile. M-am încălzit, iar căldura mea o simte cel din spatele meu. Am devenit un fel de cuptor pentru el. Era aproape mort, iar acum îl simt că se mişcă şi dă semne de viaţă. Nu mai pot de bucuria mântuirii unui pierdut. Această bucurie îmi dă puteri noi. Păşesc cu bărbăţie prin zăpadă şi viscol. în zare se iveşte un sat. Suntem mântuiţi! Suntem mântuiţi amândoi, unul prin altul. Tibetanul ar fi pierit fără ajutorul meu, dar şi eu aş fi pierit fără el. Purtându-1 în spate, m-am încălzit şi l-am încălzit şi pe el. M-am mântuit mântuind pe altul."
Ce mult-grăitoare este această întâmplare! Să o luăm şi noi pe sufletul nostru! O taină a mântuirii sufleteşti aceasta este: să te mântui mântuind pe altul.
Creştinii de azi sunt atât de „reci", tocmai pentru că nu se încălzesc încălzind pe alţii. Creştinii noştri sunt atât de „slabi", tocmai pentru că nu se întăresc întărind pe alţii.
Şi sunt atât de „săraci" creştinii de azi, tocmai fiindcă nu se îmbogăţesc îmbogăţind pe alţii.
Să nu uităm nici noi, ostaşii Domnului, porunca: Să ne mântuim, mântuind pe alţii!... Să ne încălzim, încălzind pe alţii!...

352. „Cu cât vinzi copilul?"

ŞA FU ÎNTREBATĂ mama unui sin- copil.

„Cu toţi banii din lume nu-mi poţi cumpăra copilul!" - răspunse mama.
Şi, când ne gândim că Dumnezeu a jertfit pe Unul Născut Fiul Său pentru mântuirea noastră! *(Ioan 3, 16).* Şi Fiul S-a jertfit de bunăvoie pentru mântuirea noastră.

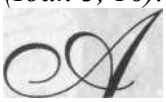

Ce dragoste mare este aceasta! Câţi însă o primesc şi se mântuiesc prin ea?

353. Dintr-o piatră a făcut un tată

NDEVA AM CITIT O POVESTE din Ţările Răsăritului. Un biet copilaş orfan se rătăcise în pustie. Plin de groază, umbla să scape de pieire. în depărtare, iată, se iveşte un chip de om, dar, când se apropie, văzu că omul era o statuie de piatră. Un urlet fioros de animal sălbatic se auzi în apropiere. Atunci copilul, cuprinzând cu braţele sale chipul de piatră, strigă din tot sufletul său: „Tată dragă, scapă-mă!" Şi, o minune, piatra căpătă viaţă, chipul se prefăcu în «tată», care-şi sărută copilul şi îl scăpă de pieire.
Prin credinţa sa, un copil a făcut tată dintr-o piatră. Cu noi se pare însă că povestea e de-a-ntoarselea. Noi avem un Tată Ceresc viu şi nespus de bun Care tot strigă spre noi şi ne cheamă la El; noi însă se pare că suntem din piatră: nu-L vedem, nu-L auzim, nu-L ascultăm.
Ca şi copilul din pustie, să alergăm la El şi să scăpăm la El, în pustia acestei vieţi plină cu urletele fioroase ale patimilor şi ispitelor de suflet pierzătoare!

354. Un concurs de fericire

,•

BUNĂ LECŢIE s-a gândit să dea zgârciţilor un creştin din America, în următoarea formă: într-o bună dimineaţă lipi pe poarta grădinii sale următoarea înştiinţare:

Grădina aceasta va fi dăruită aceluia care este _____deplin fericit.

Un bogat zgârcit, citind înştiinţarea, se grăbi să se prezinte, în nădejdea că el, fiind bogat şi fericit, o va câştiga.
— Eşti fericit? - îl întrebă proprietarul grădinii.
— Da, sunt fericit.
— Nu-i adevărat, căci dacă ai fi fericit n-ai mai avea nici o dorinţă şi n-ai mai umbla după grădini.

355. într-un teatru din Germania

- o întâmplare dintr-un teatru din Germania -

E JUCA UN TEATRU de râs şi de petre- cere Şi sa^a era Puna de lume. Dar, afară, într-o parte, teatrul luase foc. Atunci, unul dintre actori a început a striga: „Foc! Foc!!!"

Dar lumea credea că aceste vorbe ţin şi ele de glumele teatrului şi actorul vrea să facă o glumă mare, ca să râdă apoi de spaima publicului.

A strigat şi directorul că „arde teatrul", dar lumea râdea înainte.

Abia când s-au ivit flăcările, lumea a început a fugi îngrozită. Dar atunci era prea târziu. Aproape toţi s-au prăpădit în foc.

Cam aşa se întâmplă şi în viaţa oamenilor. Pentru cei mai mulţi, viaţa aceasta e un teatru de râs şi de petreceri şi când le spui să iasă din focul răutăţilor, din focul pieirii sufleteşti, te râd şi te batjocoresc. Abia pe patul morţii văd focul pieirii sufleteşti, dar atunci e prea târziu... e prea târziu!...

A patra sută istorioare

265

356. Cumpăraţi-vă ..Testamente"!

N FRATE OSTAŞ îmi scria, mai anul trecut:

„într-un sat, am îmbiat oamenilor Noul Testament. Dar oamenii nici habar n-aveau ce Carte e aceasta.

- Cu ce fel de testamente umbli dumneata?... Las'că testamentul ni-1 face notarul, când vom fi la bătrâneţe! -grăi unul.

- Las'că n-avem averi pentru testamente! - adăugă altul. Dar eu le zisei:

- Dragii mei, Testamentul acesta e un altfel de testament; e un Testament făcut gata, pe care, citindu-1 cu luare-aminte, veţi moşteni averi mari şi vă veţi face toţi bogaţi şi fericiţi. Spun acest lucra din păţania mea. Eu eram un om sărac şi prăpădit, dar, prin Testamentul acesta, m-am făcut bogat şi fericit. Cercaţi şi vedeţi că aşa este! Cumpăraţi-vă cu treizeci de lei acest Testament, şi, peste un an, voi veni iar pe aici să vă întreb de v-am minţit sau ba."

Ostaşul vându câteva Testamente, iar, peste un an, cinci inşi îl sărutară, la intrarea în sat, mulţumindu-i că i-a ajutat să afle o bogăţie nebănuită. Doi dintre ei scăpaseră şi de beţie şi acum erau cu adevărat bogaţi şi fericiţi.

357. „Mie nu mi-e frică de Dumnezeu![64]

IE NU MI-E FRICĂ de Dumnezeu! - striga odată un ostaş al Domnului, într-o strânsură de oameni.

266

Preot IOSIF TRIFA

- Ce grăieşti, omule? - se întreba lumea mirată. Cum poţi grăi astfel de vorbe?

- Şi încă spune că-i ostaşul Domnului! - ziceau oamenii.

- Da, da! răspundea ostaşul hotărât. Mie nu mi-e frică de Dumnezeu... Mi-a fost frică odată, dar acum nu mi-e mai frică, pentru că scris este aici, în Biblie: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de dragoste" *(II Timotei 1,* 7 şi *Romani 8, 15).* Dragostea scoate afară frica. Eu, de când îl cunosc cu adevărat pe Dumnezeu, îl iubesc din tot sufletul meu şi fac voia Lui nu din

frică, ci din dragoste.
Cuminte răspuns!

358. Oglinda de la Iacov 1, 23

*N EPISTOLA LUI IACOV se află o
fyr °§l^m^dă- O cunoaşteţi? Iat-o: vr^ „Căci dacă ascultă cineva Cuvântul şi
nu-1 împlineşte cu fapta, seamănă cu un om care îşi priveşte faţa într-o oglindă; şi, după ce s-a privit, pleacă şi
uită cum era." *(Iacov 1, 23).*
Fiecare dintre noi să ne uităm în „oglinda" aceasta! Căci, oricât am fi de înaintaţi în lucrul mântuirii sufleteşti, tot mai avem destule „pete" care ni se arată prin „oglinda" de mai sus. întrebarea este însă: căutăm noi să ne „spălăm", după ce ne-am văzut în „o-

glinda" aceasta, ori rămânem numai cu privitul?
O, ce de creştini sunt în chipul privitorului din oglinda de la Iacov 1, 23! îşi văd păcatele şi scăderile, dar nu se lasă de ele.
De pildă, o predică mişcătoare este o oglindă în care te vezi aşa cum eşti. Sfânta Scriptură este o oglindă cerească, în care, citind, te vezi aşa cum eşti. O carte, o foaie religioasă, sunt şi ele o oglindă care îţi arată păcatul. Spre pildă, cartea «Oglinda inimii omului» are douăzeci de „oglinzi", în care fiecare om îşi poate vedea apriat starea lui cea sufletească.
Insă întrebarea este: câţi „se spală" după ce s-au văzut în aceste oglinzi spirituale? Ce folos de cel ce plânge sub puterea Cuvântului lui Dumnezeu, dacă nu se şi îndreaptă?
Ce folos de cel ce se uită zilnic în oglinda Bibliei, în oglinda Cuvântului lui Dumnezeu, dacă nu şi împlineşte acest cuvânt?
Privirea noastră în oglinda de la Iacov 1, 23 trebuie să fie totdeauna însoţită de rugăciunea psalmistului: „Spă-la-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi... inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinăuntru ale mele!" *(Psalm 50).*

359. Un ogor lucrat duminica

N BOIER NECREDINCIOS, de la ţară, voind să abată pe ţărani de la „superstiţia" de a nu lucra în duminici şi sărbători, alese un ogor mare, pe care îl lucră numai duminica. îl ară duminica, îl seceră duminica etc. Avu o recoltă bună.

- Vedeţi? - zise el batjocoritor către ţărani. Am lucrat numai în „sfânta duminică" şi ce recoltă

bună am avut!
- Dumnezeu să-ţi ajute să o poţi folosi! - grăi un ţăran cuminte.
Dar, pe urmă, ce s-a întâmplat? Un lucru mic, din care a ieşit o pagubă mare. Pruncii boierului, jucându-se cu o mâţă, îi legară de coadă nişte fâşii de hârtie colorată şi, ca să râdă şi mai mult de spaima mâţei, deteră foc hârtiei, îndreptând mâţa spre hotar.
Dar mâţa, în loc de hotar, sări repede să se ascundă între girezile de grâu. într-o clipă, recolta îngrămădită pentru treierat luă foc. Toate încercările de stingere fură zadarnice. Scrum şi fum se alese de toată recolta boierului.
Recolta strânsă duminica a fost bună... de foc! Un aşa fel de spor au toţi cei ce râvnesc să lucreze în Praznicele Domnului.

360. Cum să descuiem inimile?

yy ARE NECAZ când nu găseşti cheia /"—} */g/g* cea potrivită de la ceva! Stai în faţa v—′ * t/ unei uşi şi nu poţi face nimic. Aşa e şi cu inima noastră. De atâtea ori e şi ea „încuiată" şi nu găsim „cheia" cea potrivită pentru des-cuierea ei. Această cheie se află în mâna Domnului. El nu greşeşte niciodată „cheia". întrebarea este însă: II lăsăm noi să ne descuie inima şi să intre în ea? Pe cei care L-au primit pe Domnul, pe aceştia El îi foloseşte pentru a descuia prin ei şi inima altora. Dar nu e uşor acest lucru. Oamenii sunt de diferite firi. Trebuie să încerci multe „chei" până afli pe cea „potrivită". îţi trebuie
Apa,
tra sută istorioare
269
răbdare, multă răbdare. Dar, mai presus de toate, pentru a „descuia" inimi pentru Domnul îţi trebuie dragoste. Cu mustrări grele şi vorbe aspre, niciodată nu poţi descuia inimi. Cu lovituri de ciocan şi cu tunetele şi fulgerele ameninţărilor pentru păcat, cu greu vei putea descuia atare inimă.
Pentru lucrul acesta, foloseşte cheia dragostei! Iubeş-te-1 din tot sufletul tău pe cel căzut şi fă-1 să simtă dragostea ta de a-1 aduce la Domnul!
Iubire, iubire, iubire - împreunată cu răbdare, cu îndelungă răbdare şi cu smerenie şi stăruinţă - iată cheia care se potriveşte la orice inimă încuiată.

361. Uscăturile pădurii „ uscăturile" dintre oameni

VORBĂ VECHE spune că nu-i pădure fără uscături. Precum nu este pădure fără uscături, întocmai aşa şi între oameni; nu pot fi toţi buni, ci trebuie să fie şi răi. Şi „pădurea" de oameni îşi are „uscăturile" ei.
Foarte bine! Numai că este o deosebire enormă între uscăturile pădurii şi „uscăturile" dintre oameni.

Uitaţi-vă bine ce se petrece în pădure! Toţi arborii pădurii, cu mic, cu mare, năzuiesc spre soare, spre lumină,

ca să poată înverzi şi trăi. în pădure, se dă o adevărată luptă pentru soare, pentru lumină, pentru viaţă. Uscăturile pădurii le formează acei care au căzut în această luptă, cei care n-au putut răzbi la lumină.

Uitaţi-vă la bradul sau fagul cel mic, ce s-au uscat nemaiavând lumină în desişul pădurii. Ei s-au stins suspinând după lumină. Ei au murit cerşind parcă un picur de lumină.

însă cu „uscăturile" dintre oameni se petrece tocmai contrariul. Domnul Iisus a venit în lume ca un „soare al dreptăţii", ca o „lumină a lumii", a vieţii. Câţi însă doresc această lumină? „Iar osânda aceasta este, că lumina în lume a venit, dar oamenii iubesc mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor sunt rele. Căci oricine faptuieşte răul urăşte lumina şi nu vine la lumină pentru ca faptele lui să nu fie mustrate" *(Ioan 3, 19-20).*

Uscăturile pădurii se sting pentru că n-au lumină, „uscăturile" dintre oameni se sting şi mor pentru că „urăsc lumina" şi fug de lumina lui Hristos.

Vai, ce predică grozavă se poate vedea într-o pădure! Toţi arborii doresc şi se apleacă spre soare, spre lumină, numai omul, cea mai aleasă făptură, doreşte întunericul. Toate plantele se luptă pentru soare şi lumină, numai omul se trage tot spre întuneric.

Mai încet, dar, cu vorba: „nu-i pădure fără uscături"! Căci este o uriaşă deosebire între uscăturile pădurii şi „uscăturile" dintre oameni.

362. Ce nu poţi cumpăra eu bani?

ARE POŢI CUMPĂRA orice cu bani? Ba! Poţi cumpăra mâncare, dar nu şi pofta de mâncare. Poţi cumpăra perne moi, dar nu şi somnul. Poţi cumpăra medicamente, dar nu şi sănătate. Poţi cumpăra multe cărţi, nu însă şi minte. Poţi câştiga mulţi prieteni, nu însă credinţa şi prietenia lor statornică. Poţi cumpăra multe desfătări, nu însă şi fericire adevărată. Poţi cumpăra cu bani multe lucruri lumeşti, dar nu poţi cumpăra cu ei împărăţia lui Dumnezeu şi mântuirea sufletului tău.

363. „învăţat mare!..."

- o convorbire auzită într-un sat, absolut autentică -

I FOST duminică la biserică?

~Am f0St"

- Cine a spus predica?
- A predicat un domn profesor, venit de la oraş să ţină o conferinţă pentru popor; trebuie să fie învăţat mare, căci n-am priceput nimic din ceea ce a spus.

Mântuitorul şi Apostolii au grăit pe înţelesul poporului; în forma cea mai simplă şi înţeleasă de toţi au spus „adâncul înţelepciunii" şi adevărul vieţii.

364. Un răspuns fioros

ty/!

(A/ **oa**

ÎNVĂŢĂTOR se întâlni odată pe un drum cu un copil ce nu ieşise încă printre oameni şi la şcoală.

- Al cui eşti tu? - îl întrebă învăţătorul.
- Al dracului! - răspunse copilul.

învăţătorul rămase uimit de acest răspuns şi întrebă mai departe:

- Cum te cheamă?
- Satana!
- De unde vii?
- Din iad! - răspunse copilul.

învăţătorul cercetă mai departe pe urmele acestui răspuns fioros şi, pe urmă, află următoarele lămuriri:

Mama copilului se certa foarte des cu tatăl lui care era beţiv şi îi zicea:

- Ce-i drace, ai venit iar beat pe capul meu?

La asta, tata răspundea cu înjurături şi ameninţări. în această vreme, copilul fugea plângând în braţele mamei, dar mama îl alunga zicând:

- Fugi, Satano, nu mă mai necăji şi tu, că destul de necăjită-s eu de când trăiesc în acest iad de casă!

Din astea, a auzit copilul şi a învăţat că pe tatăl lui îl cheamă „Dracul", pe el „Satana" şi ei trăiesc în „iad".

încă şi din această istorioară se poate vedea ce groaznice urmări are pentru un copil creşterea ce o vede şi o aude în casa părintească.

365. Animalele ascultă chemarea omului

fff\ I N CÂINE aleargă de departe când îl chea-*//* rnă stăpânul lui.

Oaia aleargă îndată când aude glasul păstorului ei. Tot aşa, şi caii, boii, vacile cunosc şi ascultă glasul stăpânului lor.

Numai omul cel făcut „după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu" nu cunoaşte şi nu ascultă glasul

şi chemarea Făcătorului său. Vai, ce lucru grozav este acesta! Şi, vai, ce lucru şi mai grozav este acesta, când ne gândim că omul ascultă vocea şi voia diavolului. Pe Dumnezeu nu vrea să-L asculte, dar pe diavolul îndată îl ascultă şi face voia lui.

366. Bufniţa (cucuveaua) vede numai noaptea

UFNIŢA e un admirabil chip al orbiei sufleteşti. Ea are ochi mari, luminoşi, curaţi, dar vede cu ei numai noaptea. Lumina zilei pentru ea este întuneric, iar întunericul este lumină.

Bufniţa urăşte lumina; ea nu poate suferi lumina; pe ea o supără lumina. Ea iubeşte întunericul; puterea ei de mişcare este întunericul. Aşa sunt şi cei orbiţi de patimă şi fărădelegi:

nişte orbi cu sufletul. Pentru ei „întunericul este lumină, iar lumina întuneric" *(Isaia 5, 20).* Ei n-au ochi şi vedere pentru cele sufleteşti. Ochi au, dar nu văd.

Bufniţa e şi chipul diavolului. Ea are putere numai la întuneric. Aşa şi diavolul are putere numai la întuneric şi numai asupra celor care umblă în întuneric.

„Eu sunt lumina lumii - zicea Iisus - tot cel care vine după Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii" *(Ioan 8, 12).* Iar, de altă pare, despre Satana se spune că „stăpâneşte în întunericul acestei lumi" *(Efeseni 6, 12).* Adică, vedeţi? Sunt două lumi: o lume de lumină sufletească şi alta de întuneric sufletesc. Cei care trăiesc în lumea şi lumina cea sufletească a Mântuitorului n-au nici o teamă de diavol. Diavolul n-are nici o putere asupra lor; diavolul are putere numai asupra celor care trăiesc în întuneric.

Vai de păsările ce zboară şi umblă noaptea prin întuneric! Bufniţa se ospătează din carnea lor. Vai de cei ce umblă în întunericul păcatelor!

Ferice de „fiii luminii"! Vai de „fiii întunericului!" *(Efeseni 5, 8).*

Tu, cititorule, între care eşti?

367. Umbra măgarului

N PREDICATOR se silea odată să trezească în popor dragoste şi râvnă pentru lucrul mântuirii sufleteşti. Insă, la râvna lui,
poporul răspundea cu căscaturi şi semne de plictiseală.
Atunci, predicatorul începu, în mijlocul predicii, o
poveste. „Cică, odată, un călător a închiriat de la un cioban

un măgar. Pe drum, fiind cald, călătorul făcu popas şi, neavând alt loc, se adăposti la umbra măgarului.
- N-ai drept să foloseşti umbra măgarului meu! - zise atunci ciobanul. Eu ţi-am arendat numai măgarul, nu însă şi umbra lui. Umbra e a mea!...
Din vorbă în vobă, lucrul ajunse la ceartă şi pe urmă la judecată. Lumea se umplu de faima acestui proces; toţi aşteptau cu gura căscată să vadă ce se va alege..."
Cu gura căscată aşteptau şi ascultătorii predicatorului, să audă ce s-a întâmplat cu umbra măgarului. Povestea îi trezise din somnul nepăsării. însă predicatorul deodată se opri în loc cu povestea şi continuă cu predica. Treaba asta îi nelinişti pe oameni; ei aşteptau să audă ce s-a ales cu umbra măgarului. Atunci predicatorul le zise:
- Vedeţi, dragii mei? O poveste mincinoasă v-a trezit din somn; o ascultaţi cu încordare. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ba... Umbra unui măgar vă interesează mai mult decât împărăţia lui Dumnezeu şi mântuirea sufletului vostru...
Este aceasta o istorie ce se întâmplă şi în zilele noastre. Ascultă oamenii şi citesc cu drag tot felul de minciuni şi lucruri lumeşti, dar când e vorba de cele sufleteşti le vine somn, le vine silă şi greaţă.

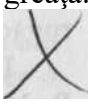

368. Puterea rugăciunii

- o întâmplare din istorie -

A ANUL 1812, Napoleon cel Mare năvăli în Rusia cu peste jumătate de milion de soldaţi. O spaimă mare cuprinse poporul rus. Atunci, se ridică la Moscova un vestit preot credincios, adună popor mult şi făcu o rugăciune în care, printre altele, zicea: „Doamne, Dumnezeul oştirilor, Tu Cel Care

ai scufundat pe Faraon şi l-ai umilit pe Nabucodonosor, priveşte Tu, Doamne, spre trufia acestui om, care se numeşte Napoleon!... Biruinţa vine de la Tine, Doamne, de la braţul Tău cel înalt... Noi ne punem sub scutul aripilor Tale... Ocro-teşte-ne, Doamne, şi ne apără!..."
Un sol s-a prezentat în faţa lui Napoleon, raportându-i că, la Moscova, se fac rugăciuni contra lui.
- Oare cu rugăciunile mă voi bate eu? - răspunse Napoleon cu îngâmfare. Intre mine şi Rusia nu rugăciunile vor decide, ci baionetele!... Voi năvăli în Moscova cu cele cinci sute de mii de baionete şi voi face de ruşine rugăciunile...
Dar, pe urmă, ce s-a întâmplat? Războiul a ieşit prost. Pe Napoleon 1-a prins, în Rusia, o iarnă cumplită. A trebuit să se retragă cu un dezastru cumplit. Din cinci sute de mii de oameni, a ajuns în Franţa numai cu cincizeci de mii. Ceilalţi au rămas prin pustiurile înviscolite ale Rusiei.
Rugăciunea a biruit trufia. Şi o va birui totdeauna. O va birui şi în Rusia de azi! Cine va trăi va vedea şi groaznica prăbuşire a bolşevismului din Rusia de azi. Se va prăbuşi bolşevismul cu o prăbuşire necunoscută în isto-

ria lumii, fiindcă s-a trufit până la a-L tăgădui şi batjocori pe Bunul Dumnezeu.
Să nu uităm! Neamurile, ca şi oamenii, se ridică prin smerenie şi cad prin trufie...

369. Ce sădeşte unul smulge celălalt

OI SOŢI aveau o grădină pe care o semănaseră cu multe feluri de legume. Mai rămăsese un colţ mic nesemănat. „Hai să semăn aici ceva fără ştirea bărbatului! - îşi zise femeia. Să-i fac o surpriză". Dar tot aşa se gândi şi bărbatul; să semene şi el ceva fără ştirea soţiei. Nevasta a semănat flori, iar bărbatul mac. Când a răsărit macul, nevasta a alergat şi 1-a smuls, aşteptând să răsară florile ei. Când au răsărit florile, le-a smuls bărbatul, aşteptând să răsară macul lui; aşa că, pe urmă, n-a mai răsărit nimic.
Aşa fac unii părinţi - foarte mulţi - şi când e vorba de creşterea copiilor. Ce seamănă unul smulge celălalt şi, astfel, nu răsare nimic.
Aşa se întâmplă şi când, peste tot, copilul n-are creştere bună în casă. In acest caz, e zadarnică munca ce o face biserica şi şcoala. Ce seamănă preotul şi dascălul în inima copilului smulge creşterea cea rea ce o are copilul în familie.
Inima copilului e ca un ogor nesemănat. A părinţilor este, în prima linie, înfricoşata răspundere despre ce fel de sămânţă seamănă în acest pământ; şi a lor este răspunderea despre cum au ajutat să crească sămânţa ce au semănat-o, în acest pământ, biserica şi şcoala.

370. Litera legii (I)

HIPUL DE MAI JOS l-am aflat într-o carte de istorie, însoţit de următoarea explicaţie:
„Figura de mai jos reprezintă pe Otto, episcopul din Bayeux, luptând în bătălia de la Hastings. El

îşi închipuia că, neîntrebuinţând sabia, se va conforma regulilor bisericeşti care opreau pe clerici să poarte sabia." E vorba despre luptele confesionale ce se dădeau în vremile de demult, prin apusul Europei. în acele lupte, episcopul de mai jos (catolic) folosea, în loc de sabie, bâta, ca să nu cadă sub judecata cuvintelor Mântuitorului: „Petre, bagă-ţi sabia în teacă, căci oricine scoate sabia de
sabie va muri!"
Aşa e litera legii. în loc de sabie foloseşte băţul; parcă nu e totuna că pe cineva îl omori cu sabia sau cu băţul.

371. Creştinii cei de azi

ESPRE CREŞTINE CEI DINTÂI - creştinii cei de aur - spune istoria că, odată, au dat peste adunarea lor nişte dregători păgâni şi, luându-le Noul Testament, i-au ameninţat că vor arde toate cărţile acestea, să nu mai rămână nici urmă din ele.
- Poftim, aruncaţi-le în foc! - răspunseră creştinii. Noi n-am pierdut cu asta nimic, căci ştim pe de rost întreg Noul Testament şi îl vom putea scrie din nou.
Fericite vremuri erau atunci când creştinii ştiau pe de rost Noul Testament şi cumplite vremuri sunt azi, când cei mai mulţi creştini nici măcar nu au văzut Noul Testament.

372. Grădina cu merele acre

/7J X N OM ÎŞI APĂRA GRĂDINA de copii şi
/f de furturi într-un chip ciudat. Pe laturi,
1/1/ pusese tot meri cu mere acre şi rele. Cine
gusta din ele credea că toată grădina e cu mere acre şi rele,
însă înăuntru erau mere minunate la gust.
Cam aşa se întâmplă şi cu oamenii, când e voba de Evanghelia Mântuitorului şi de o viaţă trăită cu El. Grădina e dulceaţa şi bucuria ce le dă viaţa trăită cu Domnul şi Evanghelia Lui. însă această minunată grădină are, la început, când intri în ea, şi câteva mere acre: lepădarea de sine, lepădarea de poftele şi plăcerile şi năravurile acestei lumi. Dar aceste mere acre ţin numai o clipă, până intri în grădină, într-o viaţă trăită cu Domnul. Când ai intrat în această viaţă şi ai gustat din

ea, atunci îndată simţi o dulceaţă, o bucurie, o pace şi o fericire pe care nu le-ai

avut şi nu le-ai cunoscut. Cei mai mulţi nu intră în această viaţă, pentru că nu cunosc dulceaţa şi bucuria ce sunt înăuntrul ei; cunosc numai merele acre ce sunt pe de lături, la intrare.
Tu, cititorule, ai intrat în viaţă şi ai gustat din dulceaţa şi bucuria unei vieţi trăite clipă de clipă cu Domnul?

373. Albinele şi păianjenii

ĂIANJENH sunt mari duşmani ai albinelor. Când pătrund în coşniţa lor, e adevărat că nu le omoară, dar strică mierea lor şi, prin pânzele lor, încurcă lucrarea albinelor şi le sparge căsnicia. De aceea, albinele se luptă cu îndârjire contra păianjenilor.
în chipul păianjenilor sunt şi păcatele cele mărunte. Ele nu omoară sufletul dintr-o dată, ci, cu încetul, stricând puterile sufletului. Când aceşti păianjeni au intrat în sufletul nostru, să-i dăm îndată afară, căci, dacă-i vom lăsa să-şi facă locuinţă în inima noastră, în curând vom vedea „mierea" noastră pierdută şi stupul conştiinţei noastre distrus.

374. O întâmplare din război

N PRIETEN care a făcut războiul îmi spunea că pe două rânduri li s-a întâmplat, prin Galiţia, să se războiască noaptea - din
greşeală - cu alţi soldaţi de-ai lor, de prin alte unităţi.
Toată noaptea s-a dat o luptă crâncenă, cu vuiet de război,
cu morţi şi răniţi.

Abia dimineaţa, când a răsărit soarele şi s-a făcut ziuă, a fost observată cumplita greşeală. în întunericul nopţii şi al pădurilor de brad, se războiseră fraţii.
O întâmplare cu adânc înţeles sufletesc este aceasta. Oare nu sunt în situaţia asta grozavă şi creştinii de azi, care se războiesc unii contra altora, în noaptea zavistiei şi urii de fraţi?...
Oare nu sunt în situaţia asta şi popoarele creştine din Europa, de la care au plecat şi pleacă toate războaiele cele mari, de se miră popoarele păgâne de noi?...
Oare nu sunt în situaţia asta chiar şi religiile şi confesiunile creştine care se războiesc şi ele şi se urăsc unele pe altele?...

O noapte grozavă, cu lupte între fraţi, este viaţa creştinătăţii de azi. Până când dăinuie această noapte, în zadar cântăm la Crăciun: „Răsărit-a lumii Lumina cunoştinţei". „Lumina cunoştinţei" şi „Soarele dreptăţii" nu se văd în viaţa noastră.
însă odată şi odată totuşi „va răsări Soarele şi se va face ziuă". Vedea-vor atunci cei vii şi cei morţi cumplita greşeală în care au trăit.

375. Au mai cârpaci...

N VEACUL AL XVII-LEA, a trăit, în An- glia, un predicator vestit, Wesley. Prin puterea credinţei şi cu dar de Sus, dintr-un
simplu pantofar devenise un predicator vestit.
Odată, predicând el, cineva din public şoptea mereu
cu răutate:
- Ăsta a fost un pantofar... Cizmarul face pe popa...
- Cineva tot şopteşte mereu că eu am .fost pantofar -grăi Wesley, întrerupându-şi predica. Ţin să vă spun însă că nu e adevărat... Minciună! Eu n-am fost pantofar... Eu am fost numai un biet cârpaci.
Smerenia alesului Domnului a astupat gura hulitorului.

376. Trei minuni

N VESTIT MISIONAR spunea: „Trei minuni am văzut în lumea asta:
Prima. Am văzut oameni care au fel de fel de talanţi de la Bunul Dumnezeu: averi, bani, ştiinţă, învăţătură, dar de a cânta frumos, de a scrie şi vorbi frumos şi altele, multe, dar pentru Domnul şi pentru sufletul lor nu folosesc nimic din aceşti talanţi (îi folosesc pentru slujba diavolului).
A doua. Am văzut oameni care parcă n-au nici o putere şi nici un dar deosebit, dar rămâi uimit ce lucruri minunate pot face pentru lucrai Domnului şi biruinţa Evangheliei.

A treia minune sunt eu însumi, care eram un negustor de robi şi femei stricate. Vindeam oameni pentru «câştigul» meu şi al diavolului. Din acest vânzător şi omorâtor de suflete, Domnul a făcut un pescuitor de suflete pentru împărăţia Lui."

377. Ursul şi mierea cea fierbinte

A SERBAREA UNUI PRINŢ GERMAN, din veacurile trecute, pentru amuzarea oaspeţilor s-a folosit un urs, căruia i s-a dat dramul în mijlocul unei curţi, unde era un vas mare plin cu miere fierbinte.
Cum ursul se prăpădeşte după miere, îndată ce i se dete dramul, se repezi cu botul în vas, opărindu-se amarnic. Urlând de durere, se retrase la marginea curţii. Dar, nu peste mult, lăcomia îl aduse iar la oală. Şi iar se arse una bună şi iar se retrase. Şi iar veni, şi iar fugi. Şi tot aşa făcu, până ce, pe urmă, înghiţi toată mierea şi pieri pe loc.

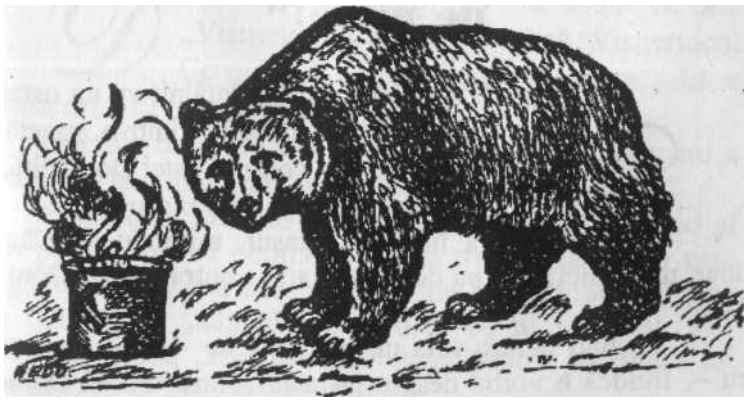

Exact aşa face şi creştinul de „literă". Când „se arde" cu „mierea" desfătărilor lumeşti, se retrage în căinţă. Dar lăcomia îl duce iar la păcat. Şi, după ce „se arde" din nou, iar se căieşte din nou. Şi iar „se arde" şi iar se căieşte. Şi tot aşa „se arde" şi se căieşte, dar de „miere" nu se lasă, până ce moare în păcat şi pieire sufletească.

Ce folos că ne spovedim regulat şi păcătuim regulat?

Ce folos de căinţă, dacă „facem tot aceleaşi urâciuni"?

Ce folos de căinţă dacă nu ne lăsăm de „miere"?

O căinţă fără îndreptare este un lucru foarte plăcut diavolului. De ursul cu mierea fierbinte râdea prinţul cu oamenii lui; de creştinul ce „se arde" mereu şi păcătuieşte mereu râde prinţul întunericului cu ceata diavolilor lui.

A te căi cu adevărat înseamnă a o rupe cu lumea şi păcatele. înseamnă a „muri faţă de lume şi păcat" *(Romani cap. 6; Galateni 6, 14).* Iar aceasta o poate face numai cel care s-a suit la Golgota; cel care a aflat cu adevărat Jertfa Scumpului nostru Mântuitor.

378. „Asta nu mă priveşte pe mine!"

STĂ-VARĂ, m-am întâlnit cu un ostaş ce-mi arătă o tăietură dintr-o gazetă, unde se vorbea contra Oastei Domnului.

- Asta nu mă priveşte pe mine! - i-am răspuns.

- Cum aşa? - a întrebat ostaşul, mirându-se. Căci doar, uite, aici e vorba despre un atac contra Oastei Domnului.

- Tocmai pentru asta nu mă priveşte - i-am răspuns eu -, fiindcă e vorba despre un atac contra Oastei Dom-

nului... E vorba despre o Oaste a Domnului şi nu despre o oaste a lui Trifa. Atacul nu mă priveşte pe mine, ci pe Proprietarul Oastei; căci doar de aia se cheamă Oastea Domnului, să ştie toată lumea că Stăpânul şi Proprietarul acestei Oşti este Domnul. Aşadar, dacă este vorba de un atac contra Oastei Domnului - apoi asta îl priveşte pe Proprietarul Oastei şi nu pe noi; asta-i grija Lui, să Se apere cum va şti El.

Noi, ostaşii Domnului, trebuie să ne învăţăm a încredinţa mai mult - a încredinţa cu totul - Mişcarea noastră în grija Domnului, căci a Lui este. Pe noi n-ar trebui să ne tulbure nici un atac şi nici o critică. Noi n-ar trebui să răspundem la criticile şi atacurile ce ni se aduc. Asta e grija

Domnului.
Noi ne apărăm numai ca să întărim pe cei slabi; pe cei care se clatină în faţa atacurilor.

379. Duhul Sfânt - „Vistierul"

ESPRE DUHUL SFÂNT se spune că este „Vistierul bunătăţilor", adică Vistiernicul Ceresc. El e încredinţat cu „casa"; El e „casierul"; El face plata bunătăţilor.
Golgota ne-a deschis „credit" la „banca" cea mare a dragostei lui Dumnezeu; Golgota ne-a făcut „cambiul".
Prin Duhul Sfânt ni se plăteşte „suma". Se cere însă şi din partea noastră petiţia cuvenită; trebuie să cerem prin rugăciune şi căinţă aceste daruri ale bunătăţilor, iar după ce am primit „talanţii", „darurile" ce ni s-au dat, să-i folosim cinstit, „negustorind" cu ei pentru împărăţia lui Dumnezeu şi mântuirea sufletelor.

Preot IOSIF TRIFA

380. Când cade un cal

ILELE TRECUTE am văzut un cal ce căzuse pe lunecuşul străzii. Mulţime de *(~y\y* oameni se strânsese în jurul animalului căzut şi toţi ajutau la ridicarea lui. Un lucru frumos este acesta.
Când cade un dobitoc, toţi ajută la ridicarea lui.
Eu însă m-am gândit în mine, ce bine ar fi dacă s-ar petrece acest lucru şi între oameni. Ce bine ar fi dacă oamenii ar sări să
■---------- ajute şi pe se-
menul lor care cade. Căci şi omul cade, în atâtea şi atâtea feluri. Cade şi trupeşte şi sufleteşte. E plină lumea de oameni căzuţi, dar cine sare în ajutorul lor?...
Câţi dintre ei nu s-ar putea ridica dacă s-ar apropia cineva de ei cu cuvântul cel dulce al Evangheliei, cu ajutor sufletesc şi trupesc! Câţi căzuţi nu se află prin spitale, temniţe etc! Cine merge să-i ridice? Câţi căzuţi nu s-ar putea ridica, mergând la ei cu un ajutor sufletesc şi trupesc.
Unde suntem, unde am ajuns de la fericitele timpuri apostolice, când creştinii „erau una" şi trăiau ca într-o familie, ajutându-se şi întărindu-se unii pe alţii? *(Faptele A-postolilor 4, 32-37).* Unde suntem de la cuvintele Apostolului Pavel: „Voi sunteţi corpul lui Hristos şi fiecare în parte mădularele lui... şi, dacă suferă un mădular, toate

mădularele suferă împreună cu el" *(I Corinteni 12, 26-27);* adică, dacă un membru, dacă un frate de-al vostru, suferă, ajutaţi-1 şi tămăduiţi-1, căci altcum întreg corpul vostru suferă!
Vai, cât ne-am depărtat şi aici de Evanghelie! Când cade un om, azi, sar zece să-1 ajute a cădea mai adânc şi alţi douăzeci sar să-1 împiedice a se ridica.
Când înfiinţezi o Oaste a Domnului, anume pentru ridicarea celor căzuţi, te râde lumea, te batjocoreşte, te „critică", ba încă te face şi „sectar".
Vai, ce vremuri cumplite trăim!

381. Maiestatea Sa regele la fabrica de hârtie

yy AI ASTĂ-PRIMĂVARÂ, Maiestatea ••—\ */g/l* Sa Regele a vizitat fabrica de hârtie din v—′ *v 1/* Buşteni. Din acest prilej, am citit un amănunt cu adânc înţeles sufletesc.
Intre altele, Maiestatea Sa Regele s-a interesat din ce fel de material se fabrică hârtia cea mai fină. I s-a arătat o grămadă de zdrenţe murdare.
- Din zdrenţele acestea iese hârtia cea fină? E posibil acest lucru?
- Da, Maiestate! Hârtia cea mai fină se face din zdrenţe.
A doua zi, Maiestatea Sa Regele a primit o seamă de daruri din partea fabricii, între care era şi un pacheţel cu hârtii fine pentru cancelaria regală, pe care era imprimată Coroana regală.

ı

Hârtiile erau făcute din zdrenţele pe care le văzuse regele.
Ce predică minunată văd eu în acest amănunt! Aşa suntem şi noi. Nişte zdrenţe murdare. Oricât de buni am crede că suntem, în faţa Crucii toate faptele noastre sunt nişte cârpe murdare.
Dar lucrurile se schimbă complet după ce zdreanţă noastră - viaţa noastră - trece prin fabrica Golgotei. „Şi păcatele voastre ca roşeala de vor fi, ca zăpada le voi albi" *(Isaia 1, 18).* Din zdrenţele noastre, din cârpele noastre cele murdare, Golgota face o pânză nouă, curată, o hârtie albă şi curată, pe care Iisus Regele cel Mare îşi imprimă Coroana Sa Regală.

8^; Răspunsul lui Dumnezeu

E VREMURI, LA PARIS în Franţa, a trăit unul dintre cei mai mari hulitori ai lui Dumnezeu, un scriitor vestit, cu numele Voltaire (Volter). A scris " •■ ■ ■ - cărţi întregi pline de hule la adresa Dumnezeirii. în special, era un înverşunat duşman al Bibliei. „Lumea e încă proastă - zicea acest Voltaire - de aceea mai crede şi mai citeşte această Carte de basme şi minciuni, dar eu sunt sigur - profeţea el - că peste cincizeci de

A patra sută istorioare

ani nu se va mai găsi nici o Biblie. Lumea se va deştepta şi această carte de minciuni va dispărea".

Ştiţi cum a răspuns Dumnezeu la această hulă? în casa unde a scris Voltaire hulele şi profeţia lui cea mincinoasă, astăzi se află o tipografie care tipăreşte Biblii.

Un adevărat şi minunat răspuns al lui Dumnezeu. Biblia nu numai că n-a dispărut, ci azi e cea mai citită şi răspândită Carte de pe pământ.

383. Scutură pomul!

AND în TREBUIE TOAMNA POAME, scuturi pomul. Dacă pomul nu îngăduie la prima scuturătură, îl scuturi a doua oară mai tare şi îl scuturi şi a treia oară şi mai tare, până când cedează şi cad poamele.

Fă aşa şi cu rugăciunea! Stăruie în rugăciune cu credinţă, până vei primi roadele darurilor cereşti!

384. Desculţul nemulţumit

ESPRE UN OM SĂRAC ŞI LIPSIT se spune că a plecat odată la biserică desculţ, spre a se plânge Bunului Dumnezeu de sărăcie.

Când ajunse în faţa bisericii, văzu cu groază doi cerşetori care nu aveau picioare.

Cam aşa am păţit-o şi eu mai anii trecuţi. Mersesem ja un medic să mă plâng că nu prea pot dormi noaptea. In

sala de aşteptare a medicului, dau peste un prieten, care mi se plânge că a venit şi el la medic să-i spună că l-a cuprins un somn grozav: ar tot dormi, zi şi noapte. „Şi asta-i un semn foarte rău! - zicea el. E semnul că boala mea de
rinichi s-a agravat".

Când am auzit aşa ceva, mi-am luat pălăria şi am şters-o repede pe uşă, ruşinat oarecum de „plângerea" mea.

385. L-a adus la mântuire... o hulă

ÎNTR-O CÂRCIUMĂ. între pahare, ajunge vorba despre^astea Domnului. Cârciumarul de colo e

-gafa cu hula:
- Să ştiţi, fraţilor, că Oastea aceea-i lucrul dracului. Oamenii ăia se strâng nopţile şi fac slujbă diavolului, cu fel de fel de destrăbălări.
- Ei, asta îmi trebuia mie! - grăi un beţiv. De când tot căutam eu pe cineva care face voia diavolului!... Să ştiţi că am să mă duc şi eu în adunarea lor!
Beţivul îşi ţinu vorba. în seara următoare, se duse la adunarea Oastei, în credinţa că va afla acolo slujba diavolului. Rămase însă surprins şi uimit de ceea ce îi văzură ochii şi îi auziră urechile. Cuvântările, cântările, rugăciunile şi lacrimile ostaşilor îi săgetară inima. Peste câteva săptămâni, era un
om schimbat.
Cârciumarul pierdu un client. Tocmai prin hula lui, un suflet pierdut îl aflase pe Domnul şi mântuirea.
A patra sută istorioare
291

386. Ferecatul morii

E CÂND ERAM PREOT LA ŢARĂ, îmi aduc aminte că, plecând într-o dimineaţă prin sat, văd un morar ferecând roata morii.
— Fiule Nicolae, de ce baţi piatra aceea? Nu ţi-e milă să o baţi cu ciocanul?...
- Păi trebuie să o bat, cinstite părinte, căci s-a tocit şi nu mai macină bucatele cum trebuie...
Eu vorbeam atunci aşa în glumă cu morarul Nicolae. Azi însă mă gândesc că un adânc înţeles sufletesc se află în ferecatul morii.
Din când în când, moara vieţii noastre trebuie ferecată cu ciocanul încercărilor şi suferinţelor, pentru ca să dea fină de căinţă şi întoarcere la Dumnezeu.
Mă gândesc în special la viaţa mea. Aflând că sunt suferind, ostaşii Domnului s-au întristat. O, nu vă întristaţi, iubiţii mei fraţi! Poate şi suferinţa mea este un ferecat de moară.
Poate că Domnul a voit să ferece „moara" din nou, ca să dea fină mai bună pentru Oastea Domnului.

■.«'
292
Preot IOSIF TRIFA

387. Stătea să înjure soarele

SERVITOARE stătea să înjure soarele, pentru că, în timpul când mătura, razele soarelui pătrundeau pe fereastră şi, în lumina lor, casa se vedea plină de praf.
Oare nu tot aşa fac şi cei ce stau să te înjure, când te apropii de ei cu lumina Evangheliei?
In lumina Evangheliei, oam^tiii îşi văd scăderile şi se supără. -^

388. Stătea în căruţă cu sacul în spate

SCULTĂ, omul lui Dumnezeu! Fii bun şi ia-mă în căruţă, căci, uite, duc în spate sacul ăsta din greu încărcat.
- Bucuros, dar, uite, şi căruţa mea e din greu încărcată!... Dar, fie! Uite aici, în colţ, un locşor!... Suie-te!...
Plecând cu căruţa, la un răstimp, căruţaşul observă cu mirare că cel suit stă cu sacul în spate.
- Ce faci, omule? Pune sacul jos! Ce stai cu el în spate?
- Păi, spuneai că duci greu în căruţă şi eu credeam să ţin sacul în spate, să nu fie prea greu.
La ţară am auzit această snoavă. De va fi adevărată sau ba, nu ştiu. Ştiu însă că, în cele sufleteşti, mulţi creştini sunt la fel cu cel care stă în căruţă cu greutate în spate. Nu îşi ştiu arunca sarcina păcatelor la picioarele Crucii Celui Răstignit şi înviat pentru noi şi mântuirea noastră.

De când eram preot la ţară, îmi aduc aminte că venise la mine un creştin cu o greutate sufletească, pe care o dusese la nouă duhovnici. Şi, probabil, şi de la mine a plecat tot cu ea în spate!

389. Perna copilului

N COPILAŞ asculta pe mamă-sa citind în Noul Testament despre viaţa Mântuitorului. Când mama ajunse la cuvintele Mântuitorului: „vulpile au vizuini şi păsările cerului cuiburi, iar Fiul Omului n-are unde să-Şi plece capul" *(Luca 9, 58),* - copilaşul, înduioşându-se, zise: „îi dau eu perna mea să Se culce pe ea!"
Frumoasă mărturisire de la un copil mic! Imbia şi el, micuţul, ceea ce credea că are mai bun: pernuţa lui, de la cap.
Fratele meu! Domnul caută şi azi locuri unde să-Şi plece capul. Domnul cere şi de la tine un loc unde să-Şi plece capul. Domnul caută şi în viaţa ta un loc unde să-Şi plece capul.
Scumpul meu frate! Dă-I inima ta! Acesta este locul de odihnă al Domnului!

390. Cum a descoperit Columb America

MERICA A FOST DESCOPERITĂ de spaniolul Columb. Această des- coperire este plină de un adânc înţeles sufletesc. Columb s-a frământat o viaţă întreagă cu gândul

şi credinţa că înspre apus de patria sa, în largul apelor, trebuie să mai fie o lume nouă.
In cumpăna acestei credinţe a pus totul: şi-a pus averea pentru construire de bărci... şi-a pus tihna

vieţii...
şi-a pus viaţa!
Primele încercări n-au dat însă rezultat. Columb s-a întors fără să fi aflat lumea cea nouă. Lumea râdea de el ca de unul care şi-a mâncat banii şi averea „visând o lume nouă".
\
Dar, în sfârşit, după lungi şi mari greutăţi, burcile lui Columb descălecară pe ţărmul lumii celei noi. Istoria ne spune că, în clipele descălecării, Columb - un om credincios - a coborât cu oamenii lui din bărci, ţinând în mâini steaguri religioase, iar când a atins pământul, Columb a îngenuncheat, zicând: „In numele Domnului şi Mântuitorului meu, Iisus Hristos, te iau în stăpânire, noua mea
patrie!".
Aşa e şi cu Patria noastră cea Cerească. Ca şi Columb, trebuie să trăim şi noi o viaţă întreagă frământaţi de credinţa şi de dorul că Sus, în Cer, avem o Patrie nouă, o

A patra sută istorioare
295
lume nouă, pe care trebuie să le cucerim şi dobândim. Columb a pus în cumpănă totul pentru dobândirea lumii celei noi. Aşa trebuie să facem şi noi. Avere, bani, tihnă, desfătări, plăceri trecătoare... totul trebuie să jertfim pentru Patria cea Cerească.
Iar lupta aceasta o purtăm în numele lui Iisus Cel Răstignit pe Cruce, Care ne dă garanţia şi siguranţa că lupta noastră se va gata cu biruinţă: vom intra pe urmă în Ţara Făgăduinţei.
Scumpii mei fraţi ostaşi! Şi noi suntem într-o luptă grea pentru Patria cea Cerească. Dar ce fericiţi vom fi în clipa când, după o viaţă întreagă de lupte şi suferinţe, vom descăleca şi noi pe ţărmul Patriei Cereşti! în clipele acelea, vom zice şi noi, ca şi Columb: „în numele Domnului şi Mântuitorului nostru, Iisus Hristos, te luăm în primire, noua noastră Patrie!"
Ajută-ne, Doamne, să ne întâlnim cu toţii Acolo!

391. Cămila îşi tulbură apa...

AND AM FOST LA IERUSALIM, în ţara cămilelor, am văzut un nărav ciudat ce-1 are cămila. Când ajunge la atare apă limpede, o tulbură îndată şi apoi bea din ea. Am căutat să aflu ce în-seamnă aceasta şi am aflat că acest lucru îl face cămila fiindcă îşi vede în oglinda apei chipul ei urât şi, neplăcân-du-i această urâciune, se apucă îndată şi tulbură apa.
în chipul cămilei sunt şi oamenii cei păcătoşi. Ei nu suferă oglinda Evangheliei, pentru că în ea îşi văd urâciunea vieţii lor. Păcătoşii nu suferă nici pe cei credincioşi, pentru că şi viaţa credincioşilor este o oglindă curată, în

care păcătoşii îşi văd urâciunea vieţii lor şi a faptelor lor. Din această pricină, păcătoşii au batjocorit şi prigonit şi vor prigoni totdeauna pe cei drepţi şi credincioşi, ca să se împlinească cuvintele Mântuitorului: „Pe Mine M-au urât şi pe voi vă vor urî... fericiţi veţi fi când vă vor ocări pe voi şi vă vor prigoni"...

392. Corabia lui Noe şi măgşţrul

-* NTR-0 STRÂNSURĂ DE OAMENI, se ^v *(Z* vorbea ceva în legătură cu potopul şi cora-vr>^ bia lui Noe. Se discuta acolo despre cele ce scria Calendarul foii «Lumina Satelor», din anul 1929, despre corabia lui Noe şi cutremurul din Balcani.

Un tânăr ce umblase prin şcoli şi se ţinea „învăţat" mare lua în zeflemea cele spuse în Biblie despre corabia
lui Noe.

- Eu - zicea tânărul - ca om de şcoală şi carte, nu mai pot crede azi în astfel de basme... Cum oare ar fi putut încăpea toate dobitoacele într-o barcă lungă de trei sute de coţi şi lată de cincizeci de coţi?... Şi, pe deasupra, şi mâncare pentru ele. Să creadă cine poate astfel de basme!

Atunci, ridicându-se, un bătrân credincios astfel grăi:

- Dragii mei, eu am auzit o istorie pe care o povestea moşul meu şi spunea că a auzit-o şi el din alţi bătrâni.

Cică, atunci când începuseră ploile potopului, Noe a poruncit dobitoacelor să intre în corabie. A strigat pe cămila de la sud: „Cămilă, intră în corabie!" Şi cămila îndată a intrat. A strigat pe ursul de la nord: „Ursule, intră în corabie!"; şi ursul îndată a intrat. A strigat pe elefant şi elefantul îndată a intrat.

într-o vreme, iată vine şi măgarul. Noe îi strigă şi lui: „Măgarule, intră în corabie!". Dar măgarul s-a oprit cu mirare în uşa corăbiei, zicând: „Ce înseamnă această barcă?... Uite, e numai de trei sute de paşi de lungă şi de cincizeci de lată şi Noe vrea să ne strângă, aici, în ea, pe toate dobitoacele; ba încă şi mâncare să ne pună. Cămila, ursul, elefantul şi celelalte animale au intrat pentru că sunt dobitoace proaste şi nu-şi dau seama despre ce fac... însă eu, care am studiat prin şcoli şi am învăţătură multă, nu pot să cred într-un astfel de lucru imposibil...". Astfel judecân-du-

se, măgarul zăbovea să intre în corabie.
Atunci, ridicându-se, Noe îi strigă: „Măgarule! Aici nu-i vreme de ocoşelile tale; marş înăuntru!" Şi, apucân-du-1 Noe de urechi, îi trase una bună, mai omenindu-1 şi peste spate cu un băţ. Şi a intrat măgarul în corabie şi a aflat şi el loc, împreună cu toate dobitoacele.
- Te rog să nu mă vatămi! - grăi atunci tânărul cel „învăţat", între râsetele oamenilor. Şi, de atunci, nu s-a mai apucat să combată cele spuse în Biblie.

Preot I0SIF TRIFA

393. Vitaţi-vă într-un furnicar!

ITAŢI-VĂ, ACUM, vara, într-un furnicar şi veţi vedea un lucru de adânc înţeles sufletesc!
\ Furnicile scot neîncetat afară, la soare, larvele, adică ouăle din care vor învia noile furnici. Iar când vine ploaie şi vreme rea, le bagă iarăşi cu grăbire înăuntru.
De ce fac furnicile acest lucru? Pentru că, fără căldura soarelui, ouăle n-ar putea căpăta viaţă.
Aşadar, furnicile fac un fel de misionarism. Ele ajută învierea
furnicilor din ouă.
O, de am face şi noi acest misionarism! Fiecare creştin adevărat, fiecare ostaş al Domnului trebuie să fie o „furnică" harnică, ce trage neîncetat la lumina şi căldura Evangheliei pe cei care dorm în larva păcatelor. Fiecare creştin adevărat, fiecare ostaş al Domnului trebuie să ajute învierea la o viaţă nouă a celor copleşiţi de răutăţi.
Privind misionarismul ce-1 fac micile furnici, să ne îngrozim, gândindu-ne la cei care trag pe aproapele lor în întuneric, în loc să-1 scoată afară, la soarele şi căldura Evangheliei.

394. Tunul şi focul

E ARMĂ GROZAVĂ ESTE TUNUL! Dar ca să-i iei puterea nu trebuie să-1 spargi, nu > trebuie să-1 distrugi. E de ajuns un lucru foarte mic. E destul dacă astupi cu o bucăţică de lemn gaura unde intră cocoşul tunului şi aprinde praful de puşcă.

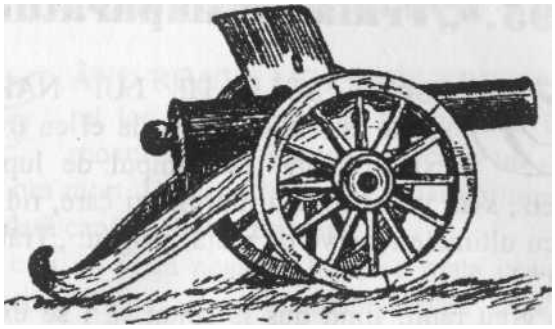

Astupând gaura aceasta, rupi contactul tunului cu focul şi, prin asta, de ar fi tunul oricât de grozav la vedere, nu are nici o putere... şi-a pierdut puterea de a împuşca.
Aşa e şi cu „tunurile" cele sufleteşti. în războiul cel sfânt al mântuirii sufletelor, diavolul nu

umblă să distrugă „tunurile". Nu umblă să-1 facă pe om tăgăduitor de Dumnezeu. Ii lasă toată „armătura" ce o are; îi lasă numele de sfânt ce îl poartă, îi lasă credinţa aşa cum o are, îi lasă datinile creştineşti ce le ţine etc.
Dar se apucă diavolul, mişelul, şi astupă „gaura" prin care scânteia cerească pătrunde în inima omului şi aprinde focul cel ceresc. într-un astfel de „tun" cu gura astupată, focul cel ceresc nu se poate aprinde, iar diavolul e deplin mulţumit cu acest lucru. Pentru împărăţia lui, astfel de „tunuri" nu prezintă absolut nici o primejdie. Pentru fronturile diavolului numai un creştin aprins de focul Duhului Sfânt prezintă primejdie.
Cei mai mulţi creştini sunt nişte „tunuri" încuiate, care şi-au pierdut puterea de a împuşca.
Nu cumva şi tu, cititorule, eşti un astfel de „tun"?
300
Preot IOSIF TRIFA

395. „Trăiască împăratul!"

ESPRE SOLDATE LUI NAltOLEON spune istoria că ţineau la el cu o'dragoste extraordinară. Pe câmpul de luptă de la Konigretz, s-au văzut soldaţi muribunzi care, ridicându-şi capul, cu ultimele rezerve de viaţă, strigau: „Trăiască împăratul!"
Un greu rănit, fiind dus la spital să i se extragă un glonţ din piept, în timpul când medicii căutau glonţul prin piept, le-a zis: „Căutaţi mai adânc, domnilor medici şi îl veţi afla pe împăratul!" Adică voia să spună că îl purta pe împăratul în inima lui.
O astfel de dragoste trebuie să avem şi noi, ostaşii Domnului - şi toţi creştinii cei luptători - faţă de împăratul nostru Hristos. Pentru dragostea Lui trebuie să fim gata oricând a pune în cumpănă şi jertfa vieţii noastre. Până la ultima noastră răsuflare trebuie să luptăm pentru El şi împărăţia Lui.
Taina biruinţelor lui Napoleon şi a tuturor marilor comandanţi a fost dragostea, a fost legătura sufletească dintre luptători şi împăratul lor.
Aceasta este şi taina biruinţei noastre sufleteşti: legătura noastră de dragoste, de alipire şi de încredere nemărginită în Hristos, Marele nostru împărat şi Conducător.

A patra sută istorioare
301

396. Apa şi moara

ÂND ROATA MORII NU ARE APĂ, stau pe loc toate roţile şi stă pe loc întreaga moară. Moara întreagă parcă e un om fără viaţă, un om mort. Dar, când roata cea mare primeşte apă, moara îndată capătă viaţă şi mişcare.
Aşa e şi cu viaţa noastră. Inima e roata cea mare a vieţii noastre. Când „roata" aceasta capătă „apă", când peste „roata" aceasta soseşte revărsarea „apelor vii" ale Duhului Sfânt, „moara" vieţii noastre e în plină viaţă şi mişcare.

Dar când lipseşte această „apă", viaţa noastră este o
„moară" ce stă pe loc, o moară pustie.

397. Dorinţele şi rugăciunea

ORINŢELE NOASTRE sunt nişte copii ologi - zice un Sfânt Părinte. Rugăciunea le dă picioare să umble.
Dorinţele noastre sunt sacul cel gol. Rugăciunea umple sacul cu grâu şi făină.
Dorinţele noastre sunt norii. Rugăciunea face să picure ploaia cea binecuvântată."

Preot IOSIF TRIFA

398. Fără băţ la drum

J ni

NTR-0 CALE, fie şi mai scurtă, omul nu pleacă fără băţ, fără ceva obiect de apăiVe. E în firea omului acest lucru. Că îţi poate ieşi în cale atare câine şi te află cu mâinile goale.
Dar în calea vieţii pleacă omul fără nici o apărare. Nici măcar toiagul rugăciunii nu şi-1 ia.
Nu e, apoi, mirare că cei dintâi câini ai ispitelor îl află fără apărare şi îl muşcă amarnic.

399. Când te rogi

ÂND TE ROGI, ia cu tine pe trei aleşi ai
Domnului!
Ia-l mai întâi pe Petru, Apostolul; roa-
gă-te cu credinţa lui!
Ia-l apoi pe Iacov! Roagă-te cu stăruinţa lui Iacov din Biblie, care s-a luptat cu Dumnezeu şi nu L-a lăsat până nu a primit binecuvântare *(Genesa 32, 26).*
Şi ia-l pe Ioan-Evanghelistul, ca să poţi trăi viaţa lui, o viaţă contopită în sfinţenia şi dragostea lui Dumnezeu!

400. Cei ce locuiau pe un vulcan

^ N JAPONIA, ţara vulcanilor şi a cutre-^-v *CL* murelor, s-a întâmplat că un vulcan, încetul vr>^

cu încetul, s-a stins de tot. Un om şi-a luat
îndrăzneala şi s-a aşezat cu casa tocmai sus, unde fusese
gura vulcanului. După el, altul şi altul.

N-a trecut mult, şi un sat întreg s-a înfiripat pe locul unde vulcanul, mai înainte, scuipa foc şi cenuşă. Anii trecură, şi oamenii uitară pe ce fel de loc stau. Deveniră nişte oameni vestiţi de răi, beţivi, suduitori, desfrânaţi etc. îşi băteau joc de chemările mântuirii.

Dar ce s-a întâmplat? într-o noapte, tocmai când satul avea petrecere şi chef, pământul începu a bubui. Vulcanul îşi deschise gura şi, într-o clipă, satul şi oamenii se scufundară în adâncul pierzării.

Aşa e şi sfârşitul celor ce trăiesc în răutăţi şi nepăsare de cele sufleteşti. Viaţa lor se gata printr-o prăbuşire în focul pieirii veşnice.

O, cum nu se gândesc oamenii că şi noi locuim pe un astfel de „vulcan"! în zilele noastre, plouă cenuşă vulcanică, o arătare că Domnul Dumnezeu într-o clipeală ne poate pierde. Şi totuşi oamenii nu se înspăimântă şi de răutăţi nu se lasă.

=3

=S